

๗๗

๑๗.๖

การวิเคราะห์เปรียบเทียบกริยาวลีในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

๒๕๒๒
๒๕๒๒
๒๕๒๒

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ตึก ๒๓ พระโขนง กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๕๗๕ ๑๐๑๕๐๕๕

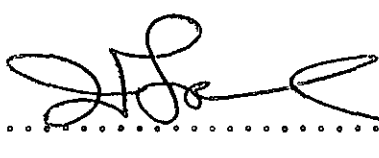
ปริญญาโท

ของ

ธีรวัฒน์ นิจนกร

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า
ปริญญาโท
ตุลาคม ๒๕๒๑

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปัญหานี้อย่างถี่ถ้วนแล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

..... ประธานกรรมการ

..... กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร. ประพจน์ พุทธิประภา และอาจารย์
กอริส วิบูลย์ศิลป์ ที่ได้ให้ความกรุณาช่วยเหลือ แนะนำ และอำนวยความสะดวกในด้าน
ต่าง ๆ ทั้งการวางแผนงาน การมอบเอกสารและหนังสือที่จำเป็นสำหรับการศึกษานี้
กว่า การให้ความสนใจในการแก้ไขอุปสรรคต่าง ๆ ตลอดจนการทราວແກ້ว้างปริญญานิพนธ์
อันเป็นผลให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เสร็จลงได้โดยดี นอกจากนี้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความ
กรุณาของรองศาสตราจารย์ สุโร พงษ์ทองเจริญ และ ดร. สอาด หิรัญบุรณะพันธ์
ภาคภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่ได้
ประสิทธิประสาทความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ และให้คำแนะนำที่ประโยชน์อย่างยิ่งต่อการ
ศึกษากันไว้ในครั้งนี้

ธีรวัฒน์ นิเจนตร

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	12
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	12
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	13
สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า	14
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	14
คำนินยามศัพท์เฉพาะ	15
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการค้นคว้า	16
การวิเคราะห์เปรียบเทียบ	16
ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษา	17
ทฤษฎีไวยากรณ์ปรีวอร์ค	20
การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาอังกฤษกับภาษาต่าง ๆ	23
2 ไวยากรณ์ของกริยาวลีในภาษาอังกฤษ	27
โครงสร้างพื้นฐานของกริยาวลีในภาษาอังกฤษ	27
Be + Predicate	28
Intransitive Verb	34
Transitive Verb	38
VL + NP	42
โครงสร้างซับซ้อนของกริยาวลีในภาษาอังกฤษ	44
การลดรูปนามวลีในสกรรมกริยา	44
การขยายกรรมรอง	46

การขยาย Particle	47
โครงสร้างกรรมวาจก	48
Verb + Noun Phrase Complement	53
Verb + Verb Phrase Complement	67
Adjective + Noun Phrase Complement	70
"So" Clausal Complement	75
"Too" Infinitive Complement	76
"Enough" Infinitive Complement	77
Comparative Constructions	78
บันทึกท้ายบท	85
3 ไวยากรณ์ของกริยาวลีในภาษาไทย	88
โครงสร้างพื้นฐานของกริยาวลีในภาษาไทย	89
คือ + NP	89
VT + NP	91
Intransitive Verb	92
Descriptive Verb	93
VL + NP	95
กริยาเสริมความ	96
วิเศษณ์	100
โครงสร้างซับซ้อนของกริยาวลีในภาษาไทย	101
การลดรูปคำบุพบท	101
การขยายตำแหน่งกริยาวลี	102
การขยายตำแหน่งนามวลีที่เป็นกรรม	103
โครงสร้างกรรมวาจก	104

บทที่	หน้า
กฎการรวมกริยา แบบที่ 1	106
กฎการรวมกริยา แบบที่ 2	108
กฎการรวมกริยาแบบที่ 3	110
Telescopic Construction	111
Purposive Construction แบบที่ 1	112
Purposive Construction แบบที่ 2	114
Purposive Construction แบบที่ 3	114
โครงสร้างนามานุประโยค	115
โครงสร้างวิเศษณานุประโยค	118
การเปรียบเทียบในภาษาไทย	121
บันทึกท้ายบท	124
4 การเปรียบเทียบกริยาวลีในภาษาอังกฤษ และภาษาไทย	126
การเปรียบเทียบทั่วไป	126
การเปรียบเทียบโครงสร้างพื้นฐาน	128
English "Be + Predicate" and Thai Equivalents	128
Intransitive Verb in English and Thai	133
Transitive Verb in English and Thai	135
English "Verb + Particle" and Thai Equivalents	139
English and Thai Linking Verb	141
English Adverb (including intensifier) and Thai Equivalents	143
การเปรียบเทียบโครงสร้างซับซ้อน	144
Passive Constructions in English and Thai	144
English Clausal Complement and Thai Equivalents	147

English Infinitive Complement and Thai Equivalents	153
English Gerundive Complement and Thai Equivalents	158
English Adjective + Embedded Sentence and Thai Equivalents	161
Adverbial Clause in English and Thai	164
Comparative Constructions in English and Thai	166
5 บทสรุป	171
ผลของการศึกษาค้นคว้า	172
ลักษณะและสาเหตุของข้อผิดพลาด	177
การนำผลของการศึกษาค้นคว้าไปใช้ประโยชน์	180
ปัญหาในการศึกษาค้นคว้า	181
ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าต่อไป	182

บรรณานุกรม

ภาคผนวก

บทนำ

มนุษย์ต้องเรียนภาษา เพราะภาษาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมและพฤติกรรมทางสังคม มนุษย์สร้างภาษาขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวัฒนธรรมและใช้ในการสื่อความคิด ความต้องการ ค่านิยม อารมณ์ และความรู้สึกต่าง ๆ พฤติกรรมการใช้ภาษาของมนุษย์นั้น เป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้ ไม่มีมนุษย์ปกติคนใดที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้โดยไม่ใช้ภาษา การเรียนภาษานั้นมีอยู่สองลักษณะ คือ การที่เด็กเรียนภาษาแม่ของตนเอง (Mother tongue) และการเรียนภาษาอื่นเพิ่มขึ้นเป็นภาษาที่สอง (Second language) หรือเป็นภาษาต่างประเทศ (Foreign language) ในโลกปัจจุบัน การให้คนเรียนรูภาษาแม่เพียงภาษาเดียวนั้นไม่เพียงพอ ความรู้ทางด้านภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิตประจำวัน มิได้เป็นความฟุ่มเฟือยทางวัฒนธรรมแต่อย่างใด กลับเป็นสิ่งจำเป็นในด้านการธุรกิจ การเดินทาง การวิจัย กิจกรรมต่างประเทศ การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม การทำความเข้าใจระหว่างชาติ และจำเป็นต่อสันติภาพ (Huebener. 1961 : xi)

สำหรับประเทศไทยนั้น การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เริ่มกันมานานแล้ว เพราะเห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้เรียนรู้มวลวิชาการทั้งหลาย เนื่องจาก ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล หรือ "ภาษาของโลก" ถ้าดูจากจำนวนประชากรที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสาร จะพบว่า ในระยะต้นทศวรรษ 1970 มีประชาชนชาติต่าง ๆ ทั่วโลกพูดภาษาอังกฤษเป็น "ภาษาแรก" (First language) ประมาณ 280 ล้านคน พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ราว 120 ล้านคน โดยไม่รวมถึงจำนวนประชากรที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งกำลังเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ นอกจากนี้วารสารต่าง ๆ ที่ออกจำหน่ายในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ดิพม์เป็นภาษาอังกฤษกว่าครึ่งหนึ่ง ไปรษณียบัตรและจดหมายที่เป็นภาษาอังกฤษ มีจำนวน 3 ใน 4 ของโลก และสถานีวิทยุประมาณ 3 ใน 5 ของโลก ออกอากาศเป็นภาษาอังกฤษ (Encyclopedia Britannica.

1972 Vol. 8 : 545 - 546) ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่ควบคู่ไปกับความเจริญทาง
 ด้านวิทยาการต่าง ๆ ตลอดจน การพัฒนาทางเทคนิคและทางเศรษฐกิจ ความจำเป็นที่
 นักเรียนไทยจะต้องเรียนภาษาอังกฤษจะเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เมื่อจากรายงานของ
 The Linguistic Reporters (Gage and Ohannessian. 1974) ที่ระบุว่า
 จำนวนนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก มีประมาณ
 115 ล้านคน โดยแยกออกเป็น เอเชีย 60 ล้านคน แอฟริกา 20 ล้านคน ยุโรปกลาง
 และยุโรปตะวันตก 15 ล้านคน สหภาพโซเวียต 10 ล้านคน และประเทศในทั่วโลก
 ตะวันตก อีก 10 ล้านคน

แต่เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันว่า การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยนั้น ยังไม่ได้
 ผลเท่าที่ควร เพราะมีปัญหาหลายประการทั้งในด้านการเรียนเอง ครูสอน วิธีสอน และ
 วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ จนกระทั่งมีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรลดความสำคัญของการเรียนภาษา
 อังกฤษลง ทั้งนี้ เนื่องจากการเรียนภาษาต้องอาศัยวิทยาการสาขาอื่น ๆ เช่น จิตวิทยา
 ภาษาศาสตร์ สรีรวิทยา เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตำราและบทเรียน
 ภาษาอังกฤษที่เขียนขึ้นจากพื้นฐานการค้นคว้าวิจัยทางภาษาศาสตร์ยังมีน้อย ส่วนมากก็ไม่ได้
 ทดลองใช้สอนก่อนว่าเหมาะสมกับนักเรียนไทยหรือไม่ เกี่ยวกับเรื่องนี้ ฟรีส (Fries.
 1945 : 9) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า

"บทเรียนที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดก็คือ บทเรียนที่มีพื้นฐานมาจาก
 การอธิบายลักษณะของภาษาที่เด็กจะเรียนด้วยวิธีการที่เป็น
 วิทยาศาสตร์ และนำไปเปรียบเทียบกับคำอธิบายลักษณะของ
 ภาษาเดิมของผู้เรียนอย่างรอบคอบแล้ว"

บานาธี เทรเกอร์ และแวกเค็ด (Banathy, Trager and Waddle.
 1966 : 37) เชื่อว่า การเรียนรู้ คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และการเรียนภาษา
 ต่างประเทศ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในภาษาเดิมของบุคคลไปสู่พฤติกรรม
 ของคนที่ใช้ภาษาใหม่ที่จะเรียน (Target language) ความเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรม
 ที่ต้องเกิดขึ้นกับผู้เรียนภาษาต่างประเทศนั้น อยู่ที่ความแตกต่างระหว่างโครงสร้างของ

ภาษาเดิมและวัฒนธรรมของผู้เรียนกับโครงสร้างของภาษาและวัฒนธรรมใหม่ งานของนักภาษาศาสตร์ นักมานุษยวิทยา และนักสังคมวิทยาก็คือ การสำรวจค้นหาความแตกต่างระหว่างภาษาทั้งสองนี้ งานของผู้ที่เขียนตำราหรือเตรียมบทเรียนภาษาต่างประเทศก็คือ การพัฒนาปรับปรุงเนื้อหาสาระต่าง ๆ บนพื้นฐานของความแตกต่างเหล่านั้น และหน้าที่ของครูก็คือ ต้องรับรู้และสนใจความแตกต่างดังกล่าวเพื่อจะเตรียมการสอนได้ถูกต้อง

ความแตกต่างระหว่างภาษากังวลานี้ สามารถจะแจกแจงออกมาได้โดยการเปรียบเทียบภาษาของผู้เรียนและภาษาใหม่ที่จะเรียน เพื่อศึกษาความคล้ายคลึงและความแตกต่างของทั้งสองภาษา ลักษณะที่แตกต่างกันมักจะเป็นปัญหาสำหรับนักเรียน เพราะนิสัยเดิมในภาษาของผู้เรียนจะเข้ามาแทรกแซงในการเรียนภาษาใหม่ การแทรกแซงนี้จะเกิดขึ้นทุกครั้งที่บุคคลหนึ่งบุคคลใดเรียนระบบภาษาหนึ่งภาษาใดเป็นอย่างใดแล้ว พยายามที่จะเรียนระบบภาษาอื่น โดยที่ยังไม่มีความรู้ความเข้าใจใด ๆ เกี่ยวกับภาษานั้นเลย ในระหว่างระบบภาษาทั้งสองนี้ อาจจะมีทั้งความคล้ายคลึงและความแตกต่างในอัตราส่วนที่แตกต่างกันไป แล้วแต่ความเกี่ยวพันระหว่างภาษานั้น ๆ สมมุติฐานของภาษาศาสตร์เปรียบเทียบก็คือว่า ส่วนใดก็ตามที่ภาษาทั้งสองมีความคล้ายคลึงกัน การเรียนภาษาก็จะง่ายและสะดวก ส่วนใดที่มีความแตกต่างหรือขัดแย้งกันก็จะทำให้การเรียนภาษานั้นช้าลง และถูกแทรกแซง (Carroll. 1968 : 144)

ในทางจิตวิทยา อธิบายการแทรกแซงของภาษาแม่ที่มีต่อภาษาที่สองว่าเด็กที่เกิดใหม่นั้น สมองยังว่างเปล่า (Tabula rasa) กอบาจะได้รับข้อมูลทางภาษาแม่เข้าไป จนเกิดประสบการณ์ที่สามารถจะฟังและพูดเองได้ เมื่อจำเป็นต้องไปเรียนภาษาใหม่ สมองก็จะถูกประทับด้วยข้อมูลอันใหม่ ดังนั้น ภาษาเดิมที่เรียนเอาไว้แล้วจะมาแทรกแซงภาษาใหม่ ซึ่งเรียกกันว่า Proactive inhibition (George. 1972 : 160 - 161) การแทรกแซงประเภทนี้เป็นสิ่งที่นักภาษาศาสตร์เชื่อกันว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับภาษาศาสตร์เปรียบเทียบ กล่าวคือ นิสัยในภาษาเดิมมักจะไปขัดขวางหรือเปลี่ยนแปลงการเรียนรู้นิสัยในภาษาที่สอง (Carroll. 1968 : 119)

วิธีการเปรียบเทียบภาษาสองภาษานี้ มีรากฐานมาจากแนวคิดดั้งเดิมของเฮาเกน (Haugen. 1953) ซึ่งศึกษาภาษานอร์เวย์ที่ใช้กันอยู่ในอเมริกา และไวโนไกรค์

(Weinreich. 1953) ผู้เขียนหนังสือเรื่อง Languages in Contact คอมา โรเบิร์ต ลาโด ได้นำเอาแนวคิดนี้มาใช้ในการสร้างข้อทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางภาษา และนำมาใช้ในการสอนภาษา โดยเฉพาะการเตรียมตัวร่ำเรียน โดยยึดหลักว่า ผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศจะพบว่าลักษณะของภาษาใหม่นั้นมีทั้งยากและง่าย ส่วนที่ง่ายก็คือ ลักษณะที่มีความคล้ายคลึงกับภาษาเดิม และส่วนที่ยากก็คือ ลักษณะที่แตกต่างออกไปจากภาษาแม่ ครูที่รู้จักเปรียบเทียบภาษาทั้งสอง จะรู้ว่าปัญหาที่แท้จริงในการเรียนภาษาของนักเรียนอยู่ตรงไหน และสามารถที่จะแก้ปัญหานั้นได้ (Lado. 1957 : 1 - 8)

วิธีการที่ใช้กันแพร่หลายในการเปรียบเทียบภาษาก็คือ การวิเคราะห์เปรียบเทียบ (Contrastive Analysis) ซึ่งมีนักภาษาศาสตร์เรียกชื่อแตกต่างกันออกไป เช่น Contrastive Linguistics, Contrastive Grammar และ Differential Description แต่ทั้งหมดนี้ หมายถึงวิธีการอันเดียวกัน คือ การเปรียบเทียบภาษา สองภาษา เพื่อแยกแยะส่วนที่แตกต่างกันออกมาให้เห็นชัด การที่จะเข้าใจวิธีการเช่นนี้ได้ จะต้องมีการศึกษาอย่างละเอียดลึกซึ้งในเรื่อง การอธิบายลักษณะของภาษา (Description) และการสร้างทฤษฎีต่าง ๆ ทางภาษาศาสตร์ (Di Pietro. 1971 : 2) ในระยะที่วิธีการนี้แพร่หลายใหม่ ๆ มีนักภาษาศาสตร์นำวิธีการวิเคราะห์เปรียบเทียบไปศึกษาเฉพาะทางด้านเสียง (Phonology) เท่านั้น ส่วนปัญหาที่เกิดจากการแทรกแซงทางไวยากรณ์ มักจะอ้างอิงเอาจากประสบการณ์ตรงที่ได้รับจากในห้องเรียน (Valdman. 1966 : xx) ถึงแม้อีกหลายปีต่อมาจะมีผลงานทางความรู้การวิเคราะห์เปรียบเทียบเพิ่มขึ้น แต่ทฤษฎีการวิเคราะห์เปรียบเทียบก็ยังไม่มีการอธิบายไว้อย่างชัดเจน เมื่อเทียบกับเรื่องอื่นแล้ว การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษายังเป็นเรื่องใหม่ โดยเฉพาะการศึกษาทางด้านระบบหน่วยคำ (Morphology) และระบบไวยากรณ์ (Syntax) แม้ว่าจะมีคนสนใจศึกษาเรื่องนี้กันมาก การวิเคราะห์เปรียบเทียบก็ยังไปพัฒนาไปถึงขั้นเป็นทฤษฎีที่สมบูรณ์ แต่อย่างไรก็ตาม ความจำเป็นในการใช้การวิเคราะห์เปรียบเทียบทางด้านการสอนภาษาต่างประเทศ ส่วนงานไวยากรณ์ในการเขียน งานแปลและการศึกษาแบ่งประเภทของภาษาคามลักษณะทางโครงสร้าง (Linguistic Typology) เป็นสิ่งที่ตระหนักกันก็มานานแล้ว (Sebuktekin. 1971 : 15)

ปัจจุบัน ผู้ที่สนใจทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศ มักจะคุ้นเคยกับข้อตกลงเบื้องต้น (Assumptions) ที่วาล์ก์แมนสรุปเอาไว้ (อ้างจาก Lee, 1968 : 186) ดังนี้

1. สาเหตุอันดับแรกหรืออาจเป็นสาเหตุเพียงประการเดียวของความยุ่งยากและข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาต่างประเทศ คือ การแทรกแซงจากภาษาแม่ของผู้เรียน
2. ขอยุ่งยากเหล่านั้นส่วนใหญ่แล้วเกิดจากความแตกต่างระหว่างภาษาทั้งสอง
3. ความแตกต่างของภาษาทั้งสองยิ่งมากเท่าใด ความยุ่งยากในการเรียนก็จะมากขึ้นเท่านั้น
4. ผลที่ได้จากการเปรียบเทียบภาษาทั้งสอง จำเป็นอย่างยิ่งในการทำนายปัญหาขอยุ่งยาก และข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาต่างประเทศ
5. สิ่งที่จะต้องสอนแก่ผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศ จะได้จากการเปรียบเทียบภาษาทั้งสอง แล้วดึงเอาส่วนที่เหมือนกันออกไป ดังนั้น สิ่งที่ยูเรียนจะต้องเรียนจะมีปริมาณเท่ากับจำนวน ความแตกต่างที่หาออกมาได้จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบ

ผู้ที่ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษา มักจะเชื่อกทฤษฎีเกี่ยวกับ "ลักษณะสากลของภาษา" (Language Universals) ถึงแบทฤษฎีนี้ยังอยู่ในระยะเริ่มต้น แต่ก็แสดงให้เห็นว่าเป็นทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ที่มีคุณค่าสาขาหนึ่งเหมือนกัน ก็ เปียคโตร (Di Pietro, 1970 : 2 - 3) กล่าวไว้ว่า

"ความก้าวหน้าทางภาษาศาสตร์ที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งในระยะนี้ คือ การที่คนกลับมามีสนใจ เรื่อง ลักษณะสากลของภาษา ในระยะแรกมีคนสงสัยเกี่ยวกับคุณสมบัติทางภาษาศาสตร์ที่เป็นแก่นสำคัญของเรื่องนี้ เพราะขณะนั้นยังขาดข้อมูลที่เชื่อถือได้ รวมทั้ง มีแนวโน้มที่จะดำเนินตามแบบแผนของกรีก-ละตินมากเกินไป แต่ในระยะหลังมีคนให้ความสนใจพยายามเก็บรวบรวมข้อมูลของภาษาต่าง ๆ ในโลกได้เป็นจำนวนมาก และนักภาษาศาสตร์ก็มีความพร้อมในทางทฤษฎีมากขึ้น ในอันที่จะกำหนดลักษณะสากลของภาษาได้"

วอร์ดคอฟ (Wardhaugh. 1970 : 124 - 129) แบ่งสมมุติฐานของวิธีการ
วิเคราะห์เปรียบเทียบไว้สองแบบ คือ Strong hypothesis และ Weak hypothesis
สำหรับ Strong hypothesis นั้นมีหลักเกณฑ์ว่า เราจะใช้การวิเคราะห์เปรียบเทียบ
ในการทำนายข้อผิดพลาด (Errors) ที่ผู้เรียนประสบในการเรียนภาษาที่สอง และผลของ
การเปรียบเทียบสามารถนำไปใช้ในการปรับปรุงและสร้างบทเรียนภาษาที่สอง เพื่อช่วยให้
ผู้เรียน เรียนภาษาใหม่นั้น ๆ ได้ดีขึ้น ส่วน Weak hypothesis นั้น ศึกษาปัญหาในทาง
ตรงกันข้าม คือ เริ่มจากข้อผิดพลาดจริง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และใช้ความแตกต่าง
ระหว่างระบบภาษาทั้งสอง มาอธิบายสาเหตุการเกิดข้อผิดพลาดเหล่านั้นว่า เกิดจากความ
คล้ายคลึง ความแตกต่าง หรือการแทรกแซงทางภาษาของภาษาทั้งสองนั้น

นักภาษาศาสตร์ยอมรับกันว่า การวิเคราะห์เปรียบเทียบเป็นรากฐานเบื้องต้นของ
ภาษาศาสตร์ทั้งหลาย เป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่จะสามารถสร้างลักษณะสากลของภาษาได้ และ
ยังเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะเอาไปใช้ในการสอนภาษาและการแก้ปัญหา "ประยุกต์" อื่น ๆ
(Ferguson. 1968 : 101 - 102) มีบางคนถึงกับเชื่อว่า การสอนภาษาที่สองแก่
นักเรียน จะไม่สามารถกระทำได้ ถ้าไม่มีการเปรียบเทียบภาษาแม่และภาษาใหม่ที่จะเรียน
อย่างละเอียดเสียก่อน แคทฟอร์ด (Catford. 1968 : 161) เชื่อมั่นว่าในการสอน
ภาษาที่สองนั้น ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบจะมีคุณประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้เรียน
ครู และผู้เขียนตำราเรียนภาษา การนำข้อมูลที่ได้จากการเปรียบเทียบไปเสนอแนะผู้เรียน
สามารถช่วยให้เขาเข้าใจและเอาชนะอุปสรรคหรือปัญหาต่าง ๆ ในการเรียนภาษานั้นได้
แครอล (Carroll. 1968 : 116) ได้อธิบายต่อไปว่าเมื่อสามารถแยกแยะและอธิบาย
ความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างภาษาแม่และภาษาที่จะเรียนได้แล้ว ความงวยกาย
ในการเรียนภาษาก็จะเพิ่มมากขึ้น และการแทรกแซงของภาษาก็จะลดน้อยลง

จะเห็นว่า การวิเคราะห์เปรียบเทียบมีความจำเป็นในการแก้ปัญหาที่ยากใน
การเรียนภาษาที่สองเพียงไร โดยเฉพาะ ครูที่ยังไม่เคยมีประสบการณ์ในการสอนภาษานั้น
มาก่อน จำเป็นจะต้องใช้ข้อมูลจากผลของการเปรียบเทียบไปใช้เตรียมบทเรียนสำหรับการสอน
ภาษาใหม่นั้น ๆ สก็อตเวล (Stockwell. 1968 : 25) เห็นว่าขอบข่ายที่จำเป็นมากที่สุดของ
การเปรียบเทียบภาษานั้นไม่ใช่อยู่ที่ระบบเสียง แต่ควรจะเป็นระบบไวยากรณ์และการใช้ภาษา

โดยเฉพาะภาษาที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย เรื่องนี้ตรงกับข้อเขียนของ อุดม วโรตม์สถิตชิตต์
ที่ว่า การวิเคราะห์เปรียบเทียบนี้ ควรจะไล่ทำหัตถ์เกี่ยวกับ คำ ไวยากรณ์ และศัพท์ด้วย
ถ้ายังได้ทำการวิเคราะห์เทียบวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับภาษาด้วยก็จะดียิ่งขึ้น (อุดม
วโรตม์สถิตชิตต์ 2519 : 7)

อย่างไรก็ตาม มีนักภาษาศาสตร์อีกหลายคนที่ไม่เห็นเกี่ยวกับการวิเคราะห์
เปรียบเทียบแบบ Strong hypothesis เพราะเชื่อว่าวิธีการแบบนี้ไม่มีประโยชน์ต่อ
ครูสอนเลย ครูเหล่านั้น มักจะพบปัญหาและข้อผิดพลาดจากประสบการณ์ตรงของตนเอง
อยู่แล้ว ข้อผิดพลาดที่การวิเคราะห์เปรียบเทียบทำนายออกมาจึงเป็นสิ่งที่ได้มาทางอ้อม
และน่าจะเชื่อได้น้อยกว่าข้อผิดพลาดที่พวกตนสังเกตได้จากในห้องเรียน (Mackey.
1966 : 200 - 201) บางคนยังให้ข้อสังเกตว่า ข้อผิดพลาดบางอย่างที่ตนคุ้นเคยอยู่
การวิเคราะห์แบบนี้ก็หาได้ทำนายออกมาไม่ (Corder. 1967 : 162) และผลที่ได้
จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบยังอาจจะทำให้การเรียนภาษากางประเทศของผู้เรียนยุ่งยาก
มากขึ้น เพราะความสนใจของเด็กจะถูกชักจูงไปที่จุดต่าง ๆ ที่เป็นปัญหา (Points of
difficulty) แต่เป็นเนื้อหาส่วนน้อย กล่าวคือ เด็กจะสนใจเรื่องที่มีประโยชน์น้อยกว่า
ในสัดส่วนที่มากกว่าเรื่องที่จะเรียน การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis)
โดยตรง จึงจะเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพและประหยัดเวลาได้มากกว่า (George. 1972 :
161 - 162)

สำหรับข้อคิดเห็นที่ว่า ข้อผิดพลาดซึ่งการวิเคราะห์เปรียบเทียบทำนายออกมาเชื่อถือได้
น้อยกว่าข้อผิดพลาดที่ครูสังเกตได้ในห้องเรียนนั้น ผู้วิจัยเชื่อว่า ครูที่ขาดประสบการณ์
โดยเฉพาะครูที่เพิ่งจะสอนภาษากางประเทศใหม่ ๆ ย่อมไม่อาจจะสังเกตข้อผิดพลาดได้ทั้งหมด
และไม่สามารถจะอธิบายข้อผิดพลาดนั้น ๆ ให้ชัดเจนพอที่จะแนะนำให้นักเรียนแก้ไขได้ถูกต้อง
แต่นักภาษาศาสตร์ที่ว่าการวิเคราะห์เปรียบเทียบสามารถที่จะบอกสาเหตุของข้อผิดพลาดต่าง ๆ
และเสนอวิธีแก้ไขปรับปรุงได้ นอกจากนี้ ครูสอนภาษากางประเทศมักจะมีนักเรียนที่จะสอนใน
แต่ละชั้นมากมาย ย่อมไม่มีเวลาที่จะคอยสังเกตข้อผิดพลาดต่าง ๆ คอยจริงจัง และไม่อาจจะ
ศึกษาข้อผิดพลาดดังกล่าวได้โดยตรง ส่วนข้อสังเกตว่าการวิเคราะห์เปรียบเทียบไม่สามารถ
ทำนายข้อผิดพลาดบางประการได้ อันนี้เป็นเพราะผู้ที่ใช้วิธีวิเคราะห์เปรียบเทียบเพื่อทำนาย

ข้อผิดพลาดนั้นยังมีจำนวนไม่มาก และผู้ที่ทำการวิเคราะห์มักจะเน้นหนักไปทางความแตกต่างทางระบบเสียง กล่าวคือ นักวิเคราะห์เหล่านั้นไม่สามารถจะศึกษาภาษาทุกแง่ทุกมุมในขณะเดียวกันได้ จึงเลือกศึกษาเป็นบางหัวข้อ ถ้ามีผู้วิเคราะห์เปรียบเทียบมากขึ้น ก็อาจจะศึกษาข้อผิดพลาดที่เกิดจากความแตกต่างทางค่านิยมทางการเขียน (Style) วัฒนธรรมประจำภาษา (Culture) ความหมาย (Meaning) สถานการณ์ที่ใช้ภาษา (Situation and Context) หรือทางคำอื่น ๆ มากขึ้น การวิเคราะห์เปรียบเทียบก็จะทำนายข้อผิดพลาดได้กว้างขึ้นกว่าเดิม สำหรับข้อเขียนของจอร์จ (George. 1972 : 161 - 162) ที่ว่า ผลของการวิเคราะห์เปรียบเทียบจะทำให้นักเรียนสนใจแต่ส่วนที่เป็นปัญหายิ่งยากมากกว่าส่วนอื่น ๆ ที่ควรจะเรียน เรื่องนี้อธิบายได้ว่าในการนำผลของการวิเคราะห์เปรียบเทียบไปใช้ในการสอนนั้น ครูจะต้องมียุทธวิธีที่เหมาะสม (Teaching strategies) ในการเตรียมการสอนนั้น ครูจะต้องไม่แยกส่วนที่เป็นปัญหาออกจก เนื้อหาอื่น ๆ เพราะครูบอกไปแล้วว่า บทเรียนตอนไหนจะก่อให้เกิดข้อยุ่งยากแก่นักเรียน ครูก็ใช้วิธีสอนที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหานั้นง่ายขึ้น

การกล่าวถึง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดว่าเป็นวิธีการที่มีประโยชน์กว่าการวิเคราะห์เปรียบเทียบนั้น เราต้องพิจารณาถึงจุดมุ่งหมายของวิธีการแต่ละอย่างว่าเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในแง่มุมใด และต้องการแก้ปัญหาทางคำไหน ความจริงการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดก็มีรากฐานมาจากการวิเคราะห์เปรียบเทียบที่เป็น weak hypothesis นั้นเอง จึงเป็นการศึกษาภาษาวิธีเดียวกัน เพียงแต่เริ่มวิเคราะห์กันคนละจุด ดังที่ นิกเกิล (อ้างจาก Suktrakul. 1975 : 11) อธิบายไว้ว่า

"การวิเคราะห์เปรียบเทียบและการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดไม่ใช่วิธีการที่แยกออกจากกันแต่กลับส่งเสริมซึ่งกันและกัน วิธีแรกมีขอบข่ายกว้างกว่า การหาความสัมพันธ์ของลักษณะที่ขัดแย้งกัน ส่วนวิธีหลังก็มีได้เพียงแต่อธิบายลักษณะของข้อผิดพลาดบางอย่างเกี่ยว ยังพยายามที่จะวิเคราะห์แยกแยะที่มาหรือสาเหตุของข้อผิดพลาดเหล่านั้นโดยละเอียดอีกด้วย"

การวิเคราะห์เทียบจะเริ่มจากการอธิบายลักษณะของภาษาทั้งสองภาษา แล้วนำเอาลักษณะต่าง ๆ นั้นมาเปรียบเทียบหาความคล้ายคลึงและความแตกต่าง ต่อจากนั้นก็จะทำนาย

ข้อผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้น ส่วนการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจะเริ่มที่ข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่ผู้เรียนทำขึ้นในระหว่างการเรียนภาษา ว่าเกิดขึ้นเพราะอะไร และรูปแบบที่ถูกต้องควรจะเป็นอย่างไร

ถ้าพิจารณาให้ทองแท่งแล้วปัญหาของการสอนภาษานั้น มิได้เกิดขึ้นจากความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สองเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีสาเหตุอื่น ๆ อีกหลายประการ เช่น การสอนไม่ดี เนื้อหาไม่เหมาะสมกับระดับชั้น ข้อผิดพลาดของผู้เรียนก็เกิดจากสาเหตุหลายประการ มิใช่เพียงแต่การแทรกแซงจากภาษาแม่เท่านั้น อาจเกิดจากการที่ผู้เรียนยังรับรู้ระบบของภาษาใหม่ไม่ดีพอ โครงสร้างในภาษาใหม่ที่เรียนอยู่จึงสับสนและแทรกแซงกันเองในสมองของผู้เรียน ทำให้จำได้ไม่ดี ข้อผิดพลาดยังเกิดจากการลืม (Forgetting) ความสะเพร่า (Carelessness) และอาจเกี่ยวพันไปถึงพื้นฐานทางค่านิยมและทางค่านิยมจิตวิทยา (Physiological and psychological backgrounds) ของผู้เรียนอีกด้วย ซึ่งสาเหตุประการหลังนี้ออกจะเกิดความรับผิดชอบของนักภาษาศาสตร์ที่จะไปทำนายได้ ดังนั้นจึงเห็นว่า การที่จะสรุปเอาว่า วิธีการวิเคราะห์ดีเปรียบเทียบไว้ประโยชน์และทำนายได้ไม่ตรงจุดนั้น อาจจะไม่ถูกต้อง

กล่าวโดยสรุป การวิเคราะห์เปรียบเทียบ คือ การศึกษาเปรียบเทียบภาษาเดิมของผู้เรียนกับภาษาใหม่ที่จะเรียนเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ โดยการอธิบายลักษณะของภาษาทั้งสองแล้วเลือกเอาลักษณะหรือโครงสร้างต่าง ๆ มาเทียบกัน (Compare and contrast) เพื่อทำนายลักษณะหรือโครงสร้างที่เป็นปัญหาที่ยากในการเรียนภาษาใหม่ ตลอดจนข้อผิดพลาด (Errors) ที่เกิดขึ้นจากการแทรกแซงทางภาษาและความแตกต่างระหว่างภาษาทั้งสอง จุดประสงค์ในการเปรียบเทียบก็เพื่อที่จะนำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ไปใช้ในการรวบรวมและจัดลำดับเนื้อหาบทเรียน และช่วยให้ผู้เขียนแบบเรียนภาษาต่างประเทศ เขียนตำราเรียนได้ดีขึ้น ช่วยให้ผู้สอนเสนอเนื้อหาสาระให้ถูกต้องตามลำดับก่อนหลัง ทั้งผู้เขียนแบบเรียนและครู จำเป็นต้องมีความรู้ในการเปรียบเทียบภาษา เพื่อสามารถที่จะทำนาย อธิบาย แก้ไข และจัดข้อผิดพลาดของผู้เรียนได้ แต่ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบมิได้เป็นหลักเกณฑ์เพียงอย่างเดียวที่จะนำไปเตรียมบทเรียน ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่ต้องคำนึงถึงอีกมากเป็นทว่า อายุ ความพร้อมของผู้เรียน จุดประสงค์ใน

การเรียนภาษา หลักการเรียนรู้ และแรงจูงใจ ซึ่งเป็นเรื่องที่นักจิตวิทยา นักภาษาศาสตร์ และครูสอน จะต้องร่วมกันพิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบ

สำหรับการเปรียบเทียบภาษาอังกฤษและภาษาไทยนั้น เจลา จัยรัตน์ (Chaiyaratana. 1961) เป็นคนแรกที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างทางไวยากรณ์ (Grammatical Structures) ในภาษาทั้งสองโดยอธิบายลักษณะของภาษาไทยและภาษาอังกฤษด้วยทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรต ที่ โนบ ฮอมดัก์ เขียนไว้ในหนังสือ Syntactic Structures (1957) แต่ข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์นั้นน้อยเกินไป กล่าวคือ ได้มาจากบทสนทนาและนิทานที่เล่าโดยกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไทยในมหาวิทยาลัยอินเดียนา จำนวน 5 คน ไวยากรณ์ และกฎการสร้างประโยคที่ออกมาจึงจำกัดและบางกฎก็ไม่มีข้อจำกัด (Restrictions) ที่ชัดเจน เช่น กฎที่เกี่ยวกับกริยาวลี ไม่มีข้อจำกัดการเกิดร่วมกันของกริยาต่าง ๆ ถัดลงเขียน (rewrite) กฎที่ 9, 10, 13, 19, 21 และ 22 ออกมาทั้งหมดจะได้เป็น

$$VP \rightarrow ADV' + Tm + Vtb + VC_2 + Prep. + NP + Vb + Vtb + VC_2 + Prep + NP + Vb + Vadj. + \text{แล้ว} + AdvP + AdvQ.$$

จะเห็นว่าจากการใช้กฎดังกล่าว เราสามารถจะมีกริยาได้ถึงแปดคำในหนึ่งประโยค และไม่มีข้อกำหนดที่ชัดเจนว่าประโยคเช่นนี้เป็นประโยคเดียวหรือประโยคซับซ้อน (Simple or complex sentence) นอกจากนี้ ในการแบ่งประเภทกริยาก็ยังไม่มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอน มักจะดูจากตำแหน่งที่ปรากฏในโครงสร้างผิวโดยไม่คำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างกริยากับส่วนหน้าและตามหลังกริยา เช่น กฎที่ 20 ให้อำนาจกริยาอยู่, ออก, ถึง, เสร็จ, เข้า, ให้, มา, ไป, มอง, แล้ว, เหมือน รวมกันเป็นกลุ่ม VC_2 ทั้ง ๆ ที่ลักษณะการกระจายของกริยาแต่ละคำไม่เหมือนกัน

ต่อมา พงศ์ศรี เลขาวิจิตร และคณะ (Lekawatana et al. 1969) ก็ได้ศึกษาเปรียบเทียบภาษาไทยและภาษาอังกฤษอีก โดยนำเอาโครงสร้างผิว (Surface structure) ในภาษาทั้งสองมาเปรียบเทียบกัน วิธีเปรียบเทียบคล้ายกับการแปลหรือเทียบโครงสร้างและลักษณะต่าง ๆ ที่ตรงกันเป็นรายตัว (One-to-one correspondence)

โดยไม่คำนึงถึงโครงสร้างลึก (Deep structure) ของส่วนที่นำมาเทียบ ตัวอย่างเช่น การจัดแบ่ง hope to, expect to, promise to, plan to, intend to ไว้ในกลุ่ม Modals และเปรียบเทียบกับ อยาก (จะ)-ได้, คาดว่าจะ, สัญญาว่าจะ, มีโครงการจะ และ ตั้งใจจะ ตามลำดับ

เนื่องจากงานทั้งสองชิ้น ศึกษาเป็นเวลานานแล้ว ปัจจุบัน ปรากฏว่าทฤษฎีและกฎเกณฑ์บางอย่างได้เปลี่ยนแปลงไป จำเป็นต้องแก้ไขให้รัดกุมขึ้นอีก นอกจากนี้ ขอบข่ายของการศึกษาเปรียบเทียบทั้งสองครั้ง กว้างขวางเกินไป จึงยากที่จะศึกษาให้ละเอียดครอบคลุมทุกแง่มุมได้ จะเห็นว่าพงศ์กริ เลอะรัดนะ เปรียบเทียบภาษาทั้งทางด้านระบบเสียง ระบบคำ ระบบไวยากรณ์ และคำศัพท์ เฉพาะส่วนที่เป็นกริยาวลี ก็ได้เปรียบเทียบเกี่ยวกับ tense, mood and aspect, modals, verbal complements, adverbs and prepositions, linking verbs และ non-continuous verbs ส่วน เฉลลา ชัยรัตน์ ได้เปรียบเทียบกริยาวลีในภาษาอังกฤษและภาษาไทยเอาไว้ดังนี้

<u>ภาษาอังกฤษ</u>	<u>ภาษาไทย</u>
be + adj.	adj.
Vs	Vk
Vin	VC ₁ , VC ₂
Vt	Vt
beg, ask	ขอ
Post-verbal particles	Vb
there is, there are, have	มี
feel	รู้สึก
non-finite	Verb
have to	Vtb

นอกจากนั้น ยังเปรียบเทียบเรื่อง passive construction และ tense ในภาษาอังกฤษและภาษาไทย แต่ไม่ได้ศึกษาลึกลงไปถึงส่วนปลีกย่อย และรายละเอียดของ

โครงสร้างเหล่านั้น ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมุ่งที่จะเปรียบเทียบ ภาษาทั้งสองนี้
อีกครั้งหนึ่ง โดยศึกษาเฉพาะลักษณะโครงสร้างทางไวยากรณ์ในส่วนที่เป็นกริยาวลีเท่านั้น
ทั้งนี้ เพราะกริยาวลีเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของประโยค (Suwattee, 1971 : 1) และ
คนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ มักจะมีข้อผิดพลาดในการใช้กริยาวลีเป็น
อันมาก เนื่องมาจากการแทรกแซงของภาษาไทยที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างทางไวยากรณ์ (Syntactic structures) ของกริยาวลี (Verb phrases) ในภาษาอังกฤษและภาษาไทย
2. เพื่อทำนายลักษณะของข้อผิดพลาด (Errors) ในเรื่องของกริยาวลี และอธิบายสาเหตุของข้อผิดพลาดนั้น อันเป็นผลมาจากการแทรกแซงของภาษาแม่ และความแตกต่างทางโครงสร้างของกริยาวลีในภาษาทั้งสอง

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. เป็นแหล่งรวบรวมรูปแบบต่าง ๆ ของโครงสร้างทางไวยากรณ์ของกริยาวลีในภาษาอังกฤษ และภาษาไทย
2. ครูที่สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จะได้รับรู้และเข้าใจถึงความแตกต่างของโครงสร้างกริยาวลีในภาษาอังกฤษและภาษาไทย และปัญหาในการเรียนโครงสร้างกริยาวลีในภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย ตลอดจน สามารถเตรียมการแก้ไขข้อผิดพลาดที่จะเกิดขึ้นในเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี
3. เป็นแนวทางให้ครูหรือผู้เขียนตำราเรียนภาษาอังกฤษจัดเตรียมเนื้อหาและบทเรียนที่เหมาะสมและถูกขั้นตอน สำหรับนักเรียนไทย โดยนำเอาผลการศึกษาค้นคว้าไปพิจารณาร่วมกับปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเปรียบเทียบภาษาอังกฤษกับภาษาไทยในขอบเขตดังนี้

1. โครงสร้างของกริยาวลี (Verb phrase structures) ที่นำมาวิเคราะห์จะคำนึงถึงโครงสร้างทางไวยากรณ์เป็นหลัก ส่วนความหมาย (Meaning) และท่วงท่าของการเขียน (Style) จะพิจารณาเฉพาะที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับโครงสร้างทางไวยากรณ์เท่านั้น

2. ภาษาอังกฤษและภาษาไทยที่จะใช้ในการเปรียบเทียบ จะไม่รวมถึงภาษาหยาบคาย (Vulgarism) ภาษาถิ่น (Dialects) ภาษาพินสมัย (Obsolete language) ภาษาวิชาการ (Technical terms) ภาษาเฉพาะอาชีพ (Jargon) ศัพท์หรือสำนวนแสดง (Slang) และสำนวนเบื้อหู (Clichés)

3. จะเปรียบเทียบกริยาวลีตามหัวข้อต่อไปนี้

English "Be + Predicate" and Thai equivalents

Intransitive verbs in English and Thai

Transitive verbs in English and Thai

English Verb + particle and Thai equivalents

Linking verbs in English and Thai

English adverb of place and Thai completive verb

Passive constructions in English and Thai

English clausal complement and Thai equivalents

English infinitive complement and Thai equivalents

English gerundive complement and Thai equivalents

English adjective + embedded sentence and Thai equivalents

Adverbial clauses in English and Thai

Comparative constructions in English and Thai

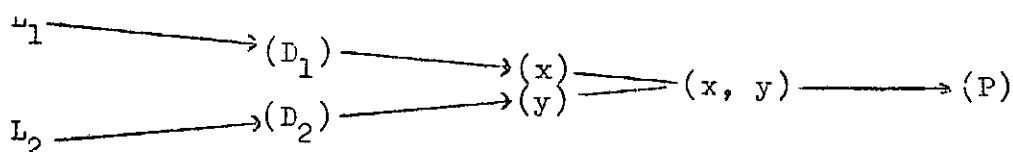
4. ข้อผิดพลาดที่จะทำนายออกภาษานั้นจะคำนึงถึงเฉพาะข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแทรกแซงทางภาษา (Interference errors) ในขณะที่คนไทยเรียนภาษาอังกฤษไม่รวมถึงข้อผิดพลาดที่เกิดจากการลืม ความสะเพร่าหรือจากสาเหตุอื่น ๆ

สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า /

1. โครงสร้างกริยาวลีบางแบบปรากฏอยู่ในทั้งสองภาษา แต่อาจจะแตกต่างกันในด้านรูปแบบ (Forms) การกระจาย (Distribution) และลักษณะทางไวยากรณ์
2. โครงสร้างบางแบบของกริยาวลีในภาษาอังกฤษ ไม่มีในภาษาไทย
3. โครงสร้างบางแบบของกริยาวลีในภาษาไทย ไม่มีในภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า /

การเปรียบเทียบกริยาวลีในภาษาอังกฤษและภาษาไทยในครั้งนี้ จะใช้วิธีการเปรียบเทียบของ Randal L. Whitman (1970 : 191 - 197) ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอนดังนี้

L_1	=	ภาษาอังกฤษ
L_2	=	ภาษาไทย
D_1	=	การอธิบายลักษณะภาษาอังกฤษ
D_2	=	การอธิบายลักษณะภาษาไทย
x	=	โครงสร้างของกริยาวลีในภาษาอังกฤษ
y	=	โครงสร้างของกริยาวลีในภาษาไทย
P	=	การหำนายข้อผิดพลาด

1. อธิบายลักษณะของภาษาอังกฤษและภาษาไทย (Description) โดยใช้ทฤษฎีทางไวยากรณ์ที่เป็นแบบเดียวกัน ในที่นี้จะใช้ทฤษฎีไวยากรณ์ परिवรรต (Transformational generative grammar) เพราะเห็นว่าทฤษฎีนี้เหมาะสมที่จะแสดงให้เห็นลักษณะสากลของภาษาได้ชัดเจนกว่าทฤษฎีอื่น

๒. เลือกโครงสร้างที่จะนำมาเปรียบเทียบ โดยการพิจารณาจากลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ในด้านความหมายและการกระจายของโครงสร้างในภาษาทั้งสอง

ส่วนเกณฑ์ในการเลือกโครงสร้างที่จะนำมาศึกษานั้น จะเลือกจากหัวข้อต่าง ๆ ที่ปรากฏในตำราเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ๒ เล่ม คือ Rapid Review of English Grammar (Praninskas. 1975) และ Mastering American English (Hayden et.al. 1977)

๓. เปรียบเทียบโครงสร้างที่เลือกไว้แล้ว โดยดูความคล้ายคลึงและความแตกต่างทั้งภายในภาษาอังกฤษเอง และระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทย

๔. ทานาปัญหาและข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแทรกแซงทางภาษาโดยเฉพาะข้อผิดพลาดที่เกิดจากความแตกต่างของโครงสร้างทางไวยากรณ์ระหว่างกริยาวลีในภาษาทั้งสอง

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

๑. กริยาวลี (Verb phrases) หมายถึง กริยาแท้หรือกริยาหลักซึ่งเป็นองค์ประกอบอันหนึ่งของส่วนกริยา (Predicate phrase) ในประโยค ได้แก่ VP ในกฎการสร้างประโยคต่อไปนี้

S → (Sentence modifier) + Noun phrase + Predicate phrase

Pred. P → Aux + VP (Adverbials)

๒. ภาษาอังกฤษ หมายถึง ภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาเขียนมาตรฐาน ไม่แยกว่าเป็นภาษาอังกฤษที่ใช้ในประเทศอังกฤษหรือภาษาอังกฤษที่ใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกา แต่เป็นภาษาที่ใช้สื่อความหมายเป็นที่เข้าใจกันทั่วโลกในวงศวรรยที่ ๒๐ นี้

๓. ภาษาไทย หมายถึง ภาษาไทยที่เป็นภาษาเขียนมาตรฐานที่ใช้กันอยู่ในกรุงเทพมหานคร และจังหวัดในภาคกลาง ไม่รวมถึงภาษาถิ่นต่าง ๆ หรือสำนวนสแลง แต่เป็นภาษาไทยที่คนไทยทั่วไปเข้าใจดี

๔. ข้อผิดพลาด หมายถึง ลักษณะ รูปแบบ หรือโครงสร้างที่ไม่ถูกต้องในภาษา ซึ่งจะต้องแก้ไขให้ตรงตามที่เจ้าของภาษาใช้กันอยู่

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

การวิเคราะห์เปรียบเทียบ

ในระยะแรก การวิเคราะห์เปรียบเทียบมีความเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาตามแบบของกลุ่มพฤติกรรมมาก ความคิดที่ว่า ภาษาเป็นระบบนัย ทำให้นักภาษาศาสตร์อธิบายสาเหตุของข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาในรูปของความแตกต่างระหว่างนัยการเรียนรู้ภาษาแม่ของผู้เรียนกับนัยในการเรียนรู้ภาษาใหม่ นอกจากนี้ ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับจิตวิทยาพฤติกรรมก็คือ ภาษาศาสตร์กลุ่มโครงสร้าง นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้จึงอธิบายการวิเคราะห์เปรียบเทียบว่าเป็นการถ่ายโอนหน่วยเสียง หน่วยคำ และกระบวนประโยคจากภาษาแม่ไปสู่ภาษาใหม่ การเปรียบเทียบภาษาจึงจำกัดอยู่แต่เฉพาะโครงสร้างผิว (Surface structure) เท่านั้น มีหลักฐานมากมายยืนยันว่า ความแตกต่างทางโครงสร้างของภาษาเพียงอย่างเดียว ไม่เพียงพอที่จะทำนายข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาได้หมด เฉลลา ชัยรัตน์ (Chaiyaratana. 1961 : 103) ได้อธิบายไว้นานแล้วว่า การวิเคราะห์เปรียบเทียบในระดับระบบเสียงนั้น สามารถที่จะทำนายการแทรกแซงที่เกิดขึ้นจริง ๆ ในการเรียนภาษาได้ เป็นเปอร์เซ็นต์สูง เพราะขอบข่ายของระบบเสียงมีอยู่จำกัด แต่การทำนายการแทรกแซงทางไวยากรณ์ของภาษานั้น จะประสบผลก็ต่อเมื่อได้นำเอาองค์ประกอบร่วมทางภาษาศาสตร์ที่นอกเหนือไปจากระบบไวยากรณ์ (Extra-linguistic factors) มาพิจารณาด้วย นอกจากนี้ ดี เปียคโตร (Di Pietro. 1968 : 65 - 66) ยังได้เสนอให้เพิ่มการเปรียบเทียบในระดับโครงสร้างลึกเข้าไป และ ลาโด (Lado. 1968 : 123) ได้ขยายแนวความคิดอันนี้ไว้ในข้อเขียนของเขาว่า

"แนวความคิดของไวยากรณ์ปริวรรต (Chomsky. 1957 and 1965) ได้ก่อให้เกิดมิติใหม่ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ถ้าเราอธิบายโครงสร้างผิว บนพื้นฐานของโครงสร้างลึกบวกกับการปริวรรตแล้ว การวิเคราะห์เปรียบเทียบควรประกอบด้วยการเทียบโครงสร้างผิว และการปริวรรตต่าง ๆ จากโครงสร้างลึก กล่าวอีกนัยหนึ่ง การเปรียบเทียบควรจะได้พิจารณาทั้งส่วนประกอบต่าง ๆ ในโครงสร้างลึก การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ตลอดจน องค์ประกอบทั้งหมดในโครงสร้างผิว"

ต่อมาในปี 1971 ก็ เพียโคตร (อ้างจาก Suktrakul. 1975 : 34 - 36) ได้เสนอหลักการเปรียบเทียบภาษาที่ไต่จากการนำทฤษฎีปวิวรรตมาประยุกต์กับการวิเคราะห์เปรียบเทียบ สรุปได้ 3 ชั้น คือ

1. ต้องสังเกตความแตกต่างระหว่างโครงสร้างผิวของภาษาทั้งสอง ซึ่งอาจจะ มีข้อขยายกระจายจากการที่ลักษณะพื้นผิวบางประการไม่ปรากฏอยู่ในภาษาใดภาษาหนึ่งในสอง ภาษา ไปจนถึงการที่ภาษาทั้งสองมีลักษณะบางอย่างร่วมกัน

2. ต้องกำหนดหรือตั้งข้อสมมุติเกี่ยวกับลักษณะสากลพื้นฐาน (Underlying Universals) ของภาษาทั้งสอง เพราะข้อกำหนดนี้จะกลายเป็นขอบเขตหรือหัวข้อที่จะ พิจารณาเปรียบเทียบต่อไป

3. ควรตั้งกฎเกณฑ์เปลี่ยนโครงสร้างเดิมมาเป็นโครงสร้างผิวที่จะเกี่ยวข้องกับ การวิเคราะห์เทียบที่จะทำ ผู้วิเคราะห์ต้องไม่สร้างกฎเกณฑ์ที่แตกต่างกัน 2 ชุด โดยไม่มี ลักษณะที่ร่วมกัน เพราะจะเปรียบเทียบกันไม่ได้

ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษา (Errors in Language Learning)

ในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ สิ่งที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ก็คือ ข้อผิดพลาดต่าง ๆ ในการใช้ภาษา ข้อผิดพลาดเหล่านี้มีหลายรูปแบบ และเกิดจากสาเหตุ หลายประการแตกต่างกันไป เจลา ชัยรัตน์ (Chaiyaratana. 1961 : 104 - 106) อธิบายว่า ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแทรกแซงภาษาแม่ 7 ลักษณะ คือ

(1) Underdifferentiation Phenomenon เกิดจากการที่ภาษาแม่ (Source language) ซากลักษณะหรือรูปแบบบางอย่างที่มีอยู่ในภาษาที่จะเรียน (Target language) ผู้เรียนจึงมักจะมองข้ามลักษณะเหล่านี้ไปเสีย แม้ว่าลักษณะบางอย่างมีได้เป็น ของใหม่โดยสิ้นเชิงต่อผู้เรียน กล่าวคือ เป็นลักษณะให้เลือก (Optional elements) ในภาษาแม่ แต่เป็นลักษณะบังคับที่ขาดไม่ได้ (Obligatory distinctions) ในภาษา ที่จะเรียน ผู้เรียนมักจะตัดลักษณะดังกล่าวทิ้งไปในขณะที่ใช้ภาษา

(2) Overdifferentiation Phenomenon เกิดในลักษณะตรงกันข้ามกับ ประการแรก กล่าวคือ ถ้าภาษาแม่มีลักษณะบังคับที่ทำให้เกิดโครงสร้างต่าง ๆ มากแบบกว่า

ผู้เรียนก็นำลักษณะดังกล่าวไปใช้ในภาษาใหม่ ทั้ง ๆ ที่ลักษณะนั้นไม่จำเป็นสำหรับภาษาใหม่เลย

(3) Hypercorrection หรือ False analogy กรณีนี้เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนเรียนรู้ลักษณะใหม่ ๆ ในภาษาที่สอง โดยการตั้งสมมุติฐานและสรุปกฎเกณฑ์เอาเอง แล้วนำกฎเหล่านี้ไปใช้กับโครงสร้างอื่น ๆ ที่ตนคิดว่าเหมือนกัน เป็นการใช้นวนเทียบผิด ๆ

สำหรับ เซลิงเกอร์ (Selinker, 1976 : 115 - 123) มีแนวคิดเกี่ยวกับการเกิดของข้อผิดพลาดที่แตกต่างออกไป เขาอธิบายเอาไว้ในบทความเรื่อง "Interlanguage" ว่า ในสมองของคนเราจะมีโครงสร้างแฝงทางจิตวิทยาอยู่ (A latent psychological structure) โครงสร้างส่วนนี้จะถูกกระตุ้นเมื่อเจ้าของใช้ความพยายามที่จะเรียนภาษาที่สอง กล่าวคือ เมื่อใดก็ตามที่ผู้เรียนพยายามจะสร้างประโยคขึ้นมาสักชุดหนึ่ง สมองส่วนนี้จะเกิดปฏิกิริยาขึ้น และสร้างคำพูดออกมา แต่คำพูดเหล่านั้นจะไม่เหมือนกับประโยคที่เจ้าของภาษาของภาษาที่สองนั้นพูดกัน หรือแม้กระทั่งประโยคที่มีความหมายอย่างเดียวกันในภาษาของผู้เรียนเอง เขาเรียกประโยคหรือคำพูดดังกล่าวนี้ว่า "สหภาษา" (Interlanguage) เพราะมีลักษณะก้ำกึ่งระหว่างภาษาแม่และภาษาที่สอง และอธิบายว่า Fossilization หมายถึง รูปแบบต่าง ๆ ทั้งทางคำเสียง หมายคำ และไวยากรณ์ที่ปรากฏในคำพูดของผู้เรียนภาษา ซึ่งเป็นรูปแบบที่ไม่ตรงกับบรรทัดฐาน (Norms) ของภาษาที่สอง ทั้ง ๆ ที่ผู้เรียนได้เรียนและใช้รูปแบบที่ถูกต้องในภาษานั้นมาหลายปีแล้วก็ตาม นอกจากนี้ Fossilization ยังรวมถึงรูปแบบ (ข้อผิดพลาด) ต่าง ๆ ที่มักจะถาวรออกไปได้ในสภาพการฝึกปฏิบัติ แม้จะปรากฏขึ้นมาใหม่ ถ้าผู้เรียนพบเนื้อหาหรือบทเรียนที่ยากเกินไปหรือผู้เรียนใช้ภาษานั้นในขณะที่มีความกระวนกระวายใจหรือเกิดการพลั้งเผลอ

เซลิงเกอร์ กล่าวว่า การที่ผู้เรียนภาษานำเอารูปแบบ กฎเกณฑ์ และ "ระบบย่อย" (Subsystems) ต่าง ๆ ในภาษาแม่ของตนไปปะปนกับภาษาที่สอง และทำให้คำพูดที่ออกมา มีลักษณะเป็น "สหภาษา" นั้น เกิดจากขบวนการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการเรียนภาษา ขบวนการดังกล่าวมี 5 ประการ คือ

- (1) Language transfer เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ของผู้เรียน
- (2) Transfer of training เกิดจากกลวิธีการฝึกในขณะที่ยังเรียนภาษา

(3) Strategies of second-language learning เกิดจากวิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนภาษาที่สอง

(4) Strategies of second-language communication เกิดจากวิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการสื่อสารหรือพูดกับเจ้าของภาษาที่สอง

(5) Overgeneralization เกิดจากการสรุปกฎเกณฑ์และความหมายนอกเหนือไปจากที่เจ้าของภาษาใช้กันอยู่

ต่อมา แจ็ก ซี ริชาร์ด (Richards. 1973 : 114 - 135) ได้แบ่งชนิดข้อผิดพลาดต่าง ๆ ออกเป็น 6 ประเภท ตามแหล่งที่เกิด โดยพิจารณาจากความถี่ของเซอลิงเกอร์

(1) Interference เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการถ่ายโอนลักษณะทางไวยากรณ์และท่วงท่าของการเขียนจากภาษาแม่ไปสู่ภาษาที่สอง

(2) Overgeneralization เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการที่ผู้เรียนขยายกฎในภาษาที่สอง แล้วนำไปใช้กับส่วนที่ไม่ต้องใช้กฎข้อนั้น ๆ เช่น การเติม past tense morpheme ในประโยค * What did he intended to say ?

(3) Performance error คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นอย่างไม่มีระบบ เป็นผลมาจากความจำไม่ดี ความเหนื่อยหน่าย ความสับสน และการมีอารมณ์รุนแรงในขณะที่ใช้ภาษา

(4) Markers of Transitional competence คือ ข้อบกพร่องที่เกิดในระหว่างขั้นตอนต่าง ๆ ของการเรียนภาษา ซึ่งเป็นไปตามธรรมชาติและไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ มีลักษณะแบบเดียวกันกับข้อผิดพลาดของเด็กที่เรียนภาษาแม่ของตนเอง เช่น

* What he can ride in ?

* He swimmmed in the river.

(5) Strategies of communication and assimilation เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการที่ผู้เรียนพยายามที่จะสื่อสารด้วยภาษาที่สอง โดยที่ยังไม่เข้าใจรูปแบบต่าง ๆ ทางไวยากรณ์ที่ถูกต้องอย่างเพียงพอ กล่าวคือ ความต้องการที่จะสื่อสารด้วยภาษาใหม่ บางครั้งเกิดขึ้นในขณะที่ยังเรียนรูภาษานั้นไม่สมบูรณ์ เช่น ในบทเรียนที่กำหนดให้สอนเรื่อง "tense" ไปตามลำดับ โดยเริ่มจาก present tense ก่อน แล้วตามด้วย past tense เป็นต้น ผู้เรียนที่ต้องการจะพูดถึงเหตุการณ์ในอดีต โดยที่ยังไม่ได้เรียน

past tense ก็จะใช้รูปที่เป็น present tense แทน เช่น * Yesterday we go for a drive. ลักษณะที่ผู้เรียนเปลี่ยนคำศัพท์ เสียง หรือ ไวยากรณ์ ในภาษาที่สองให้ง่ายเข้า หรือ การรู้ความรู้อันที่น้อยไปใช้ในขอบเขตอื่น ๆ นั้น ทำให้เกิดภาษาที่เรียกว่า pidgin language, "Dormitory English" หรือ "Playground English"

(6) Teacher-induced error เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากวิธีสอนหรือการฝึก ที่มีอยู่ในตำราเรียนภาษาหรือที่ครูใช้ในการสอน เช่น การฝึกให้ผู้เรียนใช้ embedded Question - Ask her how she did it. จะทำให้ผู้เรียนนำไปใช้ในการตั้งคำถาม How she did it ? เป็นต้น

ชูมานน์ และสแตนสัน (Schumann and Stenson. 1976 : 4) ได้สรุปลักษณะ ของข้อผิดพลาดทั้งหมดออกเป็น 3 ลักษณะง่าย ๆ คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการที่ความรู้ภาษาใหม่ของ ผู้เรียนยังไม่สมบูรณ์ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากภาวะถูกเจินของสถานการณ์ในขณะที่มีการเรียน การสอน และข้อผิดพลาดที่เกิดจากปัญหาปกติทั่วไปในการใช้ภาษา

ทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรต

ภาษาเป็นสิ่งที่มนุษย์คิดขึ้นมาเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสาร มนุษย์ใช้ภาษาในการสื่อความหมาย โดยการจัดเรียงจำเข้าด้วยกันภายในโครงสร้างที่แน่นอน นักไวยากรณ์ปริวรรตแบ่งความสามารถ ทางภาษาของมนุษย์ออกเป็น 2 ระดับ คือ

1. ความรู้ความเข้าใจในภาษา (Competence) หมายถึง ความสามารถ ภายในที่เกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติของคนทุกคนในฐานะที่เป็นเจ้าของภาษา เป็นความรู้ที่จะทำให้ ผู้พูดใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ ความสามารถนี้ประกอบด้วยความสามารถที่จะสร้างและเข้าใจ ประโยคต่าง ๆ ในภาษาได้อย่างไม่มีขอบเขตจำกัด สามารถที่จะบอกได้ว่าประโยคใดมีความหมาย ก่าความหรือไม่ ประโยคใดมีความหมายเหมือนกัน ประโยคใดถูกไวยากรณ์ หรือประโยคใดผิด ไวยากรณ์ ตลอดจน ความรู้ความสามารถที่จะเข้าใจโครงสร้างภายในของประโยคได้อย่าง ถูกต้องชัดเจน

2. ความสามารถในการใช้ภาษา (Performance) หมายถึง ความสามารถ ที่จะนำความรู้ความเข้าใจในภาษาไปใช้ในการแสดงออก เป็นการพูดภาษาจริง ๆ โดยใช้

ความหมายทางภาษาที่มีอยู่ในสมอง

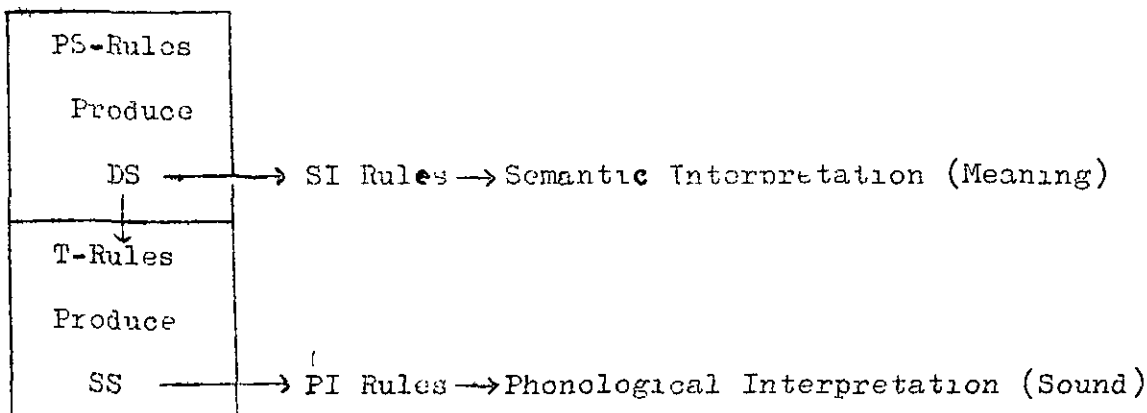
จุดประสงค์สำคัญของไวยากรณ์ปริวรรต คือ ความพยายามที่จะอธิบายลักษณะของ
ความหมายในภาษาของเจ้าของภาษานั้น ๆ ว่าในขณะที่การใช้ภาษานั้น มีกระบวนการ
อะไรเกิดขึ้นในสมองของผู้พูด ดังนั้น คำว่า "ไวยากรณ์" (Grammar) ของกลุ่มนักไวยากรณ์
ปริวรรต จึงหมายถึงทฤษฎีทางภาษาซึ่งพยายามจะอธิบายถึงโครงสร้าง
หรือใช้หนักน้อยจริง ๆ ในชีวิตประจำวัน กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ในการสร้าง
ประโยคของภาษานั้น ๆ ไม่ว่าจะเป็นกฎเกณฑ์เกี่ยวกับเสียง กฎการสร้างคำหรือรูปประโยค

ในการวิเคราะห์หากฎเกณฑ์ต่าง ๆ (Rules) ของภาษานั้น นักไวยากรณ์ปริวรรต
แบ่งภาษามนุษย์ออกเป็น 2 ระดับ คือ

1. โครงสร้างลึก (Deep structure) เป็นระดับความคิดที่มีอยู่ในสมองของ
ผู้พูด และเป็นตัวบ่งความหมาย (meaning) ของประโยค โครงสร้างส่วนนี้จะกำหนดส่วน
ประกอบต่าง ๆ ในประโยค เพื่อให้มีความสอดคล้องกับความหมายที่ต้องการจะพูด โดย
อาศัยกฎโครงสร้างส่วนประกอบ (Phrase structure rules)

2. โครงสร้างผิว (Surface structure) คือ ระดับที่เจ้าของภาษาใช้พูดจา
กันจริง ๆ และเป็นส่วนที่กำหนดเสียง (Sounds) ในประโยค โครงสร้างผิวนี้เกิดจาก
การใช้กฎแห่งการปริวรรต (Transformational rules) ไปเปลี่ยนแปลงโครงสร้างลึก
ออกมาเป็นประโยคแบบต่าง ๆ ที่ผู้พูดใช้พูดกันอยู่

ทอมมัส และคินท์เจน (Thomas and Kintgen. 1975 : 137 - 138) ได้
กล่าวถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ของภาษาในแง่ไวยากรณ์ปริวรรตตามโครงสร้างต่อไปนี้

1. องค์ประกอบทางไวยากรณ์ (Syntactic component) ประกอบด้วยโครงสร้าง
2 ส่วน คือ

1.1 โครงสร้างส่วนประกอบ (Phrase structure หรือ Base component)
ประกอบด้วยกฎต่าง ๆ (PS-Rules) ที่จะสร้าง (generate) โครงสร้างเล็ก

1.2 โครงสร้างปริวรรต (Transformational component) ประกอบด้วย
กฎแห่งการปริวรรต (T-Rules) แบบต่าง ๆ ที่จะเปลี่ยนโครงสร้างเล็กให้กลายเป็นโครงสร้าง
ผิว

2. องค์ประกอบทางคำความหมาย (Semantic component) ประกอบด้วยกฎ
การแปลความหมาย (SI-Rules) ที่ทำหน้าที่กำหนดความหมายลงไปโครงสร้างเล็ก

3. องค์ประกอบทางคำเสียง (Phonological component) ประกอบด้วย
กฎเกณฑ์ต่าง ๆ (PI-Rules) ที่จะบอกว่าโครงสร้างผิวจะต้องออกเสียงอย่างไร เมื่อเวลา
ที่คนจะพูดภาษากันจริง ๆ

นอกจากนี้ นักไวยากรณ์ปริวรรตยังได้แบ่งประโยคต่าง ๆ ในภาษาออกเป็น 2 ชนิด
คือ

1. ประโยคพื้นฐาน (Basic Underlying Sentences or Kernel
Sentences) มีลักษณะเป็นประโยคบอกเล่าธรรมดา (Declarative) แสดงความหมาย
เป็น กรรตุการก (Active) มีลักษณะการเรียงคำในประโยคเป็นแบบพื้นฐาน ง่ายและ
ตายตัว เช่น ประธาน - กริยา, ประธาน - กริยา - กรรม เป็นต้น ประโยคชนิดนี้เป็นผล
มาจากการใช้กฎโครงสร้างส่วนประกอบ (และ กฎการเติมปัจจัย - Affix incorporation
สำหรับภาษาอังกฤษ) ตัวอย่างเช่น

ภาษาอังกฤษ : The wolves howl.

: Tom lifted the receiver

: 'Some relatives were upstairs.

ภาษาไทย : หมา^ๆก็^ๆเห่า

: เขาเป็นนักเรียน

: ภาพลวงตาปรากฏขึ้น

2. ประโยคแปลงรูป หรือประโยคซับซ้อน (Transformed Sentences or Complex Sentences) เป็นประโยคที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงตำแหน่งคำ (Extraposition) การเติมคำ (Addition) การลบกคำ (Deletion) การแทนที่คำต่าง ๆ (Substitution) ในประโยคพื้นฐาน และการรวมประโยคพื้นฐานตั้งแต่สองประโยคขึ้นไป ให้กลายเป็นประโยคซับซ้อนประโยคเดียวโดยอาศัยกฎแห่งการปริวรรตและกฎการเติมปัจจัย ตัวอย่างเช่น

ภาษาอังกฤษ	:	Did the wolves howl ?
	:	The receiver was lifted by Tom.
	:	There were some relatives upstairs.
ภาษาไทย	:	ผู้ร้ายถูกหมากัด
	:	เขาไม่ไว้นักเรียน
	:	ปรากฏภาพลวงตาขึ้น

การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาอังกฤษกับภาษาต่าง ๆ

กวนโค (Guanco. 1963) ได้ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบเชิงพรรณนาระหว่างคำกริยาภาษาอังกฤษกับภาษาตากาล็อก เพื่อเปรียบเทียบโครงสร้างของภาษาทั้งสอง ซ้อมล ได้นำการเรียงความจำนวน 600 ฉบับของนักเรียนลาวฟิลิปปินส์ โดยกำหนดข้อตกลงเบื้องต้นว่า ในขณะที่บุคคลเรียนรู้อาษาต่างประเทศนั้น เขามีแนวโน้มในการถ่ายโอนโครงสร้างในภาษาแม่ไปใช้ในภาษาต่างประเทศ กวนโค ตั้งสมมุติฐานว่า

1. ถ้าโครงสร้างของระบบภาษาทั้งสองคล้ายคลึงกัน จะไม่มีปัญหาในการเรียนรู้ แต่อย่างใด ก็จะช่วยให้การเรียนภาษาต่างประเทศนั้นง่ายขึ้น

2. ถ้าโครงสร้างของระบบภาษาทั้งสองแตกต่างกันก็จะเป็นอุปสรรคสูงสุดในการเรียนรู้อาษาของบุคคล ผู้เรียนก็จะมีข้อผิดพลาดมาก

ผลการศึกษาของเขาสนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้ และแสดงให้เห็นว่า การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษา สามารถทำนายลำดับขั้นของความยากลำบากในการเรียนรู้อาษาต่างประเทศอีกด้วย

อาควัส (Aguas. 1964) ได้ทำการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของผู้ที่ใช้ภาษากาลาล็อกเป็นภาษาประจำวันในประเทศฟิลิปปินส์ เพื่อวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนและเพื่อหาความสัมพันธ์ของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจริงกับข้อผิดพลาดที่ได้จากการเปรียบเทียบภาษาแม่และภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในการวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่พูดภาษากาลาล็อก จำนวน 300 คน โดยใช้ข้อมูลจากเรียงความที่นักเรียนเขียนขึ้นสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ภาษาแม่เป็นอุปสรรคต่อการเขียนภาษาอังกฤษ เพราะภาษาที่สองมีความแตกต่างกัน ซึ่งเป็นสาเหตุที่สำคัญที่สุดที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษ

2. นักเรียนใช้แนวเทียบโครงสร้างของภาษาผิด (False analogy)

ซุบูกเตกิน (Sebuktekin. 1971) ได้ศึกษาเปรียบเทียบภาษาอังกฤษและภาษาเตอร์กิช ด้วยวิธี Contrastive Analysis ซึ่งนับเป็นงานวิเคราะห์เปรียบเทียบชิ้นแรกอันหนึ่งที่ศึกษาทางคำวจีวิภาคเปรียบเทียบ (Contrastive Morphology) จุดประสงค์ของการศึกษานี้คือการนำเอาหลักการของภาษาศาสตร์เปรียบเทียบ (Contrastive Linguistics) มาใช้ในการเปรียบเทียบโครงสร้างของคำในภาษาอังกฤษและเตอร์กิช เขาได้ศึกษารวบรวมโครงสร้างของคำในภาษาเตอร์กิช ซึ่งเป็นภาษาแม่ของเขาแล้วนำไปเปรียบเทียบกับโครงสร้างของคำ (Word Structures) และโครงสร้างเชิงไวยากรณ์บางแบบในภาษาอังกฤษ เขาศึกษาและให้คำอธิบายเกี่ยวกับชนิดของคำ (parts of speech) โดยยึดหลักเกณฑ์ทางด้านวจีวิภาคและวากยสัมพันธ์ (Morphological and Syntactic criteria) แล้วสรุปออกมาเป็นรูปแบบ (Type) ของขบวนการสร้างคำของแต่ละภาษา เพื่อที่จะเปรียบเทียบโครงสร้างทั่วไป นอกจากนี้ เขายังวิเคราะห์หน่วยคำในภาษาเตอร์กิช เพื่อเปรียบเทียบคำรูปคำและความหมายกับโครงสร้างที่ตรงกันในภาษาอังกฤษ

ปารัดจา (Paradja. 1971) ได้ใช้วิธีการวิเคราะห์เปรียบเทียบศึกษากระบวนนามวลีและกริยาวลีบางแบบในภาษาอังกฤษและภาษาอินโดนีเซีย เพื่อที่จะเปรียบเทียบโครงสร้างบางแบบของนามวลีและกริยาวลีในภาษาทั้งสอง โดยมีสมมุติฐานว่า ผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศมักประสบปัญหาที่เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ การที่สอนภาษาอังกฤษจะพบข้อผิดพลาดทั่วไป (Common mistakes) ของนักเรียนบางคนจากประสบการณ์ใน

ห้องเรียน แต่มักจะยอมรับกันว่าเป็นเรื่องที่แก้ไขไม่ได้ บารักดา จึงพยายามศึกษาปัญหาข้อผิดพลาดดังกล่าวว่าเกิดขึ้นได้อย่างไรและเพราะอะไร โดยยึดทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรตที่ โนม ชอมสกี เขียนไว้ใน Aspects of the Theory of Syntax เป็นหลัก บารักดา อธิบายลักษณะกระบวนนามวลีและกริยาวลีในภาษาทั้งสอง และนำมาเปรียบเทียบกัน แล้วทำนายข้อผิดพลาด และปัญหาข้อยุ่งยากที่จะเกิดขึ้น เพื่อให้ครูนำไปใช้ประกอบการพิจารณาพร้อมกับองค์ประกอบอื่น ๆ ในการสอนภาษาต่างประเทศ

สำหรับการเปรียบเทียบภาษาไทยกับภาษาอังกฤษนั้น หลังจาก เฉลลา ชัยรัตน์ กับพงศ์ศรี เลชะวัจนะ แจ้ว กวงเคียน ยิวหงษ์ สุวัณณี (Suwattee. 1971) ได้ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ปัญหาข้อยุ่งยากของระบบกริยาในภาษาอังกฤษที่คนไทยประสบ โดยนำเอาทฤษฎีทางภาษาศาสตร์มาใช้ในการเรียนภาษาศาสตร์ประเทศและศึกษาโครงสร้างของกริยาแบบในภาษาอังกฤษ เพื่อสำรวจนักหาต่าง ๆ ในการเรียนภาษาอังกฤษของคนไทย โดยกำหนดความแตกต่างทางภาษาศาสตร์ระหว่างภาษาไว้ 3 ประการ คือ

1. ลักษณะและโครงสร้างของกริยา (Verbal features and Constructions) บางอย่างมีอยู่ในภาษาทั้งสอง แต่มีความแตกต่างกันในด้านรูปแบบ การกระจายความหมาย แบบของส่วนประสม (Type of constituents) และความเป็นสมาชิกของกลุ่ม (Group membership)

2. กระบวนกริยา (Verbal pattern) อย่างแบบมีอยู่ในภาษาหนึ่ง แต่ไม่ปรากฏในอีกภาษาหนึ่ง กล่าวคือ กระบวนกริยาบางชนิดในภาษาอังกฤษไม่มีในภาษาไทย

3. ระบบกริยาของทั้งสองภาษาแสดงความหมายเหมือนกัน แต่ใช้วิธีการทางภาษา (Linguistic devices) ต่างกัน

ทองเคื่อน ได้ศึกษาโครงสร้างของกริยาในภาษาอังกฤษ 8 หัวข้อ และได้ให้โครงสร้างที่ตรงกัน (equivalents) ในภาษาไทยเทียบกับโครงสร้างทั้งแปดแบบนั้น แล้วจึงทำนายข้อยุ่งยากที่เกิดขึ้นเมื่อคนไทยเรียนระบบกริยาเหล่านั้น โดยใช้กระบวนกริยาของภาษาไทยเขาไปเทียบ ในตอนท้าย ทองเคื่อน ได้ตรวจสอบสมมุติฐานของตนโดยศึกษาข้อผิดพลาดจริง ๆ ที่ได้จากนักเรียนไทย 2 กลุ่ม ที่เรียนการใช้กริยาในภาษาอังกฤษมาแล้ว

การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาไทยและภาษาอังกฤษนั้น
 สุทธิณี สุขตระกูล (Suktrakul. 1976) ได้วิเคราะห์เปรียบเทียบคุณูประโยค
 (relative clause) ในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาการแทรกแซงทางภาษา
 ในแง่มุมต่าง ๆ โดยอธิบายลักษณะภาษาคำช่วยไวยากรณ์ปริวรรต ผลของการศึกษาค้นคว้า
 สรุปได้ว่า ระเบียบวิธีการวิเคราะห์เปรียบเทียบสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสอนภาษา
 ที่สองอย่างได้ผล

ไวยากรณ์ของกริยาวลีในภาษาอังกฤษ

(Generative Grammar of English Verb Phrases)

ประโยคต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือ นามวลี (Noun Phrase) ซึ่งทำหน้าที่เป็นภาคประธานของประโยค และส่วนกริยา (Predicate Phrase) ซึ่งทำหน้าที่เป็นภาคแสดง สรุปเป็นกฎโครงสร้างส่วนประกอบได้ว่า

$$S \longrightarrow NP + \text{Pred. P}$$

2.1 โครงสร้างพื้นฐานของกริยาวลีในภาษาอังกฤษ

ส่วนกริยาที่ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงทั้งหมดในประโยคประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วน คือ กริยาช่วย (Auxiliary verbs) กริยาวลี (Verb phrases) และส่วนขยายกริยา (Adverbials) ตามกฎโครงสร้างส่วนประกอบ (P.S. 4) ดังนี้

$$\text{Pred. P} \longrightarrow \text{Aux} + \text{VP (Adverbials)}$$

จากกฎข้อนี้อธิบายได้ว่า ส่วนที่เป็นกริยาช่วยและกริยาวลีนั้น จำเป็นจะต้องมีอยู่ในทุกประโยค เป็นลักษณะบังคับที่ขาดไม่ได้ (Obligatory) ส่วนที่ส่วนขยายกริยานั้น เป็นลักษณะให้เลือก จะมีอยู่ในประโยคหรือไม่ก็ได้ (Optional) การศึกษาครั้งนี้จะจำกัดขอบข่ายอยู่ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกริยาวลีเป็นสำคัญ สำหรับกริยาช่วยและส่วนขยายกริยา จะพิจารณาเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบ เท่านั้น

โครงสร้างพื้นฐานของกริยาวลีในภาษาอังกฤษ คือ ส่วนที่เกิดจากกฎโครงสร้างส่วนประกอบ (P.S. 3) ดังนี้

$$\text{VP} \longrightarrow \begin{cases} \text{Bc} + \text{Pred.} \\ \text{VI} \\ \text{VT} \\ \text{VL} \end{cases}$$

2.1.1 Be + Predicate

Be ในที่นี้ เป็นกริยาหลักของประโยค ไม่ใช่ be ที่เป็นกริยาช่วย แต่เมื่อใช้กฎการเติมปัจจัย (T-Affix Incorporation) แล้ว ทั้งกริยา Be และกริยาช่วย be จะมีรูปผันผิวเหมือนกัน คือ

be + present . = is, am, are

be + past = was, were

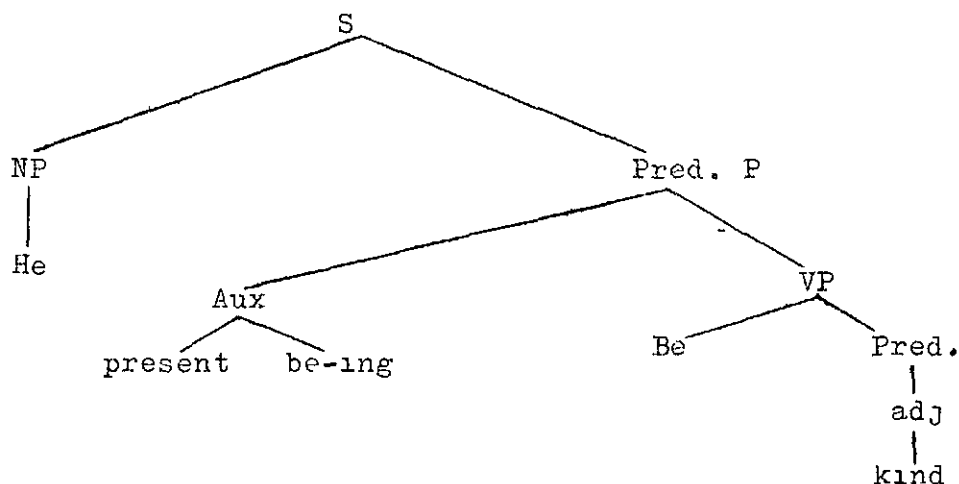
be + en = been

รูปที่แตกต่างกันก็คือ being ซึ่งปรากฏโดยเฉพาะในกริยาหลัก Be เท่านั้น ก็จะเห็นได้จากประโยคใน Tree diagram ข้างล่าง เมื่อใช้กฎการเติมปัจจัย เปลี่ยนโครงสร้างลึกออกมาเป็นโครงสร้างผิวแล้ว กริยาช่วยจะเป็น is ส่วนกริยาหลัก คือ being

T.S. $\Rightarrow$ He + present + be-ing + Be + kind

T-Affix $\Rightarrow$ He + is + being + kind

T.S. = He is being kind.

จาก P.S. 9 ส่วนประกอบที่ตามหลัง Be ได้ รวมเรียกว่า Predicate ซึ่ง
อาจจะเป็น นามวลี หรือ คุณศัพท์ (Adjective) หรือสภาวะวิเศษณ์ ใดๆ,
อย่างหนึ่ง

Be + NP

นามวลีที่ตามหลัง Be ในโครงสร้างแบบนี้ ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นประธานเหมือนนามวลี
ในกฎ $S \rightarrow NP + Pred. P$ แต่ทำหน้าที่เป็นส่วนสมบุรุษของประธาน (Subjective
complement) กล่าวคือ เป็นส่วนขยายนามวลีที่เป็นประธานให้มีความหมายสมบุรุษ เช่น

My friend is a millionaire.

My friend เป็นนามวลีที่เป็นประธานของประโยค ส่วน a millionaire เป็น
นามวลี ทำหน้าที่เป็นส่วนสมบุรุษของประธาน กริยา Be จึงมีลักษณะเหมือนเครื่องหมาย
 $\longleftrightarrow$ ซึ่งใช้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างนามวลีที่เป็นประธานกับนามวลีที่เป็นส่วนสมบุรุษ
ของประธาน ดังตัวอย่าง

Our team could be the winner.

The man is my father-in-law.

It's me.

His gift might be a ring.

That book is mine.

จากประโยคข้างบนนี้ นามวลีที่อยู่หน้าและหลัง Be จะเป็นคนหรือสิ่งของอย่างเดียวกัน
หรืออาจถึงขั้นกันและกันทั้งสิ้น คือ

Our team $\longleftrightarrow$ the winner

The man $\longleftrightarrow$ my father-in-law

It $\longleftrightarrow$ me

His gift $\longleftrightarrow$ a ring

That book $\longleftrightarrow$ mine

นามวลีที่ตามหลัง Be อาจจะเป็นวิสามานยนาม (Proper noun) เช่น John, Hawaii, Mars, the United Nations หรือเป็นวิสามานยนาม (Common noun) เช่น the boy, three planets, a temple, all the presidents หรืออาจจะเป็นสรรพนาม (Pronoun) เช่น I, me, you, we, us, theirs, mine.. ก็ได้ นามวลีนี้อาจประกอบด้วยคำนามอย่างเดียวหรืออาจมีคำการปะ (Function words) ต่าง ๆ เช่น Determiners, Demonstratives นำหน้าก็ได้ (ดู P.S. 3.6 และคำอธิบายใน Thomas and Kintgen. 1975 : 143 - 145)

Be + Adjective

ส่วนสมบุรุษของประธานที่ตามหลังกริยา Be ประเภทที่สองก็คือ คำคุณศัพท์ ในภาษาอังกฤษ คำคุณศัพท์จะทำหน้าที่ 2 ประการ คือ

1. ทำหน้าที่เป็นส่วนกริยา (Predicative adjective) ซึ่งจะปรากฏในตำแหน่งกริยาลัของประโยค เช่น

The girl is beautiful.

The manager was unhappy yesterday.

2. ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายนามวลี (Attributive adjective) ซึ่งจะปรากฏในตำแหน่งที่อยู่ระหว่าง determiners กับคำนาม เป็นผลมาจากการใช้กฎการสร้างชุดานุประโยค (T-Relative clause) กฎการจกรูปล Be (T-Relative "Be" deletion) และกฎการย้ายคุณศัพท์ (T-Adjective fronting) เช่น

The beautiful girl was a spy.

The unhappy manager killed himself.

คำคุณศัพท์ส่วนใหญ่ สามารถทำหน้าที่ได้ทั้งสองประการ คือ เป็นส่วนกริยาของประโยคก็ได้ หรือจะแปลงรูปไปเป็นส่วนขยายนามวลีก็ได้ เช่น beautiful และ unhappy ใน

ตัวอย่างข้างบน แต่คุณศัพท์บางคำทำหน้าที่เป็นส่วนกริยาได้อย่างเดียว เช่น

The fish is alive. ** the alive fish*

The man is alone. ** the alone man*

The ship is afire. ** the afire ship*

X ถ้าใช้คุณศัพท์กลุ่มนี้ไปขยายนามวลี โครงสร้างที่เกิดขึ้นจะผิดไวยากรณ์ทันที เช่น

* The alive fish. ✓

* The alone man. ✓

* The afire ship. ✓

นอกจากนี้ ยังมีคุณศัพท์อีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งทำหน้าที่เป็นส่วนขยายนามวลีได้เพียงอย่างเดียว

เช่น

✓ The main reason. ** the reason is main*

✓ The only son. ** the only son*

The chief spokesman. ✓

A comparative study of verb phrases.

The same student.

✓ ดังนั้น ถ้าใช้คุณศัพท์กลุ่มนี้เป็นส่วนกริยาตามหลังกริยา Be ประโยคที่ออกมาจะผิดไวยากรณ์เช่นเดียวกัน

* The reason is main. ✓

* The son is only. ✓

* The spokesman is chief. ✓

* The study of verb phrases is comparative. ✓

* The student is same. ✓

นักไวยากรณ์ปริวรรตหลายคนถือว่า คำคุณศัพท์มีลักษณะเหมือนกับกริยาอื่น ๆ Jacob และ Rosenbaum (1968) อธิบายว่า กริยาและคุณศัพท์มีลักษณะร่วมกัน คือ เป็น [verbal] แต่คำกริยามีลักษณะย่อยเป็น [+ verb] ส่วนคุณศัพท์มีลักษณะย่อยเป็น [- verb] เช่น

kick

$$\begin{bmatrix} + \text{ VB} \\ + \text{ V} \end{bmatrix}$$

honest

$$\begin{bmatrix} + \text{ VB} \\ - \text{ V} \end{bmatrix}$$

คุณศัพท์แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. Intransitive adjective คือ คุณศัพท์ที่ไม่ต้องการนามวลี ตามหลัง
ก็มีความหมายชัดเจนในตัวเอง เช่น

He is still single.

✓ The table is nearly square.

The coin is circular.

Gods are immortal.

✓ This work is really perfect.

2. Transitive adjective คือ คุณศัพท์ที่ต้องมีคำบุพบท (preposition)
และนามวลีตามหลังในโครงสร้างหลัก ประโยคนั้น ๆ จึงจะได้ความชัดเจน นามวลีในที่นี้ ไม่ใช่
กริยาของบุพบท แต่เป็นกริยาของ transitive adjective + preposition เพราะ
หน่วยรวม (Constituents) ทั้งสองนี้ มีลักษณะการเกิดร่วมกัน และมีความหมายเกี่ยวพัน
เป็นหน่วยคำเดียวกัน เช่น

✓ He is afraid of ghosts.

The boy is fond of his dogs.

The teacher was pleased with my work.

He is very proud of his son.

✓ John is interested in your book.

My house is opposite to the post office.

He is now ashamed of his conduct.

My book is different from yours.

โดยปกติ คำคุณศัพท์สามารถมีส่วนขยายข้างหน้า เพื่อให้ได้ความสมบูรณ์ขึ้นไปอีก
คำเหล่านี้ เรียกว่า intensifiers ได้แก่ very, rather, quite, really,

extremely, dead, pretty, exceedingly เป็นต้น intensifiers และ adjective จะรวมกันเป็น adjective phrase ตาม P.S. 10 โดยที่ intensifiers มีลักษณะที่เลือก ตัวอย่างเช่น

I'm (dead) broke.

My sister is (very) stingy.

This school is (pretty) small.

These books are (rather) old.

ถ้าคุณศัพท์ ทำหน้าที่เช่นเดียวกับนามวลี ใน Be + NP กล่าวคือ เป็นส่วนสมบูรณ์ของประธาน เพราะคุณศัพท์เหล่านี้อธิบายหรือขยายความหมายที่ประธานนั่นเอง

The dress is colourful.

John was cruel.

Be + Place

ส่วนสมบูรณ์ของประธานประเภทที่สาม คือ สถานวิเศษณ์ ซึ่งอาจจะเป็น adverb of place หรือบุพพทาลี (Prepositional phrase) ที่บอกสถานที่อยู่ จาก P.S. 17 สถานวิเศษณ์ ได้แก่ upstairs, inside, there, here, everywhere, over there, in the field, on the roof, by the river

ตัวอย่างเช่น

My aunt may be upstairs.

Everybody is here.

The cow is in the field.

The birds are on the roof.

Some cars are behind the wall.

Few of the trees are by the river.

สถานวิเศษณ์เป็นส่วนที่จะตอบคำถาม "ที่ไหน" เมื่อใช้ตามหลังกริยา Be ก็จะบอกตำแหน่งที่อยู่ (Location) ของนามวลีที่เป็นประธานของประโยค ดังนั้น สถานวิเศษณ์

จึงเป็นส่วนสมบุรณ์ของประธานอีกประเภทหนึ่ง ที่จะบ่งว่านามวลีที่อยู่ข้างหน้าอยู่ในสถานที่ใด
เช่น

The house is in the pasture.

Snails are everywhere.

2.1.2 Intransitive Verb¹

✕ กรรรมกริยา (Intransitive verb-VI) เป็นกริยาที่ไม่ต้องมีนามวลีที่เป็น
กรรม (Object NP) มารับ ก็มีความหมายสมบูรณ์และถูกต้องตามไวยากรณ์ กริยาประเภทนี้
แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

VI_a กริยากลุ่มนี้มักจะแสดงภาวะต่าง ๆ หรือการกระทำต่าง ๆ ที่ไม่ต้องมีกรรม
มารับ เช่น walk, come, happen, dance, arrive, live, disappear, sit,
cry, swim

ตัวอย่างในประโยค

The tires screeched.

The old witch stinks.

My foot itched.

กริยาเหล่านี้ไม่ต้องกรณามวลีตามหลัง ถ้าเติมนามวลีเข้าไป ประโยคที่ได้ก็จะผิด
ไวยากรณ์ เช่น

* The tires screeched the rubber.

* The old witch stinks dead fish.

* My foot itched a rash.

กรรรมกริยาอาจจะมีส่วนขยายเป็น อากาการวิเศษณ์ อยู่ด้วยหรือไม่ ก็ได้
อากาการวิเศษณ์นี้ คำหน้าที่ขยายกริยา โดยจะบอกว่า กริยานั้น ๆ มีอาการหรือการแสดงออกเป็น
อย่างไร อากาการวิเศษณ์มีลักษณะในแง่เลือก โดยอาจจะเป็น adverb of manner เช่น
slowly, fast, sincerely, respectfully, hard, eagerly หรือ
อาจจะเป็นบุพบทวลีที่แสดงอาการต่าง ๆ เช่น with great care, without

difficulty ... ก็ได้

ตัวอย่างเช่น

The jet landed safely.

The bull charged madly.

The old man walks without difficulty.

✓ VI_b - Cognate verb อกรรมกริยากรุ่มนี้สามารถมีนามวลีตามหลังได้ โดยที่กริยาดังกล่าวและนามวลีที่ตามมา จะมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด และมีที่มา (Derivation) จากคำ ๆ เดียวกัน อกรรมกริยาแบบนี้เรียกว่า Cognate verb ส่วนนามวลีที่ตามหลังเรียกว่า cognate object

ตัวอย่างของกริยากุ่มนี้ ได้แก่

I have fought a good fight.

He laughed a merry laugh.

He died a horrible death.

He sighed a deep sigh.

She dreamed a happy dream.

Mother slept a sound sleep.

He lives the life of an ascetic.

He ran an exciting race.

นามวลีที่เป็น cognate object ในประโยคข้างบนนี้ มีใช้กรรมหรือผู้ถูกกระทำที่แท้จริง ของกริยาในประโยค เป็นแต่เพียงส่วนขยายเท่านั้น เนื่องจากไม่สามารถจะเปลี่ยนให้เป็นโครงสร้างกรรนาจ (Passive transformation) ได้ กริยา die, sleep, fight, sigh, dream ... ในประโยคดังกล่าวนี้ ยังยังคงมีลักษณะเป็นอกรรมกริยาอยู่

✗ VI_c - Intransitive verb ซึ่งประกอบด้วย verb + particle

ในภาษาอังกฤษ มีกริยาอยู่กรุ่มหนึ่ง ซึ่งเมื่อเติม particle เข้า ข้างหลังแล้ว สามารถที่จะให้ความหมายใหม่ที่แตกต่างไปจากความหมายเดิมของกริยานั้น ๆ กริยาบางคำในกรุ่มนี้ สามารถเติม particle ได้หลายตัว โครงสร้างที่เกิดขึ้นก็จะให้ความหมาย

แตกต่างกันออกไปหลายความหมาย ขึ้นอยู่กับ particle ที่เข้ามาผสม กริยาในกลุ่มนี้ ได้แก่
blow, break, bring, call, cut, carry, come, do, fall, get, go, give,
keep, look, make, pass, put, run, set, take, turn

ส่วน particle หมายถึง หน่วยรวม (constituent) ที่เก็บเข้าข้างหลัง
แล้วทำให้โครงสร้างที่เกิดขึ้น มีความหมายใหม่ แตกต่างออกไปจากความหมายของกริยาเดิม
เช่น up, out, off, over, on, in, down, away, into, of

เป็นที่น่าสังเกตว่า กริยาที่จะมาผสมกับ particle เหล่านี้ มีไม่มากนัก แต่เมื่อ
รวมกับ particle หลาย ๆ ตัว ก็สามารถสร้างความหมายใหม่ ๆ ได้เป็นจำนวนมาก
โครงสร้างแบบนี้ จึงมีมากมายในภาษาอังกฤษ เจ้าของภาษาก็นิยมใช้กันอย่างกว้างขวางและ
บ่อยครั้ง นักไวยากรณ์มักจะเรียกโครงสร้างแบบนี้ว่า phrasal verb ก็มี two-word
verbs ที่มี บางคนที่จัดรวมไว้ในพวกสำนวน (Idioms)

กริยาในกลุ่มนี้ ถ้าปรากฏอยู่คนเดียวในประโยค บางคำเป็นเอกกรรมกริยา บางคำ
เป็นสกรรมกริยา (Transitive verb) แต่เมื่อรวมกับ Particle แล้ว จะทำหน้าที่
เอกกรรมกริยาหรือสกรรมกริยา ขึ้นอยู่กับความหมายใหม่ที่เกิดขึ้น ไม่จำเป็นว่าเอกกรรมกริยา +
particle แล้ว ยังคงเป็นเอกกรรมกริยาเสมอไป ในทำนองเดียวกัน สกรรมกริยาเมื่อผสมกับ
particle แล้ว อาจจะยังเป็นสกรรมกริยาเหมือนเดิมหรืออาจจะกลายเป็นเอกกรรมกริยาก็ได้

กริยา + particle ที่ทำหน้าที่เป็นเอกกรรมกริยา ได้แก่

pass out	(collapse)
carry on	(progress or endure)
show up	(appear)
break down	(out of work)
pass away	(die)
run away	(escape)
take place	(happen)
break out	(begin suddenly)
get in	(arrive)

ตัวอย่าง เช่น

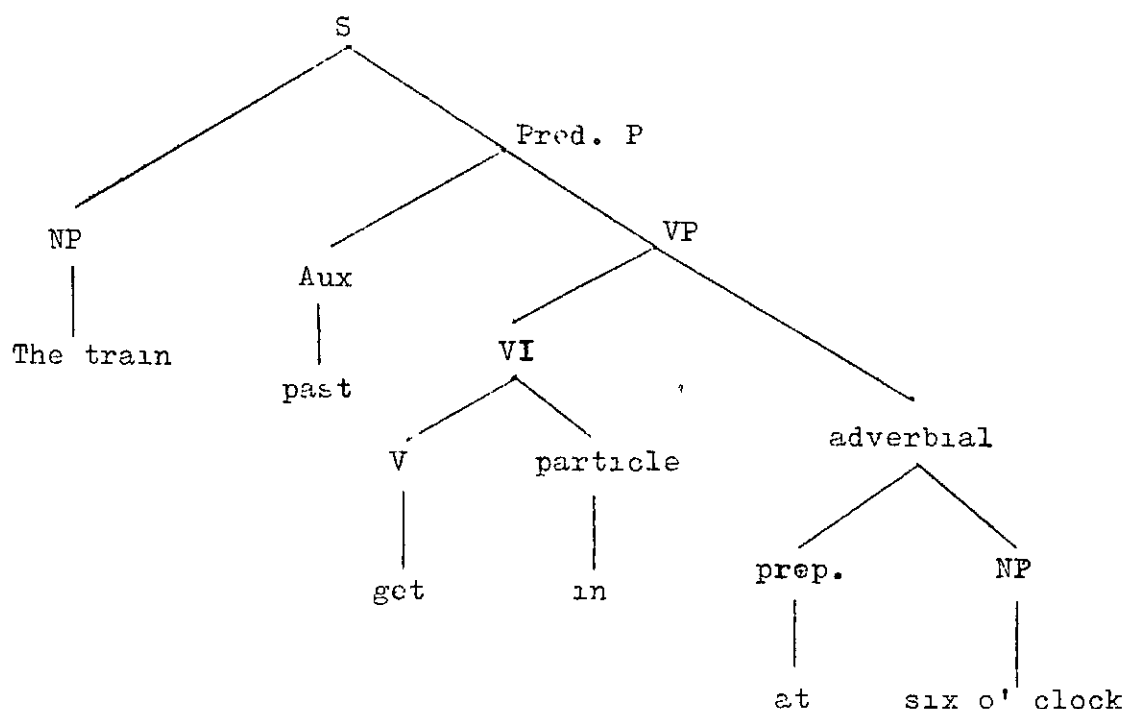
Dang passed away yesterday.

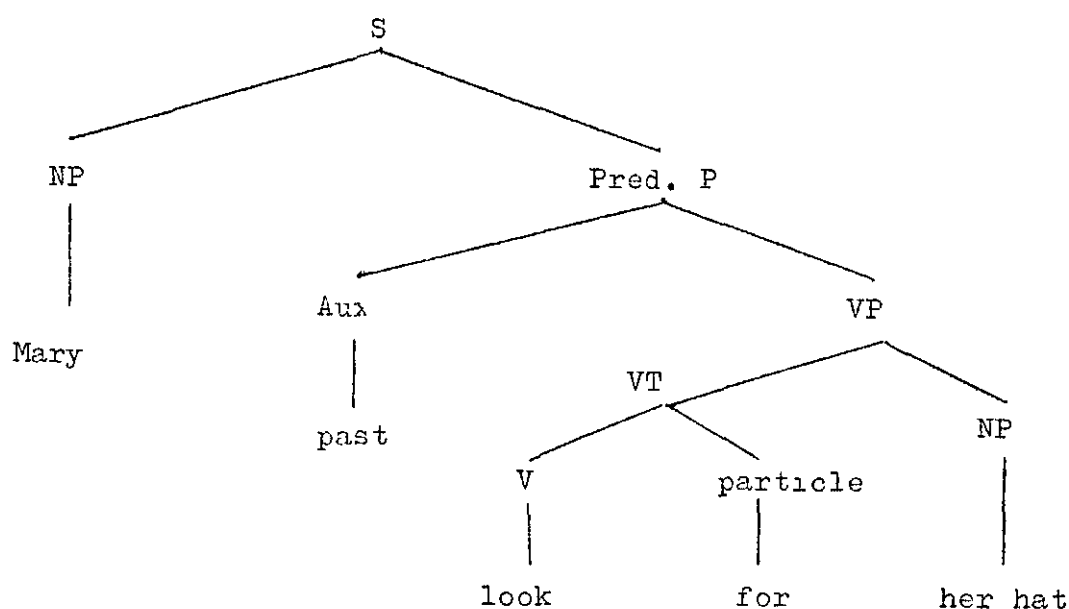
Thailand will always carry on.

Our car broke down.

The train got in at 10.30.

กริยา + particle ซึ่งทำหน้าที่เป็นเอกกรรมกริยาและสกรรมกริยา นี้ถือว่า เป็น
โครงสร้างอันหนึ่ง ที่มีลักษณะทางไวยากรณ์ และทางความหมายเป็นหน่วยเดียวกัน ดังจะเห็น
ได้จาก ใน Tree diagram กริยาและ particle ที่ตามมาจะอยู่ภายใต้ข้อ (Node)
เดียวกัน

2.1.3 Transitive Verb

✍️ สกรรมกริยา (Transitive verb-VT) คือ กริยาที่ต้องมีนามวลีตามหลัง ในโครงสร้างเล็ก เพื่อให้ข้อความนั้นสมบูรณ์ เช่น นามวลีที่ตามหลัง ทำหน้าที่เป็นกรรมหรือผู้รับ การกระทำ

สกรรมกริยา แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ตามลักษณะการกระจายและการ परिवรรต

✍️ VT_a + NP

สกรรมกริยาในกลุ่มนี้ มีนามวลีตามหลังได้เพียงตัวเดียว โดยทำหน้าที่เป็นกรรมตรง (Direct object) เช่น กริยา obey, enjoy, smoke, kill, frighten, shoot, love.... ในประโยคต่อไปนี้

Everyone must obey the law.

Tourists enjoy the Grand Palace.

Father smokes cigarettes.

The cat killed the rat.

The snake frightened the old man.

ประโยคเหล่านี้ประกอบด้วยกรรมกริยา ซึ่งต้องมีกรรมตามหลังในโครงสร้างลึก และเมื่อเป็นโครงสร้างผิว จะตัดกรรมออกไปไม่ได้ เพราะจะทำให้ประโยคนั้นผิดไวยากรณ์

* Everyone must obey.

* Tourists enjoy.

* The snake frightened.

สำหรับ smoke นั้น สามารถที่จะตัดนามวลที่เป็นกรรมออกได้ เมื่อปรากฏใน โครงสร้างผิว เพราะถึงแม้จะตัดกรรมออกไป ผู้ฟังก็ยังเข้าใจความหมายของประโยคเหมือนเดิม (ดู หน้า 45)

VT_b + NP - Middle verb

กรรมกริยากลุ่มนี้ มีจำนวนไม่มาก สามารถมีนามวลติดตามหลังได้ แต่นามวลที่ตามหลัง VT_b นี้ ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นกรรมของกริยาเหมือนอย่างนามวลในกรรมกริยากลุ่มอื่น ๆ จะเห็นได้จาก โครงสร้าง NP + Aux + VT_b + NP นี้ ไม่สามารถเปลี่ยนไปเป็นโครงสร้าง กรรมวาจกได้ (ดูหน้า 50) จึงมีนักไวยากรณ์ เรียกกริยากลุ่มนี้ว่า Middle verb (Thomas and Kintgen. 1975 และ Aurbach et al. 1971) เพราะมีลักษณะทาง ไวยากรณ์ที่ก้ำกึ่งกันระหว่างกรรมกริยากับขอกกรรมกริยา นอกจากนี้ กริยา VT_b ทุกตัว เป็น กริยาที่ไม่สามารถแสดงอาการกระทำได้ (Non-action verb)

จาก P.S. 24 middle verb ได้แก่ กริยา suit, fit, own, resemble, have, cost, weigh... ในประโยคต่อไปนี้

The meat weighs four kilograms.

The child resembles his father.

This dress suits you.

The key fits the lock.

John has a sweater.

This watch costs 3,000 baht.

He owns two big cars.

My friend possccses a luxurious mansion.

อย่างไรก็ตาม VT_b นี้ ไม่รวมไปถึง VT_a บางคำที่มีรูปเหมือนกัน แต่มีความหมาย
(ประกอบกับ คำอื่นประกอบ) แตกต่าง
และการปริวรรตต่างกัน เช่น

He weighs his baby every month.

An evil spirit possessed him for two days.

A prominent family owned the company.

จะเห็นว่า ถึงแม้กริยา weigh, possess, own... จะมีรูปเหมือนกันกับกริยาในกลุ่ม VT_b แต่มีความหมายแตกต่างกัน weigh, possess, own... ที่เป็น VT_b แปลว่า หนัก, เป็นเจ้าของ ในขณะที่กริยา weigh, possess, own... ที่เป็น VT_a แปลว่า ชั่ง (น้ำหนัก), เข้าสิง, ครอบครอง ตามลำดับ ข้อพิสัยนี้อีกอย่างหนึ่งก็คือ weigh, possess, own... ที่เป็น VT_a สามารถใช้กฎการสร้างกรรมาจกได้ ดังนี้

His baby is weighed every month.

He was possessed by an evil spirit.

The company was owned by a prominent family.

VT_c + NP₁ + NP₂ - Double Transitive

สกรรกริยาเหล่านี้ สามารถมีนามวลีตามหลังได้สองตัว นามวลีตัวแรกทำหน้าที่เป็นกรรกรอง (Indirect object) ส่วนนามวลีตัวที่สอง ทำหน้าที่เป็นกรรรมตรง (Direct object) สกรรกริยาแบบนี้ Thomas และ Kintgen (1975) เรียกว่า double transitive ซึ่งได้แก่ กริยาต่อไปนี้

award, ask, assign, bake, buy, bring, choose, cause, call, deny, do, envy, find, fix, feed, forgive, give, grant, guarantee, knit, leave, lend, make, mail, offer, pay, provide, promise, present, prepare, prescribe, play, pass, pour, read, refuse, sell, supply, save, show, sing, send, teach, take, throw, tell, write,

ตัวอย่างประโยค

✓ The judges awarded Jim the gold medal.

✓ He called me a taxi.

I denied her permission to go out.

I envy John his job.

She forgave her husband his shortcomings.

The law guarantees you fair treatment.

✓ She knitted me a sweater.

My husband chose me a book.

โครงสร้าง $VT_c + NP_1 + NP_2$ นี้ อาจจะถูกปรับรูปไปอยู่ในรูปของ $VT_c + NP_2 + to/for + NP_1$ ตามกฎการขยายกรรมรอง โดยมีความหมายคงเดิม (ดู 2.2.2 และ T-indirect object switch ในภาคผนวก) ^{bu (p 41)}

✓ VT_d - Transitive verb ซึ่งประกอบด้วย Verb + particle

กรรมกริยาลุ่มนี้ เกิดจากกริยาลุ่มที่ผสมกับ Particle ต่าง ๆ แล้วให้ความหมายใหม่ แตกต่างไปจากความหมายเดิมของกริยานั้น ๆ (ดู VI_c หน้า 35 - 36)

จาก P.S. 26 กริยา + particle ที่มีลักษณะเป็นกรรมกริยา ได้แก่ กริยาในประโยคต่อไปนี้

✓ Jane is looking for her friends. (search)

Louise looked over her papers. (review)

My boss looked into my report attentively. (scrutinize)

✓ John always looks down on poor people. (despise)

✓ They brought off passengers on the wrecked ship. (rescue)

Please do over your exercises. (repeat)

The headmaster will give away the prizes. (distribute)

✓ I came across my friend last night. (meet by chance)

กริยา + Particle ที่ทำหน้าที่เป็นสกรรมากริยา แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ตามลักษณะการปริวรรต คือ

VTd₁ กริยา + particle ที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ เมื่ออยู่ในประโยค (inseparable) ได้แก่ get on, get over, get through, come across, call on, call for, go over, look for, look up to, run into, run across, pick on, take after ... เป็นต้น

VTd₂ กริยา + particle ที่สามารถแยกออกจากกันได้ (Separable) โดยมีนามวลีที่เป็นกรรมคั่นกลาง (ดู T-Particle Switch หน้า 47) ได้แก่ bring up, call up, carry out, do up, do over, figure out, fill out, put on, put away, put out, put off, turn down, turn on, turn off, wear out... เป็นต้น

2.1.4 VL + NP

กริยากลุ่มนี้ เรียกกันว่า Linking Verb (นักไวยากรณ์บางคน เรียกว่า Copulative verb) เพราะกริยาประเภทนี้เป็นตัวเชื่อม หรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างประธานของประโยคกับส่วนสมบูรณ์ของประธาน เช่น

The girl looked pretty.

I felt a fool.

It seemed an unlikely story.

กริยา look, feel, seem ในประโยคข้างบนนี้ ทำหน้าที่เชื่อมประธานและส่วนสมบูรณ์ของประธาน ซึ่งอาจจะเป็นคำคุณศัพท์ หรือนามวลีก็ได้ แล้วแต่กรณี คุณศัพท์หรือนามวลีดังกล่าว จะเป็นส่วนที่ขยายประธานให้ไต่ความสมบูรณ์ ดังนั้น นามวลีที่อยู่หน้าและหลัง linking verb จึงเป็นบุคคลหรือสิ่งของอันเดียวกัน หรือวางถึงซึ่งกันและกัน เช่น

The girl $\longleftrightarrow$ pretty

I $\longleftrightarrow$ a fool

It $\longleftrightarrow$ an unlikely story

Linking verb มักจะมีความหมายเกี่ยวกับประสบการณ์ทางประสาทสัมผัส, ความรู้สึก (Sense) และ ท่าทาง (Appearance) ต่าง ๆ เช่น กริยา feel, smell, taste, look, appear, sound, seem, remain, become, ... เป็นต้น

จาก P.S. 29 แบ่ง linking verb ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. Vb ได้แก่ become, remain, stay, look, appear, feel, ...
กริยากลุ่มนี้ สามารถมีทั้งนามวลีและคำคุณศัพท์ ตามหลังได้ ตัวอย่างเช่น

He remained hostile.

He remained my enemy.

We stayed calm.

We stayed boon companions for years.

The girl looks forward. (ไปดี)

The boy looks a coward.

2. Vg ได้แก่ get, grow, go, turn, run, stand, blow, sound, taste, smell, keep, กริยากลุ่มนี้ มีคำคุณศัพท์ตามหลังได้เพียงอย่างเดียว
จะใช้นามวลีเป็นส่วนสมบูรณ์ของประธานไม่ได้ ตัวอย่าง เช่น

He grew tall.

The dog went mad.

The tent flap blew open during the night.

You will never keep slender that way.

The well ran dry.

James stood loyal to his firm.

ความจริง linking verb มีลักษณะการกระจายคล้ายคลึงกับกริยา Be แต่ที่
ถูกจัดไว้เป็น linking verb ก็เพราะไม่สามารถจะมี สถานวิเศษณ์ ตามหลังได้เหมือน Be
และ linking verb เอง ก็มีความหมายอื่น ๆ เพิ่มขึ้นมาด้วย เช่น ความรู้สึก ประสบการณ์
การเปลี่ยนแปลง ดังนั้น จึงต้องแยกออกมาเป็นกริยาอีกประเภทหนึ่ง

2.2 โครงสร้างซับซ้อนของกริยาวลีในภาษาอังกฤษ

✧ โครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษ เกิดจากการใช้กฎโครงสร้างส่วนประกอบ (Phrase-Structure rules) ประโยคที่ออกมา จึงมีลักษณะง่าย ไม่ซับซ้อน การเรียงคำ ก็เป็นแบบธรรมดา ตามตัว แต่ประโยคในภาษาอังกฤษอีกมากมาย มีโครงสร้างที่ซับซ้อนแตกต่าง ไปจากประโยคพื้นฐาน โครงสร้างเหล่านี้เกิดจากการใช้กฎแห่งการปริวรรต ไปเปลี่ยนโครงสร้าง พื้นฐานออกมาในรูปต่าง ๆ กฎโครงสร้างส่วนประกอบนั้น เป็นเพียงกฎที่ขยายหรือเปลี่ยน (Rewrite) สัญลักษณ์ (Symbols) ต่าง ๆ เสียใหม่ โดยใช้เครื่องหมาย $\longrightarrow$ แทนกฎการปริวรรต (Transformational rules) นั้น เป็นกฎที่ใช้กับโครงสร้างทั้งหมด ในประโยค (Entire string) โดยเปลี่ยนโครงสร้างเหล่านั้น ให้กลายเป็นโครงสร้างอื่น ที่ต่างออกไปจากเดิม มีการสับตำแหน่งคำ การลดคำ การเพิ่มคำ การแทนที่ส่วนต่าง ๆ ใน ประโยค ตลอดจน การเชื่อมประโยคเข้าด้วยกัน เพื่อเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ โดยใช้เครื่องหมาย $\Longrightarrow$

2.2.1 การลดรูปนามวลีในสกรรมกริยา (Object NP Deletion in VT)

✧ โครงสร้างซับซ้อนประการแรกที่จะศึกษาก็คือ การลดรูปนามวลีที่เป็นกรรมของสกรรมกริยา ซึ่งเป็นไปตามกฎการปริวรรตดังนี้

$$x - NP_1 + A'x + VT_a + NP_2 - y \Rightarrow x - NP_1 + Aux + VT_a - y$$

กฎข้อนี้มีลักษณะให้เลือก ไม่บังคับใช้ อธิบายได้ว่า ในโครงสร้างที่มีสกรรมกริยา บางคำเป็นส่วนประกอบ เราสามารถที่จะตัดนามวลีที่เป็นกรรมออกไปได้ โดยที่ผู้ฟังหรือผู้อ่าน ยังคงเข้าใจความหมายของข้อความนั้นเหมือนเดิม เช่น

1.a Larry ate lunch early today.

1.b Larry ate early today.

2.a Louise waved her hand.

2.b Louise waved.

3.a John read comic books all night.

3.b John read all night.

ประโยคข้างบนแต่ละคู่ มีความหมายเหมือนกันทุกประการ เพียงแต่ประโยค b จะถูกตัดนามวลีในตำแหน่งกรรมออกไป โครงสร้างที่ประกอบด้วยกรรมกริยาเหล่านี้ เจ้าของภาษามักจะตัดกรรมออกไป เมื่อใดที่พูดว่า He smokes ผู้ฟังก็จะเข้าใจว่า He smokes cigarettes หรือ เมื่อพูดว่า He writes เจ้าของภาษาก็จะเข้าใจว่า He writes novels. หรือ He writes stories. ซึ่งหมายถึงว่า เขาเป็นนักเขียนนั่นเอง

อย่างไรก็ตาม กริยา eat, wave, read, smoke, write เหล่านี้ ไม่อาจจะตัดนามวลีที่ตามหลังออกได้ทุกคำ เพราะจะทำให้ความหมายของประโยคนั้น ๆ ผิดความคาดหมาย (less unexpected) ไป เช่น ในประโยค

Louise waved the red flag.

จะเห็นว่า ถ้านามวลี the red flag ถูกตัดออกไป โดยผู้พูดหวังจะให้ Louise waved มีความหมายคงเดิม นั่นทำไม่ได้ เพราะประโยค Louise waved นั้น ผู้ฟังจะเข้าใจว่าผู้พูดหมายถึง Louise waved her hand เท่านั้น

ดังนั้น นามวลีที่ตามหลังกรรมกริยา ซึ่งสามารถจะละไว้ในฐานที่เข้าใจได้นั้น จะต้องเป็นนามวลีที่มีความผูกพัน เฉพาะตัวกับกรรมกริยานั้น ถ้าเป็นนามวลีอื่น จะตัดออกไปไม่ได้ เพราะจะทำให้ผู้ฟังผิดความคาดหมาย เช่น

		ปกติ	ผิดความคาดหมาย
David	teaches	(students)	(dogs)
Emily	saves	(money)	(old newspapers)
Donna	draws	(pictures)	(swastikas)

สำหรับกรรมกริยาบางคำ นามวลีที่สามารถจะลบล้างออกไปได้ โดยให้ความหมายคงเดิม นั้น มีลักษณะเป็น Reflexive pronoun (himself, itself, themselves

...) หรือ Reciprocal pronoun (each other, one another...) ถ้ากริยา
กำลังกล่าวตามหลังควยนามวลอื่น จะสรุปออกไปไม่ได้ เช่น

		ปกติ	ผิดความคาดหมาย
Patricia	bathes	(herself)	(the baby) often
Peter	shaved	(himself)	(the patient) this morning
They	met	(each other)	(me) in Bangkok

2.2.2 การย้ายกรรมรอง (Indirect object Switch)

✕ สกรรบทกริยากลุ่มที่นำนามวลีตามหลังได้สองตัว (VT_0) โดยทำหน้าที่เป็นกรรมตรง
และกรรมรองนั้น ถ้าเราจะย้ายกรรมรอง (NP_2) ไปไว้ในตำแหน่งท้ายสุดของประโยค โดยมี
บุพบท "to" หรือ "for" นำหน้า ก็สามารถที่จะทำได้โดยความหมายไม่เปลี่ยนแปลง เช่น

1.a The boy gave the girl the book.

1.b The boy gave the book to the girl.

2.a Sam bought Sally a coat.

2.b Sam bought a coat for Sally.

ในประโยค 1.a ประธาน (NP_1) คือ the boy กรรมรอง (NP_2) คือ
the girl ส่วน the book นั้น เป็นกรรมตรง (NP_3) จะเห็นว่า กรรมรองในประโยคนี้อยู่
ภายในประโยค แต่ในประโยค 1.b กรรมรอง จะถูกย้ายไปอยู่หลังกรรมตรง โดยมีบุพบท
"to" อยู่ตรงกลาง ทั้งประโยค 1.a และ 1.b มีความหมายเหมือนกันทุกประการ เพราะ
เกิดจากโครงสร้างลึกเดียวกัน โดยที่ ประโยค 1.b ได้มาจากกฎการย้ายกรรมรอง
(T-indirect obj. Switch)

ประโยค 2.a และ 2.b ก็มีลักษณะอย่างเดียวกัน กล่าวคือ ประโยค 2.a เป็น
ประโยคพื้นฐาน มี Sam เป็นประธาน (NP_1) ของประโยค Sally เป็นกรรมรอง (NP_2)
และ a coat เป็นกรรมตรง (NP_3) เมื่อใช้กฎการย้ายกรรมรอง ก็จะได้เป็นประโยค 2.b
โดย Sally จะถูกย้ายไปอยู่หลังกรรมตรง และเติมบุพบท "for" เข้าข้างหน้า

จะเห็นว่า โครงสร้างที่เกิดจากกฎข้อนี้ มีใช้กันมากในภาษาอังกฤษ และส่วนหนึ่งมีลักษณะเป็น benefactive คือ บุคคลหนึ่งกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่บุคคลอีกคนหนึ่ง หรือ สิ่งใดอีกสิ่งหนึ่ง แต่ก็มีปัญหาอยู่เล็กน้อย ในการที่จะระบุลงไปว่า เมื่อไรจะใช้บุพบท "to" และเมื่อไรจะใช้ "for" ปัญหาข้อนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะทางไวยากรณ์ของกริยาแต่ละคำ (Syntactic idiosyncrasies) ซึ่งจะต้องกำหนดลงในลักษณะประจำ (Lexicon) เช่น give, write, sell... ต้องใช้ "to" ส่วน buy, do, prepare... ต้องใช้ "for"² เป็นต้น

เนื่องจาก ประโยค 1.a มีความหมายอย่างเดียวกันกับประโยค 1.b และประโยค 2.a กับ 2.b ก็ไม่มีความแตกต่างกันในคำความหมาย จึงกล่าวได้ว่า กฎการย้ายกรรมรอง มีลักษณะให้เลือก การที่ผู้พูดจะใช้หรือไม่ใช้กฎข้อนี้ขึ้นอยู่กับวิธีการพูดและการเขียนของแต่ละบุคคล ว่าเขาต้องการหรือชอบโครงสร้างแบบใด (Stylistic preference) เพราะโครงสร้างทั้งสองแบบนี้ เจ้าของภาษาต่างก็ใช้กันอยู่

แต่ถ้าหากว่า กรรมตรง (NP₃) ในประโยคพื้นฐาน เป็นสรรพนาม กฎข้อนี้ จะมีลักษณะบังคับทันที กรรมตรงที่เป็นสรรพนามจะปรากฏอยู่ในตำแหน่งเดิมไม่ได้ เนื่องจากไม่เป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา³ จึงต้องใช้กฎการย้ายกรรมรอง ย้ายไปอยู่หลังบุพบท เช่น

* They sent John it.

⇒ They sent it to John.

* He gave Tom it.

⇒ He gave it to Tom.

2.2.3 การย้าย Particle (Particle Switch Transformation)

โครงสร้างกริยาลีที่ประกอบด้วย Verb + particle ประเภทที่สามารถแยกออกจากกันได้นั้น เกิดจากกฎการย้าย particle ไปย้าย Particle ซึ่งอยู่ระหว่างกริยาและนามวลีไปไว้หลังนามวลีที่เป็นกรรม โดยมีความหมายคงเดิม เช่น

We looked up the number. ⇒ We looked the number up.

He turned off the light. ⇒ He turned the light off.

กฎการย้าย particle นี้ ใกล้เคียงกับ separable verb + particle เท่านั้น ไม่ใช้กับโครงสร้างกรยาวลีอื่น ๆ เช่น

He ran up the hill. $\Rightarrow$ * He ran the hill up.

She looked up the stairs. $\Rightarrow$ * She looked the stairs up.

He ran into his friend. $\Rightarrow$ * He ran his friend into.

He stood by his guilty son. $\Rightarrow$ * He stood his guilty son by.

สองประโยคแรกเป็นโครงสร้าง กริยา + สถานวิเศษณ์ ส่วนสองประโยคหลังเป็นโครงสร้าง inseparable "verb + particle" เมื่อนำเอากฎการย้าย particle ไปใช้ ประโยคที่ออกมาจึงไม่ถูกต้องตามไวยากรณ์

อนึ่ง กฎการย้าย particle นี้ มีลักษณะให้เลือก ในกรณีที่นามวลีที่ตามหลัง particle เป็น सामान्यนาม (Common noun) แต่ถ้านามวลีนั้น เป็นคำสรรพนาม (Pronoun) กฎข้อนี้ จะมีลักษณะบังคับทันที เช่น

* We looked up it. $\Rightarrow$ We looked it up.

* He turned off it. $\Rightarrow$ He turned it off.

นอกจากนี้ ยังมีข้อจำกัดในการใช้กฎข้อนี้ กับ Verb + particle ซึ่งตามหลังด้วย นามวลีที่มีส่วนขยายเป็น คุณาประโยค⁴ (Relative clause) เช่น

He put on his hat which he had bought yesterday.

$\Rightarrow$ * He put his hat which he had bought yesterday on.

2.2.4 โครงสร้างกรรมวาจก (Passive Transformation)

โครงสร้างพื้นฐานที่แตกต่างกัน แต่มาจากโครงสร้างเดิมอันเดียวกัน นอกจากที่กล่าวมาแล้ว ยังมีโครงสร้างที่ไวยากรณ์แบบเก่า เรียกว่า Active-Passive voice ซึ่งเป็นโครงสร้างที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ สำหรับไวยากรณ์ปริวรรต ถือว่าประโยคที่แสดงความหมายกรตุการก (Active) นั้น เป็นโครงสร้างพื้นฐาน เมื่อใดที่โครงสร้างดังกล่าว ผ่านกฎการสร้างกรรมวาจก (T-Passive) ก็จะกลายเป็นโครงสร้างซับซ้อน กล่าวคือ ประธานของประโยคจะมีความหมายเป็นผู้ถูกกระทำ หรือกรรมการก (Passive)

กั้งตัวอย่างต่อไปนี้

I.a John saw Mary.

I.b Mary was seen by John.

2.a The boy raises horses.

2.b Horses are raised by the boy.

จะเห็นว่า ประโยค a และประโยค b ในแต่ละคู่ จะมีความหมายอย่างเดียวกัน เพราะมาจากโครงสร้างลึกเดียวกัน โดยที่ประโยค a มีลักษณะเป็นโครงสร้างพื้นฐาน และต้องผ่านการปริวรรตต่าง ๆ กัน จึงจะกลายเป็นประโยค b

1. ย้ายประธาน (NP_I) ไปไว้ที่ตำแหน่งกรรมของประโยค (NP₂) แล้วเติมบุพบท "by" เข้าไปข้างหน้า

2. ย้ายกรรมของประโยค (NP₂) ที่อยู่หลังกริยาไปไว้ในตำแหน่งประธาน

3. เติม be-en หลังกริยาช่วย (Aux)

โครงสร้างลึก (D.S.) ของประโยคที่ 1 คือ John + past + see + Mary
ถ้าใช้กฎการเติมปัจจัย (T-Affix incorporation) กับโครงสร้างนี้ ก็จะได้ประโยคพื้นผิว เป็น I.a คือ John saw Mary.

แต่ถ้าใช้กฎการสร้างกรรมวากก่อน จะมีลักษณะการปริวรรต ดังนี้

D.S. John + past + see + Mary

T - Passive $\Rightarrow$ Mary + past + be-en + see + by + John

T - Affix $\Rightarrow$ Mary + was + seen + by John

ผลลัพธ์สุดท้าย (terminal string) ที่ออกมา ก็จะเป็นประโยค I.b

ส่วนประโยคที่ 2 มีโครงสร้างลึกเป็น The boy + present + raise + horses
ถ้าใช้กฎการเติมปัจจัยอย่างเดียวกัน ก็จะได้ผลลัพธ์ออกมาเป็นประโยค 2.a แต่ถ้าใช้กฎการสร้างกรรมวากก่อน จะมีลักษณะดังนี้

D.S. The boy + present + raise + horses

T - Passive $\Rightarrow$ Horses + present + be-en + raise + by + the boy

T - Affix $\Rightarrow$ Horses + are + raised + by + the boy

ผลลัพธ์ที่ได้ก็คือ ประโยค 2.b

สำหรับ be นั้น จะมีการเปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับกริยาช่วย ซึ่งได้แก่ tense (Modal) (have - en) (be-ing) ส่วน "-en" หมายถึง รูปที่เป็น past participle ของกริยา การเปลี่ยนแปลงของ V-en เช่น see + -en = seen, raise + -en = raised นั้น เป็นไปตาม morphophonemic rules ซึ่งเป็นกฎที่ใช้เปลี่ยนรูปปกติ (base form) ของกริยาต่าง ๆ ให้เป็นรูป past participle ตัวอย่าง เช่น

walk + -en = walked

drink + -en = drunk

cut + -en = cut

เป็นต้น

กฎการสร้างกรรมวาจกนี้ จะใช้ได้ก็ต่อเมื่อกริยาของประโยคพื้นฐานนั้น ๆ เป็น สกรรมกริยา (VT) ยกเว้น สกรรมกริยา กลุ่ม VT_b หรือ middle verb ซึ่งถูกแยกออกไปอยู่อีกกลุ่มหนึ่ง เพราะไม่สามารถเปลี่ยนให้เป็นโครงสร้างกรรมวาจกได้⁵ เช่น

John has a car $\Rightarrow$ * A car is had by John.

The child resembles his father.

$\Rightarrow$ * His father is resembled by the child.

The meat weighs four kilograms.

$\Rightarrow$ * Four kilograms are weighed by the meat.

มีข้อจำกัดบางประการในการใช้กฎการสร้างกรรมวาจกกับสกรรมกริยาที่มีนามวลีตามหลังไคสองตัว (VT_c) เพราะโครงสร้าง VT_c + NP_I + NP₂ นั้น สามารถใช้กฎการย้ายกรรมรอง เปลี่ยนให้กลายเป็นโครงสร้างนิเว VT_c + NP₂ + to / for + NP_I ได้ การใช้กฎข้อนี้กับโครงสร้างดังกล่าว จึงมีข้อแตกต่าง ซึ่งสืบเนื่องจากการใช้บุพบท "to" และ "for" ดังนี้

He offered me a drink.

T-Passive $\Rightarrow$ A drink was offered me by him.

หรือ I was offered a drink by him.

โครงสร้างที่เมื่อใช้กฎการย้ายกรรมรองแล้ว จะใช้บุพบท "to" นั้น สามารถเปลี่ยนให้เป็นโครงสร้างกรรมวาจกได้ 2 แบบ โดยที่กรรมต่างและกรรมรอง ผัดกันมาเป็นประธานของประโยค นอกจากนี้ โครงสร้างดังกล่าวยังสามารถใช้กฎการย้ายกรรมรองก่อนกฎการสร้างกรรมวาจกก็ได้ เช่น

He offered me a drink.

T-IO Switch $\Rightarrow$ He offered a drink to me.

T-Passive $\Rightarrow$ A drink was offered to me by John.

แต่สำหรับโครงสร้างที่เมื่อใช้กฎการย้ายกรรมรองแล้ว และใช้บุพบท "for" นำหน้ากรรมรองนั้น ไม่สามารถจะเปลี่ยนให้เป็นโครงสร้างกรรมวาจกได้เลย นอกจากจะใช้กฎการย้ายกรรมรองเสียก่อน เช่น

He bought me those roses.

T-Passive $\Rightarrow$ * Those roses were bought me by him.

หรือ * I was bought those roses by him.

เมื่อใช้กฎการย้ายกรรมรองก่อน แล้วจึงใช้กฎการสร้างกรรมวาจก ประโยคที่ได้จึงจะถูกไวยากรณ์ ดังนี้

He bought me those roses.

T-IO Switch $\Rightarrow$ He bought those roses for me.

T-Passive $\Rightarrow$ Those roses were bought for me by him.

สำหรับโครงสร้าง กริยา + particle (VT_d) ที่มีลักษณะเป็นสกรรมกริยา ก็สามารถใช้กฎการสร้างกรรมวาจกได้เช่นเดียวกัน

Uncle John brought him up.

$\Rightarrow$ He was brought up by Uncle John.

The boss turned down the offer.

$\Rightarrow$ The offer was turned down by the boss.

ประโยค active และ passive ที่เกิดจากโครงสร้าง alike เดียวกันนั้น ความหมายจะไม่แตกต่างกันเลย ดังนั้น กฎการสร้างกรรมวาจก จึงมีลักษณะให้เลือก กล่าวคือ เป็นเรื่อง

ของวิธีการพด หรือวิธีการเขียน ว่าผู้พดต้องการจะเน้นกระทำหรือผู้ถูกกระทำ ถ้าผู้พดต้องการ
 ย้ำ หรือเน้นหนักที่กรรมของประโยค เขาก็จะเลือกใช้โครงสร้างกรรมวาจก ดังจะเห็นได้ว่า
 โครงสร้างลึกลงมีประธานชนิดที่ไม่ชี้เฉพาะเจาะจง (Unspecified NP) เมื่อใช้กฎการสร้าง
 กรรมวาจกแล้ว ก็มักจะต่อด้วยกฎการลดคำที่ไม่ชี้เฉพาะ (T-Unspecified NP Deletion)
 อีกข้อหนึ่ง เพื่อตัดนามวลีทิ้งกล่าวออกไป เช่น

D.S. Someone + past + sign + the paper

T-Passive $\Rightarrow$ The paper + past + be-en + sign + by + someone

T-Unspec. NP Del. $\Rightarrow$ The paper + past + be-en + sign

T-Affix $\Rightarrow$ The paper + was + signed

T.S. = The paper was signed.

ดังนั้น จะเห็นว่า someone, anybody, everyone.... ที่อยู่ภายในโครงสร้างลึกลง
 มักจะถูกตัดออกไป เมื่อเป็นโครงสร้างผิว เพราะผู้พดต้องการจะเน้นเฉพาะผู้ถูกกระทำเพียง
 อย่างเดียว

เท่าที่ผ่านมา มีนักไวยากรณ์พยายามที่จะศึกษาและสรุปว่า โครงสร้างผิว be + V-en
 นี้ อาจจะไม่ใช้โครงสร้างกรรมวาจกเสมอไป (ดู Suwattee. 1971 : 110) โดยเฉพาะ
 โครงสร้างที่เรียกกันว่า Statal (or pseudo) passive เช่น

(1) The window was closed all day yesterday.

ในแง่ของไวยากรณ์ปริวรรต บางคนอาจจะคิดว่า ประโยคนี้เกิดจากการใช้กฎ
 การสร้างกรรมวาจก และกฎการลดประธานวลีที่ไม่ชี้เฉพาะเจาะจง แต่ถาลองเติม by +
 agent กลับเข้าไป จะพบว่า ประโยคที่ได้จะผิดไวยากรณ์

(2) *The window was closed by John all day yesterday.

Hasegawa (1968) จึงเชื่อว่า ประโยค (1) และ (2) นั้น มาจากโครงสร้างลึกลง
 ที่แตกต่างกัน และถือว่าประโยค (1) นั้น มีใช้โครงสร้างกรรมวาจก นอกจากนี้นักภาษาศาสตร์บางคน
 ยังคิดเคยไปถึงว่า ประโยค active และประโยค passive นั้น ไม่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน
 สำหรับการศึกษาครั้งนี้ จะสรุปแค่เพียงว่าโครงสร้างต่อไปนี้ จัดเป็นคุณศัพท์ที่มีรูป be + V-en
 + prop. มีใช้โครงสร้างกรรมวาจก

The window was closed all day.

John is interested in that book of yours.

He was amazed at my ability.

She is charmed with you.

2.2.5 Verb + Noun Phrase Complement

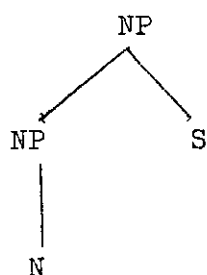
4 การปริวรรตของประโยคพื้นฐานเท่าที่กล่าวมาแล้ว เช่น การลดรูปนามวลีที่ตามหลัง
 สกรรมกริยาบางคำ การขยายกรรมรองในโครงสร้าง $VT_c + NP_1 + NP_2$ การขยาย
 particle และ การสร้างกรรมวาจก เป็นการเปลี่ยนแปลงของประโยคพื้นฐานเพียงประโยค
 เดียว ซึ่งเรียกกันว่า Single-base transformation แต่ยังมีกริยาปริวรรตอีกแบบหนึ่ง
 ที่เกิดจากการรวมประโยคพื้นฐานตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปเข้าด้วยกัน กลายเป็นประโยคซับซ้อน
 หรือประโยค การปริวรรตแบบนี้เรียกว่า Double-base transformation ในบรรดา
 ประโยคต่าง ๆ ที่รวมกันนั้น ประโยคใดที่ให้ความหมายหลัก หรืออยู่ในหัว (Node) สูงสุด
 ของ Tree diagram เราเรียกว่า ประโยคหลัก (Matrix sentence) ส่วนประโยคที่
 แทรกหรือเติมเข้าไป เพื่อขยายส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยคหลัก เรียกว่า ประโยคแทรก
 (Embedded sentence)

จาก P.S. 2 ซึ่งระบุว่า $NP \longrightarrow \begin{cases} N(S) \\ NP + S \end{cases}$ นั้น อธิบายได้ว่า เราสามารถ
 เลือกใช้นามวลีได้ 3 แบบ คือ

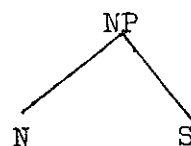
1. คำนาม (N) ซึ่งอาจจะเป็น วิสามานยนาม (Proper noun) หรือ
 สามานยนาม (Common noun) หรือสรรพนาม (Pronoun) ใดๆอย่างหนึ่ง
2. คำนาม + ประโยค (N + S) ถ้าขยายนามวลีออกเป็นแบบนี้ ก็จะได้
 โครงสร้างที่เรียกว่า ส่วนสมบูรณ์ของนามวลี (Noun Phrase Complement)
3. นามวลี + ประโยค (NP + S) โครงสร้างที่ได้ เรียกว่า คุณานุประโยค
 (Relative clause)

สำหรับ คำนาม (Noun) นั้น อธิบายไว้แล้วในเรื่อง Be + NP (หน้าที่ 29)
 ส่วน คุณานุประโยค และส่วนสมบูรณ์ของนามวลีนั้น มีลักษณะแตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

Relative clause

Noun phrase Complement

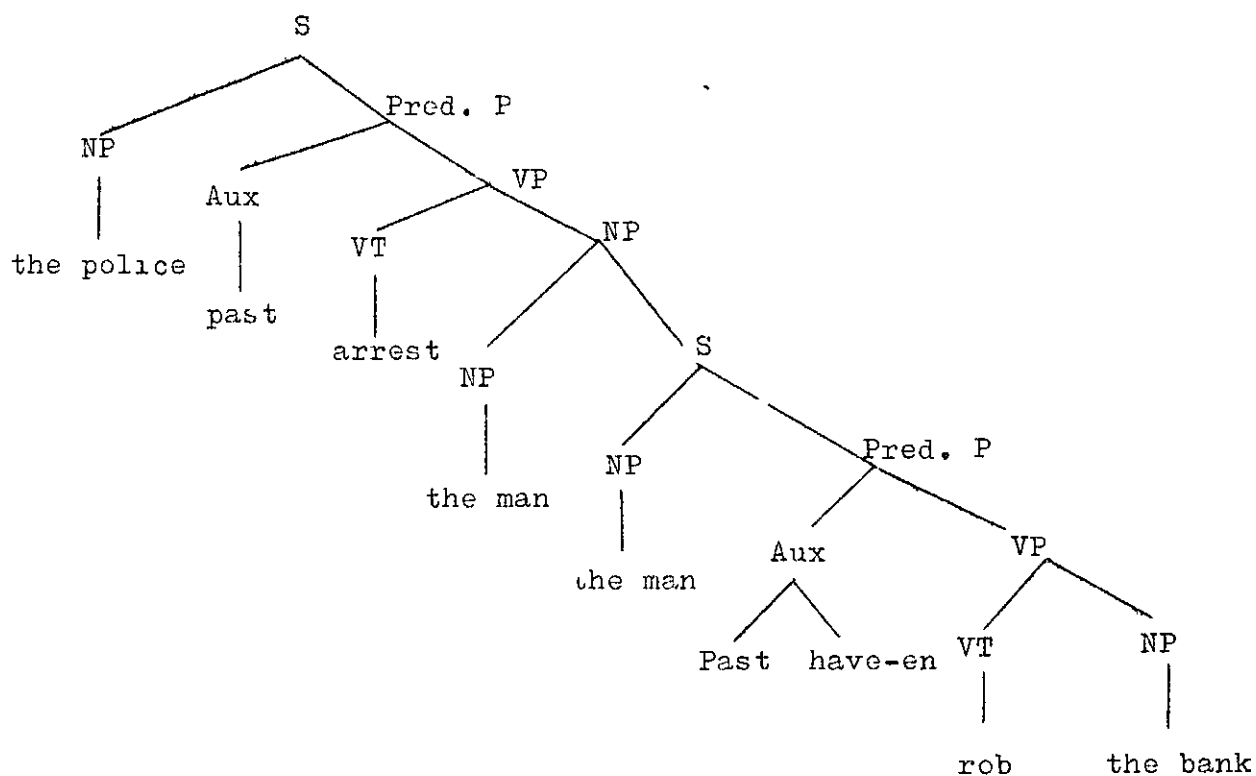

(1) The police arrested the man who had robbed the bank.

(2) That he arrived so early was surprising.

ประโยค (1) เป็นประโยคซับซ้อนที่เกิดจากการรวมประโยคพื้นฐานสองประโยคเข้าด้วยกัน คือ

The police arrested the man [the man had robbed the bank]

จากโครงสร้างเล็ก จะเห็นว่า นามวลีที่เป็นกรรมของประโยคหลัก จะมีส่วนขยายที่เป็นประโยคแทรกอีกหนึ่งประโยค ใน Tree diagram นามวลีที่เป็นกรรมของประโยคหลัก จะแยกย่อยออกไปเป็น นามวลี (The man) + ประโยค (The man had robbed the bank) เมื่อใช้กฎการสร้างคุณูปประโยค (T-Relative clause) กับประโยคในโครงสร้างเล็กทั้งสอง The man ซึ่งเป็นประธานของประโยคแทรก จะถูกเปลี่ยนเป็น who ก็จะได้เป็น

The police arrested the man who had robbed the bank.

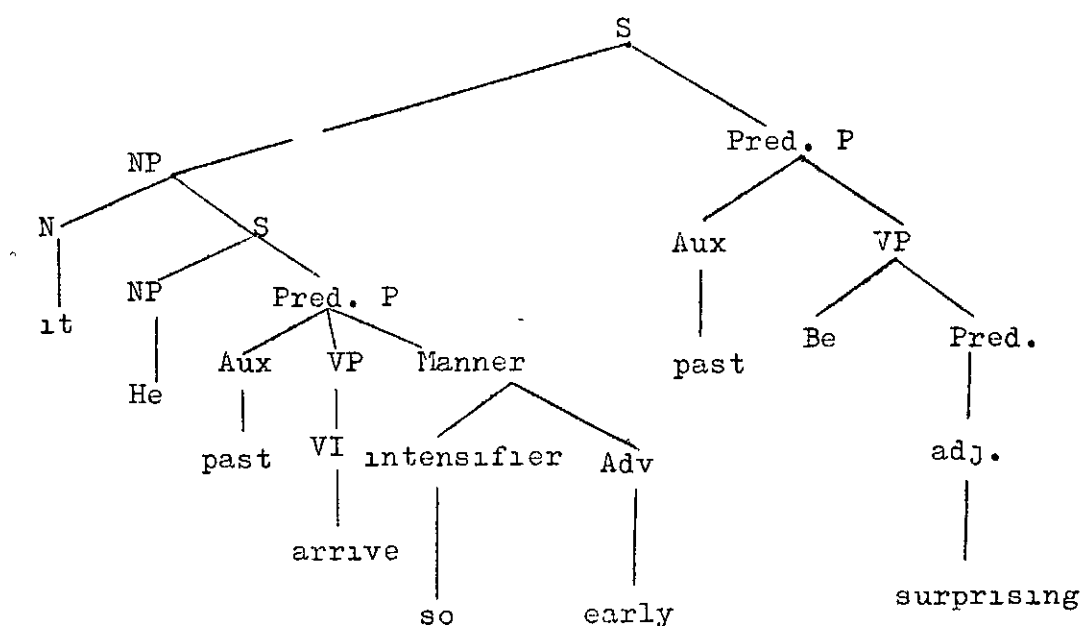
ประโยคขยายที่แทรกเข้าไปนี้ คือ คุณูปประโยค ซึ่งมีลักษณะสำคัญ ดังนี้

1. เริ่มอนุประโยคด้วย Relative pronoun (who, which, where, whom, that...)

2. Relative pronoun นี้จะมีความหมายแทนตัวนามวลีที่มันขยาย อย่างไรก็ตาม รายละเอียดของประโยคซับซ้อนชนิดนี้อยู่นอกเหนือขอบข่ายของการศึกษารั้งนี้

ประโยคที่ 2 เกิดจากการรวมตัวของประโยคพื้นฐาน 2 ประโยค เช่นเดียวกัน คือ

D.S. It [He arrived so early] was surprising.

จากโครงสร้างลึกลงไป ประโยคหลัก คือ It was surprising แต่เนื่องจาก it เป็นนามวลี ซึ่งมีความหมายไม่สมบูรณ์ (มักเรียกกันว่า dummy it) จึงจำเป็นต้องมีส่วนขยาย ประโยคที่ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายนามวลีให้สมบูรณ์นี้ เรียกว่า ส่วนสมบูรณ์ของนามวลี (Noun phrase complement) จาก tree diagram จะเห็นว่า ประโยคขยายนี้แทรกเข้าไปอยู่ตรงส่วนที่เป็นคำนาม (N) ซึ่งอยู่ใต้นามวลี (NP) อีกทีหนึ่ง ดังนั้น จาก P.S. 2 ที่ว่า $NP \longrightarrow N(S)$ จึงอธิบายได้ว่า นามวลีบางตัวในภาษาอังกฤษ อาจจะตามหลังด้วย ประโยคแทรกที่ทำหน้าที่เป็นส่วนสมบูรณ์ของนามวลี ซึ่งมีอยู่ 3 ประเภท คือ clausal complement, Infinitive complement และ Gerundive complement ส่วนสมบูรณ์ทั้งสามนี้ อาจจะปรากฏอยู่หลังนามวลีที่เป็นประธานหรือกรรมก็ได้ จากโครงสร้างลึกลงไปของประโยคที่ 2 ถ้าใช้กฎการสร้างส่วนสมบูรณ์ทั้งสามประเภท จะได้โครงสร้างผิว ดังต่อไปนี้

That he arrived so early was surprising. (T-clausal comp.)

For him to arrive so early was surprising. (T-infinitive comp.)

His arriving so early was surprising. (T-Gerundive comp.)

2.2.5.1 Verb + Clausal Complement

ส่วนสมบูรณ์ที่เรียกว่า clausal complement นี้เกิดจากการเติม "that" หน้าประโยคแทรก แล้วนำไปขยายนามวลีในประโยคหลัก คำว่า "that" จะแสดงลักษณะประจำของส่วนสมบูรณ์ชนิดนี้ นักไวยากรณ์จึงมักจะเรียกอนุประโยคแบบนี้ว่า that-clause โดยปกติ ส่วนสมบูรณ์ชนิดนี้ จะใช้ขยายคำนามกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมักจะมีข้อความมาขยายเพิ่มเติม เช่น fact, conjecture, inference, implication, conclusion, suggestion, argument, position, thought, belief, realization, proposition รวมทั้ง dummy it ตัวอย่าง เช่น

1. The thought [I would be on time] pleased me.

$\Rightarrow$ The thought that I would be on time pleased me.

2. The argument [the general was poisoned] frightened everyone $\Rightarrow$ the argument that the general was poisoned frightened everyone.

ถ้าเป็น dummy it (ตัวแทนของคำนามที่ไม่ชี้เฉพาะเจาะจงทั้งหลาย เช่น it, something...) เพื่อใช้ T-clausal complement แล้ว จะต้องใช้กฎการลบลำ (T-it deletion) ตัดทิ้งไป เช่น

D.S. It [John married Mary] pleased me.

T-clausal comp. $\Rightarrow$ it that John married Mary pleased me.

T-it deletion $\Rightarrow$ That John married Mary pleased me.

D.S. The thief denied it [He was guilty]

T-clausal comp. $\Rightarrow$ The thief denied it that he was guilty.

T-it deletion $\Rightarrow$ The thief denied that he was guilty.

สำหรับส่วนสมบุรุษของนามวลีที่เป็นประธานของประโยค ถ้าไม่ใช้กฎการลบลำเพื่อตัด it ออกไป ก็อาจจะใช้ T-extrapolation ย้าย clausal complement นั้น ไปอยู่ท้ายประโยคก็ได้ เช่น

D.S. It [John married Mary] pleased me.

T-Clausal Comp. $\Rightarrow$ It that John married Mary pleased me.

T-Extrapolation $\Rightarrow$ It pleased me that John married Mary.

ในกรณีที่ประโยคแทรกมีลักษณะเป็นประโยคคำถาม "that" ที่นำหน้า clausal complement จะถูกแทนที่ด้วย Question words เช่น what, where, how, whether, if... โดยการใช้กฎ T-embedded Question ตัวอย่าง เช่น

D.S. I knew it [(question) someone stole my bicycle]

T-embedded Question $\Rightarrow$ I knew it who stole my bicycle.

T-it deletion $\Rightarrow$ I knew who stole my bicycle.

D.S. I remembered it [(Question) she played the trick some how]

T-Embedded Question $\Rightarrow$ I remembered it how she played the trick.

T-it deletion $\Rightarrow$ I remembered how she played the trick.

ถึงแม้ว่า ส่วนสมบูรณ์ต่าง ๆ นี้จะใช้ขยายนามวลี แต่เมื่อผ่านกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องแล้ว มักจะปรากฏอยู่หลังกริยาวลี การที่กริยาคำใดหรือกลุ่มไหนจะมี clausal complement ตามหลังได้ (เมื่อผ่านกฎต่าง ๆ ออกมาเป็นโครงสร้างผิว) นั้น ขึ้นอยู่กับลักษณะประจำคำกริยาแต่ละคำ (Syntactic idiosyncrasies of the lexical items) ซึ่งจะต้องระบุไว้ในลักษณะประจำคำ (Lexicon) อย่างไรก็ตาม เราสามารถที่จะจัดกลุ่มกริยาที่ตามหลังด้วย clausal complement ในลักษณะเดียวกันได้ ดังนี้

1. กริยาที่ต้องการ clausal complement ในตำแหน่งประธานของประโยคหลัก เมื่อใช้ T-clausal complement กับโครงสร้างผิวแล้ว จะต้องใช้ T-it deletion หรือ T-extrapolation ข้อใดข้อหนึ่ง กริยาในกลุ่มนี้ ได้แก่ please, annoy, worry, surprise, bother, ... เช่น

D.S. It [John is sneaky] worries Carl.

T-clausal comp. $\Rightarrow$ It that John is sneaky worries Carl.

T-it deletion $\Rightarrow$ That John is sneaky worries Carl.

หรือ T-extrapolation $\Rightarrow$ It worries Carl that John is sneaky.

ส่วนกริยา seem, appear, happen... นั้น หลังจากใช้ T-clausal complement แล้ว ต้องใช้ T-extrapolation เสมอ เช่น

D.S. It [Audrey is spying on us] appears.

T-clausal comp. $\Rightarrow$ It that Audrey is spying on us appears.

T-extrapolation $\Rightarrow$ It appears that Audrey is spying on us.

2. สกรรมกริยาที่มีนามวลีตามหลังได้ 1 คำ โดย clausal complement ที่ตามหลังกริยานั้น ทำหน้าที่เป็นกรรม กริยาเหล่านี้ได้แก่ suspect, deny, forget, admit, dream, remember, say, think, know, believe, ...

กริยาบางคำในกลุ่มนี้ เมื่อใช้ T-clausal complement และ T-it deletion แล้ว อาจจะใช้ T-that deletion หรือไม่ก็ได้ เช่น

D.S. I said it [I will come again]

T-clausal comp. $\Rightarrow$ I said it that I would come again.

T-it deletion $\Rightarrow$ I said that I would come again.

T-that deletion $\Rightarrow$ I said I would come again.

3. สกรรมกริยาที่มีนามวลีตามหลังไวยากรณ์สองตัว clausal complement ที่ตามหลังกริยาจะเกิดในตำแหน่งที่เป็นกรรมตรงของประโยค หรือนามวลีตัวหลัง กริยาในกลุ่มนี้ มี tell, ask, remind, persuade, convince ...

ตัวอย่าง เช่น

D.S. I told him it [I couldn't accept his gift] .

T-clausal comp. $\Rightarrow$ I told him it that I couldn't accept his gift.

T-it deletion $\Rightarrow$ I told him that I couldn't accept his gift.

(T-that deletion $\Rightarrow$ I told him I couldn't accept his gift)

D.S. Sam reminded me it [Nancy liked bagels]

T-clausal comp. $\Rightarrow$ Sam reminded me it that Nancy liked bagels.

T-it deletion $\Rightarrow$ Sam reminded me that Nancy liked bagels.

ข้อจำกัดของ Clausal Complement

ข้อจำกัดของ clausal complement กำหนดไว้ว่า เมื่อใดที่ใช้ T-clausal complement กับประโยคหลักที่มีสกรรมกริยา ซึ่งแสดงออกถึงการแนะนำ ความตั้งใจ คำสั่ง ความต้องการ คำยืนยัน ,.. เช่น recommend, urge, insist, ask, command, demand, order, request, suggest เป็นต้น กริยาในประโยคแทรก จะต้องเป็น Base form กล่าวคือ กริยาช่วย (Aux) ต่าง ๆ ในประโยคแทรกจะถูกลดรูปออกไประหว่างประธานและกริยาในประโยคแทรก จะไม่มีความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ซึ่งกันและกัน ตัวอย่างเช่น

The boss suggests that she learn shorthand.

She requested that Susan telephone her family.

He insisted that John stay overnight.

2.2.5.2 Verb + Infinitive Complement

ส่วนสมบูรณ์ของนามวลีประเภทที่สอง เรียกว่า Infinitive complement หรือ for-to transformation เกิดจากการใช้ T-infinitive complement (1) ซึ่งกำหนดให้เติม "for" เข้าข้างหน้าประธานของประโยคแทรก และแทนที่ tense ของประโยคแทรกนั้นด้วย "to" หลัง Complementizer "to" อาจจะเป็น have-en หรือ be-ing ก็ได้ แต่จะใช้ modal ไม่ได้ ($R \neq \text{modal} + z$) ตำแหน่งของส่วนสมบูรณ์ชนิดนี้ อาจจะอยู่หน้าวลีที่เป็นประธาน หรือกรรมของประโยคหลักก็ได้ ตัวอย่างเช่น

D.S. It [Everybody errs] is human.

T-infinitive comp. (1) $\Rightarrow$ it for everybody to err is human.

T-it deletion $\Rightarrow$ For everybody to err is human.

T-unspecified NP Deletion $\Rightarrow$ For to err is human.

T-for deletion $\Rightarrow$ To err is human.

D.S. The minister refused it [The minister signed the bill]

T-infinitive comp. $\Rightarrow$ The minister refused it for the minister to sign the bill

T-it deletion $\Rightarrow$ The minister refused for the minister to sign the bill

T-Equi Np Deletion $\Rightarrow$ The minister refused for to sign the bill

T-for deletion $\Rightarrow$ The minister refused to sign the bill

กรรรมกริยา เช่น seem, appear, happen... ถ้าใช้กับ T-infinitive complement (1) เมื่อใด จะต้องตามด้วย T-Extraposition, T-it replacement และ T-for deletion เช่น

D.S. It [John likes Mary] happened

T-infinitive comp. (1) $\Rightarrow$ It for John to like Mary happened.

T-Extraposition $\Rightarrow$ It happened for John to like Mary.

T-it replacement $\Rightarrow$ John happened for to like Mary.

T-for deletion $\Rightarrow$ John happened to like Mary.

T - it replacement เป็นกฎที่จะนำเอานามวลีที่เป็นประธานของประโยค
 แทรกไปแทนที่ it ในประโยคหลัก แล้วนำส่วนที่เหลือของประโยคแทรกมาไว้หลังกริยาลี
 ของประโยคหลัก ตัวอย่างอื่น ๆ ของกริยาที่ใชกฎข้อนี้ ได้แก่

D.S. It [Everybody was satisfied] happened.

⇒ Everybody happened to be satisfied.

D.S. It [Audrey is spying on us] appears.

⇒ Audrey appears to be spying on us.

การปรากฏของ infinitive complement หลังกริยาลีนั้น ขึ้นอยู่กับลักษณะ
 ประจำของกริยาแต่ละตัวเช่นเดียวกัน แต่ก็พอจะแบ่งกลุ่มของกริยาที่มีลักษณะการกระจายที่
 คล้ายคลึงกันได้ ดังนี้

กลุ่มที่ 1 มี appear, seem, happen, begin, start, continue...

infinitive complement ที่ตามหลังกริยาเหล่านี้ ขณะที่โครงสร้างหลักจะอยู่ในตำแหน่ง
 ประธานของอกรรมกริยาในประโยคหลัก เมื่อใช้ T - infinitive complement (1)
 กับโครงสร้างที่มีกริยาเหล่านี้ แล้วจะคงไว้ T - extraposition, T - it replacement
 และ T - for deletion ตามไปคล้ายเสมอ เช่น

D.S. It [John likes Mary] began.

T - infinitive comp. (1) ⇒ it for John to like Mary began.

T - extraposition ⇒ it began for John to like Mary.

T - it replacement ⇒ John began for to like Mary.

T - for deletion ⇒ John began to like Mary.

แต่ infinitive complement อยู่ในตำแหน่งประธานของสกรรมกริยา เช่น
 surprise, bother... ให้ใช้เฉพาะ T - infinitive complement และ T -
 extraposition เท่านั้น เช่น

D.S. It [John dates Mary] bothers Martha

T - infinitive comp. (1) ⇒ it for John to date Mary bothers Martha

T - extraposition ⇒ It bothers Martha for John to date Mary.

กลุ่มที่ 2 มี decide, try, forget, remember, hesitate, manage, learn, attempt, deserve, plan, mean, agree, refuse, pretend, endeavor, fail, ...

infinitive complement ที่ตามหลังกริยาเหล่านี้ จะอยู่ในตำแหน่งกรรมของ
 สกรรมกริยาที่มีนามวลีตามหลังได้หนึ่งตัว ประธานของประโยคแทรกจะเป็นนามวลี คำเดียวกับ
 ประธานของประโยคหลัก และจะถูกตัดออกไปตามกฎ Equivalent NP Deletion ตัวอย่าง
 เช่น

D.S. He decided it [He will go].

T - infinitive comp. (1) $\Rightarrow$ He decided it for him to go.

T - it deletion $\Rightarrow$ He decided for him to go.

T - equi. NP. Del $\Rightarrow$ He decided for to go.

T - for deletion $\Rightarrow$ He decided to go.

กลุ่มที่ 3 มี expect, prefer, want, ask, beg, hope, wish, ...
 infinitive complement ที่ตามหลังกริยาเหล่านี้ มีลักษณะ 2 ประการ คือ

1. เป็นกรรมของสกรรมกริยาที่มีนามวลีตามหลังได้ตัวเดียว ประธานของประโยค
 แทรก จะเหมือนกับประธานของประโยคหลัก และจะถูก T - equivalent NP deletion
 ตัดออกไป เช่น

D.S. He expected it [He will go to the beach]

$\Rightarrow$ He expected to go to the beach.

D.S. He wanted it [He will play football]

$\Rightarrow$ He wanted to play football.

2. เป็นกรรมตรงของสกรรมกริยาที่มีนามวลีตามหลังได้สองตัว ประธานของ
 ประโยคแทรก เป็นนามวลี คนละคำกับประธานของประโยคหลัก แต่เป็นนามวลีตัวเดียวกันกับ
 กรรมรองของประโยคหลัก ซึ่งจะต้องถูกตัดออกไปเมื่อเป็นโครงสร้างนี้ ตัวอย่าง เช่น

D.S. He expected me it [I will pass the exam]

$\Rightarrow$ He expected me to pass the exam.

D.S. He wanted me ^{it} [I will study abroad]

⇒ He wanted me to study abroad.

กลุ่มที่ 4 ได้แก่ persuade, allow, cause, force, convince, tell, order, command, remind, warn, advise, encourage, urge, press, compel, instruct, teach, invite, oblige, permit, ...

กริยาเหล่านี้ เป็นกรรมกริยาที่ต้องมีนามวลีตามหลัง ทั้งที่เป็นกรรมรองและกรรมตรง ส่วนมากกรรมตรงมักจะเป็น dummy ^{it} ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ต้องใช้ infinitive complement มาขยาย ในโครงสร้างหลัก ประธานของประโยคแทรกจะเป็นนามวลีเดียวกันกับประธานของประโยคหลัก และจะถูกตัดออกไป เช่น

D.S. I persuaded him ^{it} [he will go to the movie]

⇒ I persuaded him to go to the movie.

D.S. My brother allowed me ^{it} [I drove his car]

⇒ My brother allowed me to drive his car

กลุ่มที่ 5 มี hear, feel, see, watch, help⁶, make, let, bid, have (causative) ... กริยาเหล่านี้เมื่อใช้ infinitive complement ตามหลังแล้ว จะต้องใช้ T - To deletion เพื่อตัด complementizer "to" ออกไปทุกครั้ง นักไวยากรณ์แบบเก่าเรียกโครงสร้างแบบนี้ว่า infinitive without to ตัวอย่างเช่น

D.S. We watched him ^{it} [He played football]

T - infinitive comp. (1), T - ^{it} deletion, T - equi. NP deletion,

T - for deletion

⇒ We watched him to play football.

T - to deletion ⇒ We watched him play football

D.S. He let me ^{it} [I rode on his back]

T - infinitive comp. (1), T - ^{it} deletion, T - equi. NP deletion,

T - for deletion

⇒ He let me to ride on his back.

T - to deletion ⇒ He let me ride on his back.

D.S. I had him it [He cut my hair]

T - infinitive comp. (1), T - it deletion, T - Equi. NP deletion,

T - for deletion $\Rightarrow$ I had him to cut my hair

T - to deletion $\Rightarrow$ I had him cut my hair.

กลุ่มที่ 6 กริยาเหล่านี้จะตามหลังด้วย infinitive complement ที่เปลี่ยนแปลงมาจากประโยคแทรกที่มีโครงสร้างกริยาคือเป็นแบบ Be + NP/adj. เท่านั้น กริยาในประโยคหลักที่ต้องการ complement เหล่านี้มี

A. elect, nominate, choose, appoint, declare, find, imagine, believe, consider, judge, suppose, prove, like, set,...

B. call, name, crown, make, label, cut, paint, push, ...

สำหรับกลุ่ม 6.A เมื่อใช้ T - infinitive complement (1) กับโครงสร้างดังกล่าว อาจจะใช้ T - embedded "Be" deletion เพื่อตัด "to be" ออกไป หรือไม่ก็ใช้ส่วนกลุ่ม 6.B นั้น จะต้องใช้ T - embedded "Be" deletion ตามหลัง T-infinitive complement (1) เสมอ กล่าวอีกนัยหนึ่ง T - embedded "Be" deletion นี้ มีลักษณะให้เลือก สำหรับกลุ่ม 6.A แต่มีลักษณะบังคับสำหรับกลุ่ม 6.B เมื่อใช้กฎข้อนี้ ตัด "to be" ออกไปแล้ว ก็จะได้โครงสร้างผิว เป็น $NP_I + Aux + VT + NP_2 + NP_3$ โดยที่ NP_3 จะทำหน้าที่เป็นส่วนขยาย NP_2 ซึ่งเป็นกรรมของประโยคหลัก จึงบันทึกไวยากรณ์ เรียกโครงสร้างแบบนี้ว่า objective complement ตัวอย่าง เช่น

D.S. I believe him it [He is a fool]

T-Infinitive complement (I), T-It deletion, T-Equi. NP deletion,

T-For deletion

$\Rightarrow$ I believe him to be a fool

(T-embedded "Be" deletion $\Rightarrow$ I believe him a fool.)

D.S. We called him it [He was a big shot]

T-infinitive comp.(I), T-it deletion, T-equi. NP deletion, T-for deletion

=> We called him to be a big shot

T-embedded "Be" deletion => We called him a big shot.

D.S. I set the prisoner it [The prisoner was free]

T-infinitive comp.(I), T-it deletion, T-equi. NP deletion, T-for deletion

=> I set the prisoner to be free

(T-embedded "Be" deletion => I set the prisoner free.)

/ D.S. He painted the house it [The house was blue]

T-infinitive comp.(I), T-it deletion, T-equi. NP deletion, T-for deletion

=> He painted the house to be blue

T-embedded "Be" deletion => He painted the house blue.

ตัวอย่างโครงสร้างนิพจน์ 'I

/ I found him (to be) guilty.

/ They named her Sarah.

/ The judge supposed George (to be) innocent. 20 p 18

They label it poison.

I imagined her (to be) beautiful.

She liked her coffee (to be) hot.

2.2.5.3 Verb + Gerundive Complement

ส่วนสนับประเภสุดท้าย คือ Gerundive complement ซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อนามวลีในประโยคหลัก ต้องการส่วนขยายที่เป็นประโยคแทรก โดยเติม possessive marker หลังนามวลีที่เป็นประธานของประโยคแทรกและแทนที่ tense ของประโยคแทรกด้วย present participle morpheme (-ing) เช่น

D.S. It [I guessed the answer] shocked everyone

T-Gerundive comp. (1) → It my guessing the answer shocked everyone

T-it deletion ⇒ My guessing the answer shocked everyone.

D.S. Walter disliked it [Walter got his feet wet]

T-Gerundive comp. (1) ⇒ Walter disliked it Walter's getting his feet wet

T-it deletion ⇒ Walter disliked Walter's getting his feet wet

T-Equi NP Del. ⇒ Walter disliked's getting his feet wet

T-Possessive deletion ⇒ Walter disliked getting his feet wet

Gerundive complement นี้จะปรากฏอยู่ทั้งในตำแหน่งประธานและกรรมของ
ประโยคหลัก ดังตัวอย่างข้างบน แต่ในที่นี้จะศึกษาเฉพาะ Gerundive complement ที่เป็น
กรรมของสกรรณกริยา ไม่ว่าจะเป็นสกรรณกริยาที่มีกรรมตัวเดียวหรือสกรรณกริยาที่มีทั้งกรรมรอง
และกรรมตรง ส่วนสมบูรณ์ชนิดนี้เกิดจากการใช้ T-Gerundive complement (1)

หลังจก นั้น อาจจะใช้ T-Gerundive possessive deletion T-"have-en"
deletion ด้วยหรือไม่ก็ได้ แล้วแต่กรณี กริยาที่จะตามหลังด้วยส่วนสมบูรณ์แบบนี้ มี admit,
deny, enjoy, finish, imagine, miss, postpone, appreciate, quit,
prefer, resist, resent, avoid, try, stop, remember, like, dislike,
watch, hear, see, feel, catch ... ตัวอย่างเช่น

D.S. He remembered it [He had sent a letter]

T-Gerundive comp. (1) ⇒ He remembered it his having sent a letter

T-it deletion ⇒ He remembered his having sent a letter

T-poss. deletion ⇒ ^{he} remembered having sent a letter

T-have-en deletion ⇒ He remembered sending a letter

D.S. I disliked it [They come here every day]

T-Gerundive comp. (1) ⇒ I disliked it their coming here every day

T-it deletion ⇒ I disliked their coming here every day

no P 19

D.S. I watched him it [He was playing football]

T-Gerundive comp. (1) $\Rightarrow$ I watched him it his playing football

T-it deletion $\Rightarrow$ I watched him his playing football

T-Poss. deletion $\Rightarrow$ I watched him playing football

ตัวอย่างโครงสร้างผิวอื่น ๆ

I heard him coming.

John admitted Sam's desiring more money.

They prefer going to the seashore.

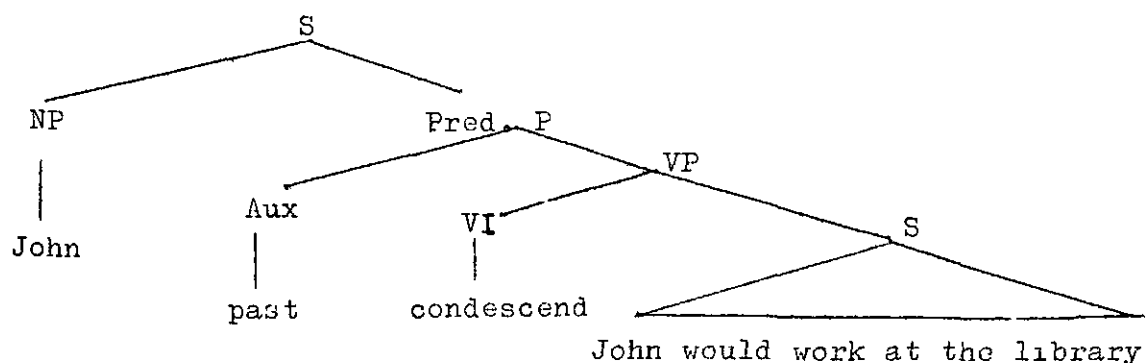
I felt the car moving.

I caught them smoking in class.

2.2.6 Verb + Verb Phrase Complement

ส่วนสมบุรุษของนามวลีนั้น ใช้ขยายนามวลีที่อยู่ข้างหน้า ไม่ว่าจะเป็นนามวลีที่เป็นประธานของประโยคหรือนามวลีที่เป็นกรรม ซึ่งตามหลังกรรมกริยา แต่อาจประโยคใดมีกริยา.ลี เป็นกรรมกริยา ก็อาจจะมีส่วนขยายที่เป็นประโยคใดก็ได้เหมือนกัน ส่วนขยายนี้จะแทรก (embed) อยู่ใต้หัว (node) ของกริยาวลี (VP) มีหน้าที่ขยายกรรมกริยาให้มีความชัดเจน สมบุรุษชั้น ส่วนขยายชนิดนี้ เรียกว่า ส่วนสมบุรุษของกริยาวลี (Verb phrase complement) ก็ตัวอย่าง และ Tree diagram ดังนี้

D.S. John condescended [John would work at the library]

เมื่อใช้ T-infinitive complement (2) รวมประโยคทั้งสองนี้เข้าด้วยกัน
ก็จะได้โครงสร้างผิวเป็น

John condescended to work at the library.

จะเห็นว่าประโยคแทรก John would work at the library นั้นอยู่ภายใต้หัว
กริยาวลี (VP) เช่นเดียวกับกรรรมกริยาในประโยคหลัก จึงมีลักษณะเป็นส่วนสมบูรณ์ของ
กริยาวลี ซึ่งมีเพียง 2 ชนิด คือ

1. Verb + infinitive complement เกิดจากการใช้กฎ T-infinitive
complement (2) ซึ่งแตกต่างจาก T-infinitive complement (1) ตรงที่ไม่มี
dummy it ซึ่งเป็นตัวแทนของนามวลีและกำหนดให้ตัด for + NP ในประโยคแทรกออกไป
โดยไม่ต้องใช้อีกกฎข้ออื่นอีก เนื่องจากประธานของประโยคหลักและประโยคแทรกจะเป็นนามวลี
ตัวเดียวกันเสมอ

กรรรมกริยาที่ต้องการขยายชนิดนี้ มี come, go, wait, stop,
concede, ตัวอย่าง เช่น

D.S. He waited [He would catch a taxi]

T-infinitive comp. (2) => He waited to catch a taxi

D.S. He went [He would visit his parents]

T-infinitive comp. (2) => He went to visit his parents

Complementizer "to" ในส่วนสมบูรณ์ของกริยาวลีนี้ มีลักษณะทางไวยากรณ์และ
ความหมายเช่นเดียวกับ "in order to" ซึ่งใช้เชื่อมประโยคเพื่อแสดงจุดมุ่งหมายของ
กริยาวลีที่อยู่ข้างหน้า ตัวอย่าง เช่น

He came in order to study here

= He came to study here

We eat in order to live

= We eat to live

2. Verb + Gerundive complement เกิดจากการใช้กฎ T Gerundive complement (2) ซึ่งเป็นการนำกริยาสองความมาประชิด (juxtapose) กัน โดยไม่ต้องมี possessive marker อยู่หน้า Verb + ing กริยาที่ตามหลังด้วยส่วนสมบุรุษแบบนี้มี sit, lie, go, come, stand, ... ระหว่างกริยาในประโยคหลักและกริยาที่เติม -ing อาจจะมีคำนวณวิเศษณ์ (adverb of place)แทรกอยู่ก็ได้ ตัวอย่างเช่น

D.S. He sat there [He smoked cigars]

T-Gerundive comp. (2) => He sat there smoking cigars.

D.S. He went out [He fished]

T-Gerundive comp. (2) => He went out fishing.

D.S. The ship came [The ship was sailing into the harbour]

T-Gerundive comp. (2) => The ship came sailing into the harbour.

ความหมายของ Verb + Embedded Constructions

โครงสร้างที่ประกอบขึ้นด้วย Verb + clausal complement นั้น ใช้เมื่อต้องการจะบอกถึงความจริงต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเกิดขึ้นแล้วหรือไม่ก็ตาม จึงมีผู้เรียก clausal complement ว่า factive nominal ส่วนโครงสร้างของ Verb + infinitive complement มักจะมีความหมายในทางที่ว่า เหตุการณ์หรือการกระทำในประโยคแทรกยังไม่ได้เกิดขึ้นจริง ๆ Complementizer "to" จึงมักจะบ่งบอกหาที่และความคาดหวัง ที่จะทำอะไรอย่างใดอย่างหนึ่งในโอกาสข้างหน้า

ส่วนโครงสร้างที่ประกอบด้วย Verb + Gerundive complement มักจะแฝงความหมายที่ว่า การกระทำหรือเหตุการณ์ในประโยคแทรกเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเรียบร้อยแล้วหรือกำลังดำเนินต่อไป complementizer "-ing" จึงบ่งชี้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง (real activities)

กริยาบางคำอาจมีส่วนสมบุรุษตามหลังได้เพียงประเภทเดียว ในขณะที่กริยาอื่น ๆ สามารถมีส่วนสมบุรุษตามหลังได้มากกว่าหนึ่งประเภท ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความแตกต่างทางด้านความหมายและลักษณะทางไวยากรณ์ของคำแต่ละคำดังกล่าวนั้น กริยาบางกลุ่ม เช่น like,

dislike, prefer ... สามารถที่จะมี infinitive complement และ Gerundive complement ตามหลังได้ โดยความหมายจะเหมือนกันทุกประการหรือต่างกันเพียงเล็กน้อย ในขณะที่ stop, try, remember, ... ซึ่งตามหลังได้ทั้ง infinitive complement และ Gerundive complement แต่ความหมายที่เกิดจากการใช้ส่วนสมบุรุษทั้งสองแตกต่างกัน เนื่องจากแปลงมาจากโครงสร้างลักษณะแบบ ดังตัวอย่าง

D.S. He stopped it [He smokes]

T-Gerundive comp. (1) => He stopped (his) smoking.

D.S. He stopped [He will smoke]

T-infinitive comp. (2) => He stopped (in order) to smoke.

D.S. I remembered it [I had sent a postcard]

T-Gerundive comp (1) => I remembered my having sent a postcard

T-Poss deletion => I remembered having sent a postcard

T-have-en deletion => I remembered sending a postcard

D.S. I remembered it [I will send a postcard]

T-infinitive comp. (1) => I remembered for me to send a postcard

T-Equi. NP deletion => I remembered for to send a postcard

T-for deletion => I remembered to send a postcard.

2.2.7 Adjective + Noun Phrase Complement

โครงสร้าง Be + adjective และ linking Verb + adjective มีลักษณะเป็นกริยาลักษณะหนึ่ง จึงต้องการส่วนสมบุรุษของนามวลีมาขยาย เช่นเดียวกับกริยาอื่น ส่วนสมบุรุษที่จะตามหลังคำคุณศัพท์ มีทั้ง infinitive complement, clausal complement และ Gerundive complement ไม่ว่าจะเป็นส่วนสมบุรุษที่เกิดในตำแหน่งประธานของ intransitive adjective หรือเกิดในตำแหน่งกรรมของ Transitive adjective การที่คำคุณศัพท์คำใดจะเกิดร่วมกับส่วนสมบุรุษประเภทไหน ขึ้นอยู่กับลักษณะประจำคำของคำคุณศัพท์นั้น ๆ

2.2.7.1 It [NP. Comp.] + Aux + Be + Adj.

โครงสร้างแบบ dummy it + Aux + Be + Intransitive adjective นั้น
ต้องการส่วนสมบุรณ์ของนามวลีขยายประธาน ซึ่งได้แก่ dummy it ให้ได้ความชัดเจน
intransitive adjective เช่น unusual, true, false, certain, sure,
likely, bad, good, possible ... จะเกิดร่วมกับ clausal complement
ซึ่งขยาย it สำหรับ possible เมื่อใช้ T-Clausal complement แล้ว จะต้อง
ตามด้วย T-extrapolation เสมอ ส่วนคุณศัพท์อื่น จะใช้ T-extrapolation
หรือ T-it deletion ก็ได้ เช่น

✓ D.S. It [John will fail] is likely

T-clausal comp. $\Rightarrow$ It that John will fail is likely

T-it deletion $\Rightarrow$ That John will fail is likely ✓

D.S. It [John likes Mary] is possible

T clausal comp. $\Rightarrow$ It that John likes Mary is possible

T-extrapolation $\Rightarrow$ It is possible that John likes Mary.

สำหรับ infinitive complement อาจจะใช้ขยายประธานของประโยคที่มีคุณศัพท์
sure, certain, likely ... ก็ได้ แต่เมื่อเลือกใช้ T-infinitive complement
แล้ว จะต้องตามด้วย T-extrapolation และ T-it replacement เสมอ เช่น

✓ D.S. It [she will be late] is likely

T-infinitive comp. (1) $\Rightarrow$ It for her to be late is likely.

T-Extrapolation $\Rightarrow$ it is likely for her to be late.

T-it replacement $\Rightarrow$ She is likely for to be late.

T-for deletion $\Rightarrow$ She is likely to be late. ✓

~~✓~~ คุณศัพท์ necessary, reasonable, important, ... ที่เป็นกริยาลี ของ
dummy it สามารถที่จะใช้ T-infinitive complement(1) และ T-extra
position โดยไม่ต้องใช้ T-it-replacement - - เหมือนคุณศัพท์ที่กล่าวมาแล้ว
ข้างต้นบ้าง--

/ D.S. It [you wish to make money] is reasonable.

T-infinitive comp. (1) $\Rightarrow$ It for you to wish to make money is reasonable

T-extraposition $\Rightarrow$ It is reasonable for you to wish to make money. /

D.S. It [John will go there] is important

T-infinitive comp. (1) $\Rightarrow$ It for John to go there is important

T-extraposition $\Rightarrow$ It is important for John to go there. /

คุณศัพท์ hard, easy, difficult, ... เป็นคุณศัพท์อีกกลุ่มหนึ่งที่มีการกระจาย
ร่วมกับส่วนสมบุรุษของนามวลี ในลักษณะที่แตกต่างออกไป / คุณศัพท์กลุ่มนี้ เมื่อใช้ T-infinitive
complement (1) แล้วต้องใช้ T-extraposition ย้ายส่วนสมบุรุษไปอยู่หลังสุดของ
กริยาวลีเหมือนคุณศัพท์กลุ่มอื่น แต่ที่แตกต่างออกไป คือ กรรมของประโยคแทรกที่เกิดขึ้น
คุณศัพท์กลุ่มนี้ สามารถที่จะย้ายไปแทนที่ dummy it โดยที่ความหมายไม่เปลี่ยนแปลง กฎการ
 परिवर्तनที่สร้างประโยคพื้นผิวแบบนี้เรียกว่า it-replacement of object Noun phrase

ตัวอย่าง เช่น

D.S. IT [Someone pleases John] is easy

T-infinitive comp. (1) $\Rightarrow$ It for someone to please John is easy.

T-extraposition $\Rightarrow$ It is easy for someone to please John. /

(ถ้าพูดเพียงแค่นี้ โครงสร้างผิวที่ออกมาจะถูกไวยากรณ์)

T-it replacement of obj. NP. $\Rightarrow$ John is easy for someone to please

T-Unspec. NP. Deletion $\Rightarrow$ John is easy to please. /

ตัวอย่างโครงสร้างผิวอื่น ๆ

Perry is hard (for anyone) to deceive.

They are easy for me to distinguish.

The number will be tough for Ed to remember.

แต่หากได้โครงสร้าง + obj NP + transitive verb แล้ว $\rightarrow$ ไม่สามารถ

2.2.7.2 NP + Aux + Be + Adjective + NP Complement

Transitive adjective ที่ต้องการส่วนสมบุรุษของนามวลีมาขยายนั้น มีอยู่

สองแบบ คือ

(1) Be + Adjective + dummy it

(2) Be + Adjective + preposition + dummy it

Transitive adjective ทั้งสองแบบนี้ จะต้องมีประธานเป็นนามวลีทั่วไป (ที่ไม่ใช่ dummy it) ส่วนสมบุรณที่จะมาขยายจะปรากฏอยู่ในตำแหน่งของ dummy it และทำหน้าที่เป็นกรรมของ Transitive adjective นั้น ๆ

คุณศัพท์ที่เกิดในโครงสร้างแบบที่ (1) แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. Transitive adjective ที่สามารถใช้ได้ทั้ง T-Clausal complement และ T-Infinitive complement เช่น happy, sorry, glad,...

D.S. I am happy it [I will go there]

T-infinitive comp. (1) => I am happy for me to go there

T-Equi. NP Deletion => I am happy for to go there

T-for deletion => I am happy to go there

D.S. I am happy it [she works.]

T-clausal comp. => I am happy that she works

2. Transitive adjective ที่ใช้ T-infinitive complement ได้เพียงอย่างเดียว เช่น eager, willing, anxious, able, competent, ...

D.S. The girl is eager it [she will please someone]

T-infinitive comp. (1) => The girl is eager for her to please someone

T-Equi. NP Deletion => The girl is eager for to please someone

T-for deletion => The girl is eager to please someone

T-Unspec. NP Deletion => The girl is eager to please.

D.S. John was eager it [Sally will go]

T-infinitive comp. (1) => John was eager for Sally to go.

D.S. The boy is competent it [the boy can run a laboratory]

T-infinitive comp. (1) => The boy is competent for the boy to run a laboratory.

T-Equi NP del. $\Rightarrow$ The boy is competent for to run a laboratory

T-for deletion $\Rightarrow$ The boy is competent to run a laboratory.

ตัวอย่างโครงสร้างผิวอื่น ๆ

His parents are anxious for him to pass the exam.

The machine is able to produce a million envelopes an hour.

You were fortunate to win the first prize lottery.

Infinitive complement ที่เกิดขึ้นกับคุณศัพท์แบบนี้ก็เหมือนกับที่เกิดขึ้นหลัง

สกรรมากริยา กล่าวคือ ถ้าประธานในประโยคแทรกเหมือนกับประธานในประโยคหลักก็จะถูก
ลกรูปออกไป แต่ประธานในประโยคทั้งสองเป็นนามวลีที่ต่างกัน ประธานของประโยคแทรก
ก็ยังปรากฏอยู่ในโครงสร้างผิว ในรูปของกรรมที่ตามหลังบุพบท

โครงสร้างแบบที่ (2) ได้แก่ คุณศัพท์ที่เกิดร่วมกับบุพบท โดยมีความหมายและลักษณะ

ทางไวยากรณ์เป็นหน่วยเดียวกัน เช่น aware of, fond of, capable of ...

ซึ่งจำเป็นต้องมีกรรมหรือส่วนสมบุรณ์ของนามวลีตามหลัง คุณศัพท์กลุ่มนี้ ใช้ T-Gerundive
complement ได้เพียงอย่างเดียว ตัวอย่างเช่น

D.S. He is aware of it [John has left]

T-Gerundive comp. (1) $\Rightarrow$ He is aware of John's having left.

D.S. He is capable of it [He is an excellent student]

T-Gerundive comp. (1) $\Rightarrow$ He is capable of his being an excellent student

T-Poss deletion $\Rightarrow$ He is capable of being an excellent student

ข้อจำกัดของ clausal complement ที่ตามหลังคุณศัพท์

ข้อจำกัดของการใช้ clausal complement ตามหลังคำคุณศัพท์ กำหนดไว้ว่า

เมื่อใดที่ใช้ T-clausal complement กับคุณศัพท์ important, necessary

กริยาในประโยคแทรกจะต้องอยู่ในรูป base form กล่าวคือ กริยาช่วย (Aux) ใน
ประโยคแทรกจะถูกตัดออกไป กริยาในประโยคแทรกไม่จำเป็นต้องสัมพันธ์กับประธานที่อยู่
ข้างหน้าหรือ tense ของประโยคหลัก ตัวอย่าง เช่น

It is important that she practice piano every day.

It is necessary that the clerk wrap the package.

แต่ถ้าเป็นโอกาสที่ไม่ค่อยจะเป็นทางการนัก (less formal) ก็อาจจะใช้ T-infinitive complement(1) อย่างที่กล่าวมาแล้ว หรือใช้ modal "should" เข้าช่วย เช่น

It is important for her to practice piano every day.

It is necessary for the clerk to wrap the package.

หรือ

She should practice piano every day.

The clerk should wrap the package.

2.2.8 "so" clausal complement

clausal complement นั้น นอกจากจะทำหน้าที่ขยายประธานหรือกรรมให้ได้ ความชัดเจนขึ้นแล้ว ยังสามารถที่จะขยายกริยาวิเศษณ์ (ที่เป็นคุณศัพท์) และอาการวิเศษณ์ (Adverb of manner) ให้ได้ความสมบูรณ์ขึ้นอีกด้วย โดยทำหน้าที่เป็นวิเศษณ์านุประโยค (Adverbial clause) ของโครงสร้างเหล่านั้น Adverbial clause ประเภทแรกที่จะศึกษาชื่อเรียกว่า "so" clausal complement เนื่องจากกฎข้อนี้กำหนดให้เปลี่ยน Intensifiers ในประโยคหลัก เป็น so และเติม clausal complement หลัง กริยาวิเศษณ์ หรืออาการวิเศษณ์ของกริยานั้น ๆ ดังเช่น

D.S. The tea is very hot [I can't drink it]

⇒ The tea is so hot that I can't drink it.

D.S. He ran very fast. [I couldn't overtake him]

⇒ He ran so fast that I couldn't overtake him.

D.S. She was very noisy [We told her to be quiet]

⇒ She was so noisy that we told her to be quiet.

D.S. The weather was very hot [We went swimming]

⇒ The weather was so hot that we went swimming.

โครงสร้างแบบนี้ให้ความหมายในแง่ที่ว่า มีสภาพหรือภาวะการบางอย่างที่เกินพอดีหรือมากเกินไป จนเป็นเหตุให้เกิดการกระทำดังที่ปรากฏในประโยคแทรก

2.2.9 "Too" infinitive complement

Adverbial clause แบบที่ 2 เรียกว่า "too" Infinitive complement ใช้สำหรับขยายกริยาวลีที่เป็นคุณศัพท์ และอาการวิเศษณ์ของกริยาต่าง ๆ T-"too" infinitive complement จะกำหนดให้เปลี่ยน intensifiers ของคุณศัพท์ หรืออาการวิเศษณ์ในประโยคหลัก เป็น "too" และเปลี่ยนประโยคแทรกให้เป็น infinitive complement ความหมายที่เกิดขึ้นบ่งถึงสภาพเกินปกติ ซึ่งจะส่งผลให้เกิดภาวะการหรือการกระทำในประโยคแทรก ตัวอย่างเช่น

／D.S. The grass was very short [someone couldn't cut the grass]
 T-too inf. comp. => The grass was too short for someone to cut the grass
 T-Unspecified NP deletion and T-for deletion

=> The grass was too short to cut the grass

T-Equi. NP deletion => The grass was too short to cut

D.S. The news is too good [The news can't be true]
 T-too inf. comp. => The news is too good for the news to be true
 T-Equi. NP Del. => The news is too good for to be true
 T-for del. => The news is too good to be true.

D.S. The blade moves very quickly [Most people can't see the blade]
 T-too inf. comp. => The blade moves too quickly for most people to see the blade

T-Equi. NP Del. => The blade moves too quickly for most people to see

ส่วนมากประโยคแทรกในโครงสร้างเล็ก มักจะเป็นประโยคปฏิเสธ และมี modal can ประกอบอยู่ ก็จะเห็นว่า ความหมายที่เป็นปฏิเสธ ยังคงแฝงอยู่ในโครงสร้างผิวเกือบทุกประโยค

แต่บางประโยคก็มีความหมายเป็นประโยคบอกเล่าได้ โดยการเติม not ให้เป็นปฏิเสธซ้อน
(Double negation) เช่น

D.S. The offer was very good [We can't help taking it]

⇒ The offer was too good for us not to take

ตัวอย่างโครงสร้างนิวอื่น ๆ

No one is too old to learn.

The writing is too faint (for anyone) to read.

It was too dark for me to see anything.

2.2.10 "Enough" infinitive complement

Adverbial clause แบบนี้ เกิดจากการใช้ T-"enough" infinitive complement ที่กำหนดให้เติม enough หลังคำคุณศัพท์ หรืออาการวิเศษณ์ ที่ต้องการส่วนสมบัตินามขยายความ และเปลี่ยนประโยคแรกให้เป็น infinitive complement โครงสร้างแบบนี้ให้ความหมายเกี่ยวกับสภาพความพอที่หรือความเพียงพอในอันที่จะกระทำกิจกรรมอันใดอันหนึ่งให้ ดังนั้นจะเห็นได้จาก modal "can" ในโครงสร้างหลักของประโยคแรก ตัวอย่างเช่น

/ D.S. The soil is very rich [Cotton can be grown on the soil]

T-enough inf. comp. ⇒ The soil is rich enough for cotton to be grown on the soil

T-Equi. NP Del. ⇒ The soil is rich enough for cotton to be grown on.

D.S. He works well [He can get a good salary.]

T-enough inf. comp. ⇒ He works well enough to get a good salary.

D.S. The light is rather bright [You can read by the light]

T-enough inf. comp. ⇒ The light is bright enough for you to read by the light.

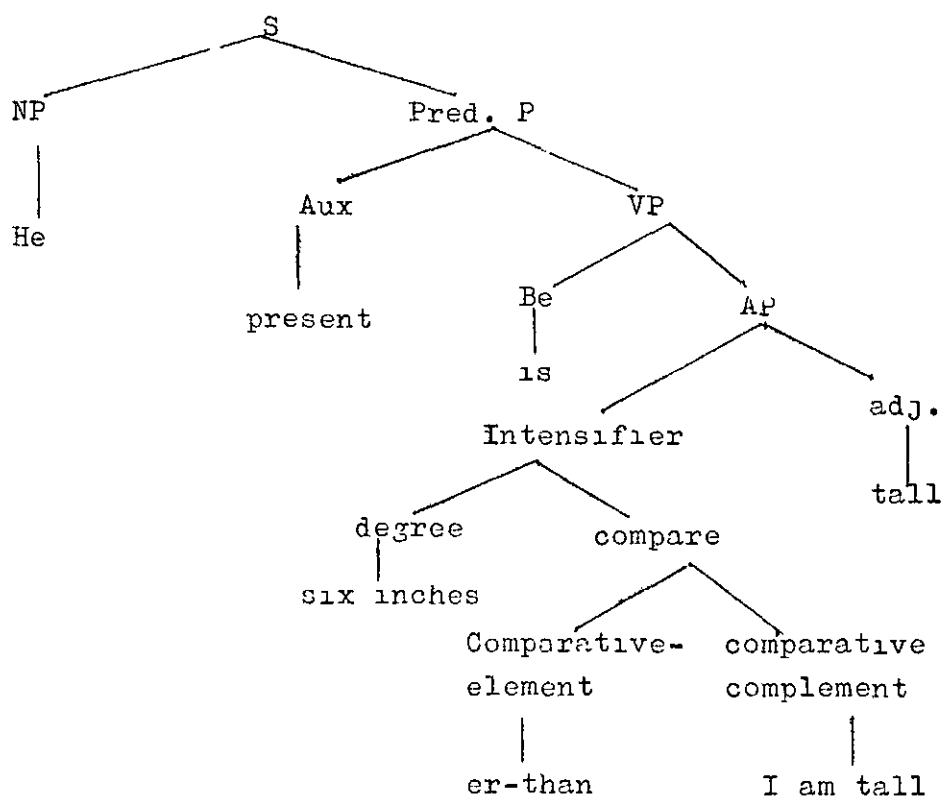
T-Equi. NP Del. ⇒ The light is bright enough for you to read by.

2.2 11 Comparative Constructions

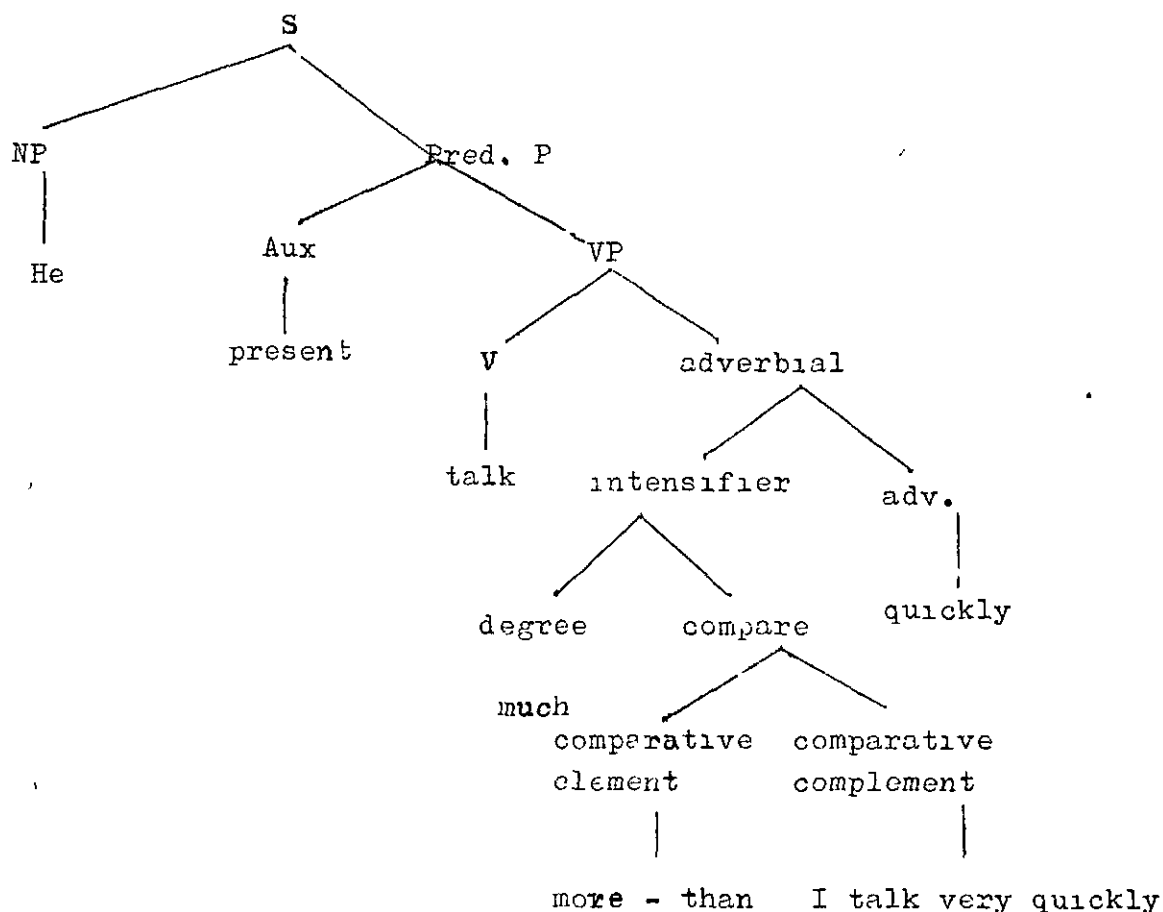
ในภาษาอังกฤษ มีโครงสร้างในการเปรียบเทียบคุณลักษณะต่าง ๆ ของ คน สัตว์ สิ่งของ และสภาพการทั้งหลาย คุณลักษณะเหล่านี้ก็คือ คุณภาพ ปริมาณ ประสิทธิภาพ ฐานะ คุณสมบัติ และสภาวะต่าง ๆ ในการเปรียบเทียบนามวลีสองตัวที่มีคุณลักษณะเท่ากันนั้น ภาษาอังกฤษจะใช้รูปปกติ (Positive form) ของคุณศัพท์หรือคำวิเศษณ์ ที่จะเปรียบเทียบ ถ้าเปรียบเทียบสิ่งที่มีคุณลักษณะเหนือกว่าหรือค้อยกว่าอีกสิ่งหนึ่งก็จะใช้รูปขั้นกว่า (Comparative form) ของคำคุณศัพท์ และคำวิเศษณ์นั้น ๆ และถ้าต้องการจะบอกวามวลีนั้น ๆ มีคุณลักษณะที่เด่นที่สุด ก็จะใช้รูปขั้นสุด (Superlative form)

Comparative construction ในภาษาอังกฤษ เกิดจากการรวมประโยคพื้นฐานสองประโยคเข้าด้วยกัน โดยประโยคแรกจะหาหน้าให้ขยายความคุณศัพท์ หรือคำวิเศษณ์ในประโยคหลัก ทั้งประโยคตัวอย่าง และ tree diagram ต่อไปนี้

(1) He is six inches taller than I

(2) He talks much more quickly than I

Tree diagram (1) เป็น model ของ comparative adjective ส่วน Tree diagram (2) เป็น model ของ comparative adverb จะเห็นว่าประโยคแรกที่จะแสดงการเปรียบเทียบอยู่ในส่วนที่เป็น Intensifier ซึ่งจะแยกออกไปเป็น degree และ compare

Degree ก็คือ จำนวน ปริมาณ หรืออัตราความมากน้อยของคุณศัพท์ หรือคำวิเศษณ์ ซึ่งในกฎการปริวรรต ใช้แทนด้วย x และ y

Compare ประกอบด้วย comparative elements เช่น as ... as more/less - than หรือ er - than และ comparative complement ซึ่งหมายถึงประโยคแทรก (embedded sentence) นั้นเอง

Huddleston (1967) ได้แบ่งตำแหน่งที่เกิดของ comparative constructions ในประโยคออกเป็น 6 ตำแหน่ง คือ

A. ตำแหน่งของ determiner

1. ตำแหน่ง noun head ที่ยังปรากฏในโครงสร้างเดิม (Noun head present) เช่น Mary bought more records than Peter.

2. ตำแหน่ง noun head ที่ถูกลบออกไป (Noun head deleted) เช่น Mary achieved more than Peter.

B. ตำแหน่งของ adjective

1. ในส่วนกริยา (Predicate) เช่น

Mary is more talkative than Peter.

2. ในนามวลี (Noun phrase) เช่น

Mary bought a more expensive car than Peter.

C. ตำแหน่งของ adverb

1. เมื่อมี adverb ปรากฏอยู่ (with an adverb) เช่น

Mary talks more quickly than Peter.

2. เมื่อไม่มี adverb ปรากฏอยู่ (with a verb) เช่น

Mary talks more than Peter.

ในการศึกษาครั้งนี้จะพิจารณาเฉพาะ Comparative constructions ในตำแหน่ง B.1, C.1 และ C.2 เท่านั้น เพราะตำแหน่งอื่น ๆ เกี่ยวพันกับนามวลีมากกว่ากริยาวลี

คำคุณศัพท์ในภาษาอังกฤษนั้น ไม่สามารถจะใช้เปรียบเทียบได้ทุกคำ มีคุณศัพท์ในภาษาอังกฤษอยู่จำนวนหนึ่ง ที่ไม่สามารถจะเปรียบเทียบได้ เพราะคำเหล่านี้แฝงความหมายที่มีลักษณะเป็นความจริงที่แน่นอน ตายตัว และมีขอบเขตในตัวเอง เช่น single, unique, circular, chief, invisible, supreme, perennial, infinite, fatal, full, endless, immortal, eternal, uppermost, omnipotent, easternmost, unparalleled, (อุดม วโรตม์สถิตกิจ 1971 : 152 - 153)

2.3.11.1 การเปรียบเทียบคุณลักษณะที่เท่ากัน (Comparison of Equality)

1. Positive adjective การเปรียบเทียบคุณลักษณะที่ว่าคุณลักษณะเท่าเทียมกัน
 ว่าใดใครใด T - positive adjective (1) ซึ่งกำหนดไว้ว่า ประโยคสองประโยคใด
 ที่มีคำว่า "เปรียบเทียบ" มักจะอยู่ทางขวา และคุณลักษณะที่อยู่ในประโยคทั้งสองนั้น เป็น
 คำ ๆ เดียวกัน คุณลักษณะเหมือนกัน หรือเท่ากัน ก็ใช้รวมประโยคทั้งสองนั้นเป็นประโยคเดียว
 โดยใช้ as - as เช่น

// (Compare) John is very stupid. Bob is very stupid.

⇒ John is as stupid as Bob (is)

(Compare) Connie is 20 years old. Walter is 20 years old.

⇒ Connie is as old as Walter (is)

เป็นต้น่าจึงเกิดว่า "tense + Be" ที่อยู่หลังนามวลีตัวที่สองจะเหมือนกับ
 "tense + Be" หลังนามวลีตัวแรก เมื่อปรากฏในโครงสร้างนี้ จึงอาจจะถูกลอกไป
 ก็ได้

คุณศัพท์ในประโยคเปรียบเทียบ อาจเปลี่ยน โฉมมาจากประโยคที่มีโครงสร้าง
 แบบอื่นก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นประโยคที่ประกอบด้วย Be + adj. เช่น

// (Compare) The red dress costs 50 dollars.

The blue coat costs 50 dollars.

⇒ The red dress is as expensive as the blue coat.

(Compare) The history book has 100 pages.

The geography book has 100 pages.

⇒ The history book is as long as the geography book.

2. Positive adverb การเปรียบเทียบคุณลักษณะที่ว่าคุณลักษณะเท่ากัน

ในใจ T - positive adverb (1) ซึ่งมีลักษณะเหมือนกัน T - positive
 adjective (1) ตัวอย่างเช่น

(Compare) Ladda can run very quickly.

Anong can run very quickly.

⇒ Ladda can run as quickly as Anong.

(Compare) John speaks English fluently.

Mary speaks English fluently.

⇒ John speaks English as fluently as Mary (does)

2.2.11.2 การเปรียบเทียบคุณลักษณะที่ไม่เท่ากัน (Comparison of Unequality)

ในการเปรียบเทียบคุณลักษณะที่ไม่เท่ากันหรือเหมือนกันของคำคุณศัพท์ และคำวิเศษณ์ นั้น จะใช้ comparative element "as -- as" แต่รูปปกติของคำคุณศัพท์และวิเศษณ์ นี้ ยังสามารถใช้เปรียบเทียบลักษณะที่ไม่เท่ากันของนามวลีต่าง ๆ ได้อีกด้วย โดยใช้ รูปปฏิเสธ ของ "as -- as" ซึ่งเป็นไปตามกฎ T - Positive adjective (2) และ T - Positive adverb (2)

1. Positive adjective การเปรียบเทียบคุณศัพท์ที่มีคุณลักษณะไม่เท่าเทียมกัน นั้น T - positive adjective (2) กำหนดให้ใช้ not as -- as หรือ not so -- as เป็น comparative elements ดังตัวอย่าง

(Compare) He is rather cool - His sister is very cool.

⇒ He is not as cool as his sister.

(Compare) Peter's stories are quite amusing.

Jeannie's stories are really amusing.

⇒ Peter's stories are not so amusing as Jeannie's.

2. Positive adverb การเปรียบเทียบประโยคพื้นฐาน ซึ่งกริยาวลีแสดง อาการกระทำที่มีลักษณะไม่เท่ากันหรือไม่เหมือนกัน ให้ใช้ T - positive adverb (2) โดยใช้ not as -- as หรือ not so -- as เป็นตัวเปรียบเทียบ ตัวอย่างเช่น

(Compare) John behaves rather politely.

Bob behaves very politely.

⇒ John doesn't behave as politely as Bob does.

(Compare) He can speak English well.

My friend can speak English very well.

⇒ He cannot speak English so well as my friend. /

2.2.11.3 การเปรียบเทียบขั้นกว่า⁷

1. Comparative adjective การเปรียบเทียบคุณศัพท์ขั้นกว่า มี 2 ลักษณะ

1.1 การเปรียบเทียบคุณลักษณะที่เหนือกว่าหรือมากกว่า ใช้ T - comparative adjective (1) ซึ่งกำหนดให้ใช้ more หรือ er -- than ในกรณีที่ คุณศัพท์ในประโยคหลักมีคุณลักษณะที่เกินกว่าคุณศัพท์ในประโยคแทรก ตัวอย่างเช่น

(Compare) My school marks are very high.

Your school marks are rather high.

⇒ My school marks are (much) higher than yours. /

(Compare) Mary is extremely beautiful.

Jenny is quite beautiful.

⇒ Mary is (much) more beautiful than Jenny (is) /

(Compare) Tom is 6 feet 10 inches tall.

John is 6 feet tall.

⇒ Tom is ten inches taller than John (is) /

1.2 การเปรียบเทียบลักษณะที่น้อยกว่า ใช้ T - comparative adjective (2) ซึ่งมีลักษณะการปริวรรตเหมือนกับใน 1.1 เพียงแต่เปลี่ยน more เป็น less เพราะคุณศัพท์ในประโยคหลักมีคุณภาพ ปริมาณ หรือประสิทธิภาพน้อยกว่า คุณศัพท์ในประโยคแทรก ตัวอย่างเช่น

(Compare) Mr. Bond has been moderately successful in his business - Mr. Mills has been very successful.

⇒ Mr. Bond has been less successful in his business than Mr. Mills (has).

(Compare) The daily newspaper costs 10 cents.

The Sunday newspaper costs 25 cents.

⇒ The daily newspaper is fifteen cents less expensive than the Sunday newspaper (is)

การเปลี่ยนแปลงคุณศัพท์และคำวิเศษณ์ จาก positive form ไปเป็น comparative form นั้น ทำได้โดยการเติม more / less - than หรือ er - than ข้างหน้าและหลังคุณศัพท์ หรือคำวิเศษณ์นั้น ๆ สำหรับคำที่ต้องเติม -er นั้น จะต้องใช้ T - extraposition of comparative suffix เพื่อย้าย -er ไปหลังคุณศัพท์หรือคำวิเศษณ์นั้นอีกครึ่งหนึ่ง เช่น

er + tall = taller

er + happy = happier

ส่วนคุณศัพท์ใด จะเติม more/less หรือจะเติม -er ขึ้นอยู่กับลักษณะประจำคำของคุณศัพท์นั้น ๆ เช่น ถ้าเป็นคำคุณศัพท์หรือวิเศษณ์ ที่มีพยางค์สั้น ๆ ก็เติม -er ถ้าเป็นคุณศัพท์หรือคำวิเศษณ์ที่มีหลายพยางค์ก็เติม more/less นอกจากนี้ ก็ยังมีคุณศัพท์และคำวิเศษณ์อีกหลายคำที่มีลักษณะการเปลี่ยนแปลงเป็นแบบเฉพาะของตนเอง จากการใช้ morphophonemic rules เช่น

good better (best)

bad worse (worst)

little less (least)

far farther (farthest)

เป็นต้น

2. Comparative adverb การเปรียบเทียบอาการวิเศษณ์ (Adverb of manner) เพื่อที่จะแสดงว่า กริยาอาการที่ประธานของแต่ละประโยคแสดงออกมามีคุณภาพมากหรือน้อยกว่ากัน มี 2 ลักษณะ คือ

2.1 การเปรียบเทียบคุณลักษณะที่เหนือกว่า ใช้ T - Comparative adverb (1) ในกรณีที่ประธานของประโยคหลัก แสดงกริยาอาการที่มีคุณภาพเหนือกว่าประธานในประโยคแทรก เช่น

(Compare) They did their work extremely well.

We did our work well.

⇒ They did their work better than we (did)

(Compare) Joe plays tennis every day.

Jim plays tennis once a week.

⇒ Joe plays tennis more often than Jim (does)

2.2 การเปรียบเทียบคุณลักษณะที่น้อยกว่า ใช้ T - Comparative adverb (2) ในกรณีที่ประธานของประโยคหลักแสดงกริยาอาการที่มีคุณภาพน้อยกว่าประธานในประโยคแทรก ในการเปรียบเทียบจึงใช้ less - than ตัวอย่างเช่น

(Compare) John behaves rather politely.

Bob behaves very politely.

⇒ John behaves less politely than Bob (does)

บันทึกท้ายบท

1. การแบ่งประเภทกริยาในการศึกษาครั้งนี้ มีได้แบ่งออกจากกันโดยเด็ดขาด บางครั้ง คำ ๆ เดียวอาจจะเป็นกริยาได้ 2 ประเภทหรือมากกว่า ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับลักษณะประจำคำ (lexicon) ของกริยานั้น ว่ามีความหมายและลักษณะทางไวยากรณ์เป็นอย่างไร ตัวอย่างเช่น

walk อาจจะเป็นได้ทั้ง VI และ VT เช่น

He walked the old man across the street. (VT)

He walks to school (VI)

run เป็นได้ทั้ง VI, VT และ VL เช่น

He ran to the bus stop. (VI)

He ran the school successfully. (VT)

The well ran dry. (VL)

หรือแม้แต่กริยาประเภทเดียวกัน ซึ่งแยกออกเป็นกลุ่มย่อยแล้วก็อาจจะมีกริยาบางคำที่เป็นสมาชิกได้มากกว่า 1 กลุ่ม เช่น sleep, die ซึ่งเป็น VI ก็เป็นได้ทั้ง VI_a และ VI_b ดังตัวอย่าง

He slept under the tree. (VI_a)

He slept a sound sleep. (VI_b)

He died during the night. (VI_a)

He died a horrible death. (VI_b)

2. ยังมีโครงสร้างอีกแบบหนึ่ง ที่ใช้ for + NP คล้ายกับโครงสร้างผิวที่เกิดจากกฎการย้ายกรรมรองของกริยากลุ่ม buy, do, prepare,... ตัวอย่างเช่น

(1) I sold this ring for him.

(2) I wrote this letter for him.

ประโยค (1) และ (2) เป็นโครงสร้างพื้นฐานที่มี for him เป็นวิเศษณ์ขยายกริยาวิบัติ มีความหมายว่า "กระทำกริยาอาการนั้น แทนบุคคลอื่นซึ่งไม่สามารถจะกระทำเองได้" จะเห็นว่า ประโยคทั้งสองนี้มีได้เปรียบมาจากประโยค (3) และ (4) ข้างล่างนี้

(3) I sold him this ring.

(4) I wrote him a letter.

เพราะประโยค (3) และ (4) มีความหมายว่า ประธานกระทำกริยาอย่างใดอย่างหนึ่งต่อกรรมรอง him ในประโยคทั้งสองจึงเป็นผู้รับการกระทำ (Recipient) และเมื่อใช้กฎการย้ายกรรมรอง จะได้ผลลัพธ์เป็น

(5) I sold this ring to him.

(6) I wrote a letter to him.

ไวยากรณ์ของกริยาวลีในภาษาไทย

(Generative Grammar of Thai Verb Phrases)

ภาษาไทยอยู่ในตระกูลภาษาคำโดด (Monosyllabic language) เป็นภาษาที่ไม่มีการเติมวิภัติวิธีไว้เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำที่รวมกันอยู่ในประโยค และไม่มี การเปลี่ยนแปลงรูปคำเพื่อแสดงความหมายหรือตำแหน่งหน้าที่ของคำ เมื่อต้องการจะพูดประโยค ก็เพียงแต่เอาคำแต่ละคำมาเรียงติดต่อกัน ระบบไวยากรณ์ในภาษาไทยจึงถือ การเรียงคำในประโยค (Word order) เป็นหลัก การที่จะรู้ว่าคำใดทำหน้าที่อะไรใน ประโยค ต้องพิจารณาจากตำแหน่งของคำนั้น ๆ เช่น ประธานอยู่หน้ากริยา กรรม อยู่หลังกริยา ส่วนขยายของคำใดก็อยู่หลังคำนั้น ดังนั้น เมื่อเข้าประโยค คำต่าง ๆ ต้อง เรียงกันตามตำแหน่งหน้าที่ คำกลุ่มเดียวกัน ถ้าเรียงคำไม่เหมือนกัน ความหมายก็จะ เปลี่ยนแปลงไป เช่น "นกหักคน" และ "คนหักนก" คำ ๆ เดียวกันก็อาจมีความหมาย หลายอย่าง ขึ้นอยู่กับชนิด ตำแหน่งและหน้าที่ของคำ เมื่อต้องการแสดงเพศ (Gender) พจน์ (Number) มาลา (Mood) วาจา (Voice) ของคำนามและคำกริยา ก็มักจะ ใช้คำอื่นเพิ่มเข้ามาประกอบเข้าข้างหน้าข้าง หลังบ้าง คำแต่ละคำจึงเป็นอิสระแก่กัน มีความหมายสมบูรณ์ ใช้เข้าประโยคได้ทันที ไม่ต้องเปลี่ยนแปลงรูปคำเหมือนภาษาที่มีวิภัติวิธี

เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาคำโดดดังกล่าวแล้ว การเปลี่ยนแปลงรูปประโยค จึงมีกฎเกณฑ์ไม่มากเหมือนภาษาที่มีวิภัติวิธีปัจจัย ส่วนใหญ่มักจะใช้วิธีการเติมคำหรือเพิ่มคำ (Insertion or Addition) การย้ายตำแหน่ง คำ หรือ วลี (Extraposition) การลดคำที่ไม่ใช้เฉพาะเจาะจง (Deletion) และการเชื่อมประโยค (Combination) กฎการปริวรรตเหล่านี้ เมื่อใช้กับโครงสร้างหลักที่แตกต่างกันหลายแบบ อาจทำให้เกิด โครงสร้างผิวที่มีลักษณะเหมือนกันแต่มีความหมายได้หลายประการ ตัวอย่างประโยคที่ แสดงความหมายหลายนัยที่รู้จักกันดีก็คือ

นายมีชัยบรรณควายตาย (อุคม วโรคม์สถิตคิด 2519 : 138)

ประโยคในภาษาไทยประกอบด้วยส่วนสำคัญสองส่วน คือ นามวลี (Noun phrase) ซึ่งทำหน้าที่เป็นภาคประธานของประโยค และส่วนกริยา (Predicate phrase) ซึ่งทำหน้าที่เป็นภาคแสดง สรุปเป็นกฎได้ว่า

$S \longrightarrow NP + \text{Pred. P}$

3.1 โครงสร้างพื้นฐานของกริยาวลีในภาษาไทย

ส่วนกริยาในภาษาไทย แบ่งออกเป็น 2 แบบ ตามกฎโครงสร้างส่วนประกอบ (P.S. 4) ดังนี้

$\text{Pred. P} \longrightarrow \begin{cases} \text{คือ} + NP \\ ((\text{Aux}) \text{ VP (Adverbials)}) \end{cases}$

3.1.1 คือ + NP

โครงสร้างพื้นฐานของกริยาวลีแบบที่ 1 ได้แก่ "คือ + นามวลี" ประกอบด้วยกริยา "คือ" ซึ่งมีลักษณะแตกต่างไปจากกริยาอื่น ๆ (ดูบันทึกท้ายบทข้อ 5) ดังนี้

1. ทำหน้าที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประธานของประโยค (Subject) และส่วนสมมูลของประธาน (Subjective Complement) แต่ใช้เฉพาะกับนามวลีที่แสดงลักษณะที่แท้จริงของบุคคลนั้นหรือสิ่งนั้น และใช้ในกรณีที่ต้องการจะชี้บอก (pointing word) จานามวลีนั้น ๆ คืออะไร เช่น

เขาคือครู

นี่คือบ้านของฉัน

เด็กในวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันหน้า

ผู้ชายคนนั้นคือนายอำเภอ

2. เนื่องจาก คือ ใช้แสดงลักษณะที่เป็นเนื้อแท้ (real characteristics) ของนามวลีที่ตามหลัง จึงไม่ต้องการกริยาช่วยใด ๆ มาขยายความ เช่น

*เขาอาจจะคือครูใหญ่

*วันนี้จะคือวันพุธ

*ผู้หญิงคนนั้นคงคือน้องสาวผม

3. เมื่ออยู่ในประโยคปฏิเสธ จะเติม "ไม่" หน้า "คือ" เลยไปได้ ต้องเปลี่ยน คือ ให้เป็น ใช่ เสียก่อน เช่น

*เขาไม่คือครู

เขาไม่ใช่ครู

*ผมไม่คือหมอ

ผมไม่ใช่หมอ

4. "คือ" เป็นกริยาที่ไม่สามารถจะแสดงอาการกระทำได้ (Non - Action Verb) ดังนั้น จึงทำเป็นประโยคคำสั่ง (Imperative) ไม่ได้ เช่น

*คือนายอำเภอ

*คือบ้านของฉัน

5. กริยา คือ อาจถูกลกรูปออกไป เพื่อปรากฏเป็นโครงสร้างนิเวศ ทำให้เกิดโครงสร้างที่เรียกว่า Verbless sentence เช่น

วันนี้วันเสาร์

เขานะครู

นี่บ้านฉัน

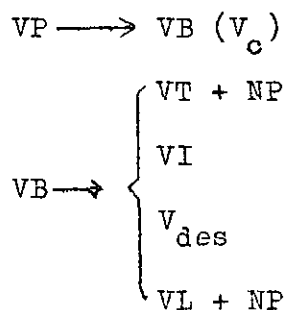
โครงสร้างกริยาส่วนใหญ่มักประกอบด้วย กริยาช่วย (Auxiliary Verb)

กริยาวลี (Verb phrase) และวิเศษณ์ (Adverbials) สำหรับกริยาช่วยและวิเศษณ์นั้น เป็นลักษณะให้เลือกรวมหรือไม่ก็ได้ แต่กริยาวลีจะต้องปรากฏอยู่ในประโยคเสมอ ในกรณีที่ยังไม่มีการบริวาร

กริยาวลี (Verb Phrases) ในภาษาไทย ประกอบด้วย กริยาหลัก (Main Verb or Verbal) ซึ่งอาจจะมีการเติมความ (Completive Verb) ตามหลังหรือไม่ก็ได้ กริยาหลักนี้ แบ่งออกเป็น 4 ประเภท¹ คือ

1. สกรรมกริยา (Transitive Verb)
2. อกรรมกริยา (Intransitive Verb)
3. วิเศษณ์กริยา (Descriptive Verb)
4. วิกตรรกกริยา (Linking Verb)

โครงสร้างพื้นฐานของกริยาวลี จึงได้แก่ โครงสร้างที่เกิดจากการใช้กฎโครงสร้างส่วนประกอบ (P.S. 8 - 19) ดังนี้

3.1.2 Transitive Verb

สกรรมกริยา คือ กริยาที่ต้องมีนามวลีความหลังในโครงสร้างวลี นามวลีที่ตามมาทำหน้าที่เป็นกรรมรับการกระทำนั้น ๆ กริยาในกลุ่มนี้ ได้แก่ กิน, เห็น, รัก, เปิด, ล้าง, ให้, อิจฉา, ยิง, กัด, ทำลาย, ถาม, สอน, แนะนำ, ทำ, จ้าง, เรียก, แต่งตั้ง, หักหน้า, เลี้ยงดู, นอกใจ, ... ตัวอย่างเช่น

แม่เปิดประตูแล้ว

พรานยิงเสือ

ผู้ชายมักจะกินเหล้า

คนทุจริตทำลายชาติ

นายกรัฐมนตรีแต่งตั้งข้าราชการ

เขาหักหน้าผม

ห้ามพูดเลียงกวพวกเรากยางดี

ภรรยานอกไจเา

สกรรมกริยา นอกจากคองมีกรรมรับลแล้ว ยังอาจจะมีวิเษณ์เยายควาmอีกกีดไ้

เเน

ครสอนภาษาอังกษาใ้แกนักเริยน²

แมใ้เจินแกเมเื่อวานนี้

เากิnอาหารบนไ้ะ

นองวาหรปควยคiนสอ

3.1.3 Intransitive Verb

อกรรมกริยา คือ กริยาที่นอกจากมีกรรมตามบาในโกรงสรางลึก แดอาจจะมีวิเษณ์เยายควาmหรือนอมีกีไ้ แดสวนมaกนักจะมีเพราะจะชวายใ้นเื่อควาmชัดเจnยิงชึn คัวอยาง เเน

นกบิnอยบnทองฟา

นองรองไห

พระอาทิคยัชึnทaงทิศะวันออก

กนไ้ยิงหaยใ้อย

เาวาyนำเin

พอคิใจมaก

เาเกinทaงดingแดเาศร

เเนณมอyทgรungเทพา

นักศิkษaเaสปa

สำหรบกริยา ปeid, ปid, พing, ทuck, ชay, ไsi, เchien, ... ชingแดเกim
เชอกันวาเเnไคังสกรรมกริยaและอกรรมกริยา เพราะมีโกรงสรางฉิว ดingคัวอยาง

ชangพingมan

บanพing

นักเรียนหักไม้บรรทัด

ไม้บรรทัดหัก

แม่เปิดประตูแล้ว

ประตูเปิดแล้ว

Y ในไวยากรณ์ปริวรรต (ดู อุดม วโรคม์สถิตยศักดิ์ 2519 : 171) ถือว่ากริยา
ดังกล่าวนี้ เป็นสกรรมกริยาได้เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่เกิดจากการเอากรรมของประโยค
ขึ้นไปเป็นประธาน (กฎการย้ายนามวลีที่เป็นกรรม) แล้วลดประธานเดิมลง (กฎการลดรูป
คำที่เหมือนกันหรือคำที่ไม่จำเป็นต้องจะจริง) เช่น

ช่างพังบ้าน

⇒ บ้านนะช่างพัง หรือ บ้าน/ช่างพัง

⇒ บ้านพัง

แม่เปิดประตูแล้ว

⇒ ประตู/แม่เปิดแล้ว

⇒ ประตูเปิดแล้ว

3.1.4 Descriptive Verb

วิเศษณ์กริยา คือ กริยาที่ใช้บรรยายลักษณะต่าง ๆ ของประธาน เป็นกริยาที่
ไวยากรณ์แบบเก่า เรียกว่า คุณศัพท์บ้าง คำวิเศษณ์บ้าง หรือแม้แต่กริยาวิเศษณ์ก็เรียกเพราะ
ถือกันว่า วิเศษณ์กริยานี้ไม่ใช่กริยา แต่ไวยากรณ์ปริวรรต ถือว่าคำเหล่านี้มีคุณสมบัติและทำ
หน้าที่ได้เหมือนกริยาหลักอื่น ๆ กล่าวคือ สามารถใช้กริยาช่วยและวิเศษณ์ขยายความได้ เมื่อ
อยู่ในประโยคปฏิเสธก็เติมไม่เข้าข้างหน้าได้ เมื่อเป็นประโยคคำถามก็เติมไหมท้ายประโยค
ได้เช่นเดียวกัน ตัวอย่าง

เธออาจจะไม่สวยเหมือนคนอื่น ๆ

เด็กคนนี้ซื่อสัตย์ไหม

คนไข้ไม่ค่อยจะแข็งแรง

วิเศษณ์กริยาจะบอกลักษณะต่าง ๆ เช่น รูปร่างหน้าตา, จานะ, สภาพหรือภาวะ
ต่าง ๆ, ระยะทาง, สี และคุณลักษณะอื่น ๆ ของนามวลีที่เป็นประธานของประโยค

ลักษณะสำคัญของวิเศษณ์กริยา

1. ไม่ต้องมีกรรมมารับ แต่อาจจะมีวิเศษณ์มาขยายความได้ เช่น
วิเศษณ์กริยาที่เกี่ยวกับระยะทาง น้ำหนัก ส่วนสูง ขนาด ปริมาตร ฯลฯ อาจจะมีปริมาณ
วิเศษณ์ (Quantity) ซึ่งประกอบด้วย จำนวนนับ (number) และมาตราวัดต่าง ๆ
เป็นส่วนขยาย เช่น

เขาหนักประมาณ 60 กิโลกรัม

ถนนกว้าง 3 เมตร ยาว 200 เมตร

ผู้ชายคนนั้นสูงถึง 6 ฟุต 8 นิ้ว

ถึงใบไม้ราว 100 แกลลอน

2. มีลักษณะเป็นกริยาที่แสดงอาการกระทำไม่ได้ (Non - Action Verb)
จึงจะเห็นว่า วิเศษณ์กริยา ไม่มีใช้ในประโยคคำสั่ง (Imperative) เช่น

* ขอสูงขึ้น

* ฉลาดนะ

* ขาวนะ

* เดี๋ยวสิ

3. ใช้เปรียบเทียบได้ เช่น

มาดีสัวยกว่าคนอื่น ๆ ในห้องเรียน

ภูเขาดีมาลัยสูงที่สุดในโลก

นายจิตรฉลาดเท่านายผิน

4. เติม "ทำไม" ต่อท้ายไม่ได้ เช่น

* ผู้หญิงคนนั้นสวยทำไม

* เป่าบ่นจีนซื่อสัตย์ทำไม⁴

* นายชนมทนแข็งแรงทำไม

เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะวิเศษณ์กริยาใช้สำหรับบรรยายลักษณะต่าง ๆ จึงไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องขอเหตุผลว่าทำไมเป็นเช่นนั้นเช่นนั้น และเหตุที่ต้องเอา ทำไมไปทดสอบในตำแหน่ง
ท้ายประโยค ก็เพราะมีการใช้คำว่า ทำไม ในความหมายของอย่างไร เมื่ออยู่หน้าประโยค
เช่น

ทำไมถึงสวย (ทำไมถึงสวย)

ทำไมจึงแข็งแรงอย่างนี้ (ทำไมจึงแข็งแรงอย่างนี้)

วิเศษกริยา แบ่งออกเป็น 2 พวก คือ

V_{des 1} ได้แก่ วิเศษกริยาทั่ว ๆ ไป

สูง, ต่ำ, ยาว, เตี้ย, ดกปรก, แข็งแรง, สวย, ฉลาด, สด,
แพง, เหนื่อย, เก่า, ขาว, รวย, รอน, สว่าง, ... ตัวอย่างเช่น

กรรมกรทุกคนแข็งแรงมาก

เด็กคนนั้นฉลาดจริง ๆ

ผักพวกนี้ยังสดอยู่

ห้องเรียนมีกลิ่นไป

V_{des 2} ได้แก่ วิเศษกริยาที่เกิดจากคำว่า "น่า" (to be worthy of ...) ประสมกับสกรรมกริยาหรือกรรมกริยา เช่น

หนังเรื่องนี้ น่าสนใจมาก

คน ๆ นี้ น่าสงสัยเหลือเกิน

บ้านหลังนี้ น่าอยู่มาก

หาทางเขานาขึ้นจึงเลย

3.1.5 Linking Verb

วิตรรกกริยา (Linking Verb) คือ กริยาที่เชื่อมประธานของประโยค และส่วนสมบุรณ์ของประธานเข้าด้วยกัน เช่น เป็น⁵, เหมือน, คล้าย, เท่า, หมายถึง, กลายเป็น, ...

กริยาเหล่านี้จะอยู่โดยลำพังไม่ได้ ต้องมีนามวลีตามหลัง มีลักษณะทั่วไปดังนี้

1. นามวลีที่ตามหลังมิได้เป็นกรรมของวิตรรกกริยา แต่เป็นส่วนสมบุรณ์ของประธาน เช่น

เขาเป็นครู

เธอกลายเป็นเด็ก

เขาเหมือนพ่อ

⇒ * พอลูกเขาเหมือน

2. นามวลีที่ตามหลัง เป็นส่วนที่ขยายความหรืออ้างถึงนามวลีที่เป็นประธานของประโยค ส่วนมาก นามวลีทั้งสองจะเป็นบุคคลหรือสิ่งของเดียวกัน หรือมีฉะนั้น ก็มีความสัมพันธ์กัน ตัวอย่างเช่น

เขาเป็นครูมานานแล้ว

คน ๆ นั้นเป็น (คน) บา

เธอเป็น (คน) ไบ

รถคันนี้เป็น (รถ) ของผม

ริมฝีปากกึ่งเป็นสีดำ

ไม้กลายเป็นหิน

พืชหมายถึงสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่ง

เขาเหมือนแม่มาก

กำลังสินสมุทร เทากำลังนางผีเสื้อสมุทร

นางสุวรรณมาลีคล้ายมารดาของสินสมุทร

กริยาเสริมความ (Completive Verb)

กริยาลี้นั้นประกอบด้วยกริยาหลักทั้งสี่ประเภทดังกล่าวแล้ว กริยาหลักเหล่านี้ อาจจะมีส่วนขยายเป็นคำกริยาเพื่อทำให้เนื้อความสมบูรณ์ขึ้น กริยาที่ทำหน้าที่เป็นส่วนสมบูรณ์ของกริยาคำนี้ เรียกว่า กริยาเสริมความ ซึ่งอาจมีรูปคำซ้ำกับกริยาหลักประเภทใดประเภทหนึ่งก็ได้ นั่นคือ ถ้ากริยาเสริมความปรากฏอยู่เป็นกริยาตัวแรกในประโยคก็จะทำหน้าที่เป็นกริยาหลัก

กริยาเสริมความ แบ่งออกเป็น 3 ชนิด ตามกฎโครงสร้างส่วนประกอบที่ 16

ดังนี้

V_{C1} - กริยาเสริมความที่แสดงทิศทางการเคลื่อนไหว และแนวโน้มต่าง ๆ
(Directional - completive verb) เช่น ขึ้น, ลง, เข้า, ออก, ไป, มา, เสีย,
ไว้, ...

เขาโคขึ้นมากแล้ว

อุบัติเหตุเกิดขึ้นบ่อย ๆ

อากาศหนาวลงทุกที

ความดันเขาลดลงแล้ว

เขายอมไปมาก

เขาเดินมาที่โต๊ะ

พ่อค้าผูกเชือกเข้าที่คอกลา

เสีย, ไว้ บ่งความหมายในเชิงขอร้อง หรือ คำสั่งที่ไม่เด็ดขาด เช่น

คุณเก็บเงินไว้เถอะ

ลูกไปนอนเสียสิ

เสีย, ไว้ ยังใช้ในความหมายที่แสดงความสิ้นสุด, สมบูรณ์ เช่น

เขาสร้างบ้านไว้ใกล้ชายหาด

เขาตายเสียแล้ว

ผมฝากเงินไว้ในธนาคาร

กริยาเสริมความแต่ละคำในกลุ่มนี้สามารถที่จะรวมกันเพื่อทำหน้าที่ขยายกริยาหลัก
ก็ได้ เช่น

เขาโผล่หัวออกไปนอกหน้าต่าง

นักศึกษาเดินขึ้นไปบนภูเขา

เด็กปีนบันไดลงมา

เก็บเงินไว้เสียเถิด

V_{C2} - กริยาเสริมความแสดงศักยภาพหรือความสามารถที่จะกระทำสิ่งหนึ่ง
สิ่งใดได้ (Potential-Completive Verb) เช่น ได้, เป็น, ไหว

ได้ ใช้บอกถึงความสามารถที่จะกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดในภาวะหรือเงื่อนไข
บางประการ เช่น

วันนี้ ผมกินข้าวได้เยอะ

ที่นี่ ผมออกฤทธิ์ได้

ผมสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้แล้ว

บางครั้ง ได้ ใช้ในความหมายของการอนุญาตและการบังคับห้ามปราม เช่น

คุณออกไปได้แล้ว

คุณจ่อกรรุดตรงนี้ไม่ได้

เป็น ใช้บอกความสามารถหรือทักษะที่ได้จากการฝึกฝนและเรียนรู้ ตลอดจน
ความรู้ความสามารถในค่านกวิถี (Know - how)

ผมว่ายน้ำเป็น

เชอชัยบรโมไม่เป็นเลย

คุณพิมพ์ดีดเป็นหรือเปล่า

เขาแก่นาฬิกาไม่เป็น

ไหว ใช้บอกลักษณะความสามารถทางร่างกาย (Physical ability) และ
ความเป็นไปได้ (Possibility) เช่น

ผมทนไม่ไหวแล้ว

คุณทำคนเดียวไหวไหม

เขายกหินก้อนนี้ไหว

V_{C3} - กริยาเสริมความแสดงผลการกระทำ (Resultative
Completive Verb) ใช้ขยายกรรมกริยาและกรรมกริยา โดยที่ กรรมกริยาและกรรม
กริยา จะมีความหมายเป็น "การกระทำที่แสดงออกถึงความพยายาม" และกริยาเสริมความ
จะแสดงถึง "ผลสำเร็จหรือผลของการกระทำที่เกิดจากความพยายามนั้น" ตัวอย่างเช่น

โรคนี้หมอรักษาหาย

ผมยังเรียนไม่จบ

ไม่มีใครตามเขาทัน
 นักเรียนพึงครไมเข้าใจ
 ผมฟังอะไรไมได้ยินหรือ
 เขานอนหลับ
 ผมมองเห็นแล้ว
 ผมยังหาปากกาไมพบ
 ผมคิดตกแล้ว
 คุณเห็นไมพบหรือ
 เขากินไมหลุด

กริยาเสริมความที่แสดงทิศทาง (V_{C1}) บางคำอาจนำมาใช้ในความหมายของการแสดงผลการกระทำก็ได้ เช่น

ออก ใช้แสดงผลของการแสดงอาการปฏิกิริยาต่าง ๆ ทั้งทางร่างกายและความนึกคิด เช่น หายใจไมออก กูไมออก นึกออก อ่านออก แปลออก คิดออก หัวเราะออก ซี้ไมออก ...

ไป ใช้แสดงผลของการออกแรง แสดงการสิ้นสุด และการเน้นหนัก เช่น เขียนไป ลากไป ค้นไป ตายไป ลืมไป ...

นอกจากนี้ยังมี ขึ้น, เข้า, ลง, ตก เช่น ยกไมขึ้น ตั้งไมอยู่ พันไมเข้า รักไมลง ลืมไมลง ปลงตก แกตก ซื่อไมลง กลืนไมเข้า คายไมออก

ลักษณะของกริยาเสริมความแตกต่างไปจากกริยาอื่น ๆ ดังนี้

1. ปรากฏอยู่หลังกริยาหลักของประโยค เช่น

เขาลุกขึ้นแล้ว

แต่ถ้าปรากฏเป็นกริยาตัวแรกในโครงสร้างกริยาวลี ถือว่าเป็นกริยาหลัก เช่น

น้ำขึ้น

พระอาทิตย์ตก

เขาออกจากโรงเรียน

2. เมื่อเปลี่ยนเป็นประโยคปฏิเสธ ต้องเติม "ไม" หน้ากริยาเสริมความ ไม่ใช่หน้ากริยาแท้ เช่น

เขายังมองอะไรไปเห็น
 * เขายังไม่มองอะไรเห็น
 เขาปลุกคนไม่ขึ้น
 * เขาไม่ปลุกคนไม่ขึ้น

3. กริยาเสริมความแสดงศักยภาพ (V_{C2}) และกริยาเสริมความแสดงผล
 V_{C3} สามารถทำให้เป็นประโยคคำสั่งได้ โดยเติม "ให้" ระหว่างกริยาหลักและ
 กริยาเสริมความ เช่น

เรียนให้จบเร็ว ๆ นะ
 ตั้งใจให้อยู่
 กุณต้องถามเขาให้ทัน
 รักษาตัวให้หาย
 ถูบ้านให้สะอาดนะ

วิเศษณ์ (Adverbials)

นอกจากกริยาช่วยและกริยาเสริมความแล้ว ส่วนประกอบที่ขยายกริยาหลัก
 อีกประเภทหนึ่งก็คือ วิเศษณ์ ซึ่งโดยปกติ มักจะตามหลังกริยาเพื่อขยายความให้ชัดเจน
 แต่สำหรับวิเศษณ์บางชนิด เช่น เวลา สถานที่ อาจจะใส่กฎการปริวรรตย้ายไปอยู่ต้นประโยค
 ได้ วิเศษณ์นี้เป็นลักษณะให้เลือกว่าปรากฏอยู่ในส่วนกริยาหรือไม่ก็ได้ แบ่งเป็น 2 ชนิด คือ

1. คำวิเศษณ์ (Adverb) เช่น มากมาย, เหลือเกิน, จังเลย, แน่ ๆ,
ข้างนอก, เดี๋ยวนี้, ด้วยกัน ฯลฯ

2. บุพบทวลี (Prepositional phrase) ซึ่งประกอบด้วยบุพบท +
 นามวลี เช่น ทางทิศเหนือ, ในบริเวณโรงเรียน, อย่างเพลิดเพลิน, นับสิบ ๆ ปี,
ต่อพ่อแม่, โดยรถยนต์ ฯลฯ

3.2 โครงสร้างชั้นของกริยาวลีในภาษาไทย

Single - Base Transformation

3.2.1 การลดรูปคำบุพบท (Adverbial Object Transformation)

โครงสร้างพื้นฐานของกริยาวลีซึ่งประกอบด้วย สกรรมกริยา + นามวลี +
บุพบทวลี และอกรรมกริยา + บุพบทวลีนั้น เมื่อปรากฏในโครงสร้างผิว อาจจะมีการ
 परिवर्तनบางประการ ดังตัวอย่าง

- 1.ก เขากินอะไรบางอย่างบนโต๊ะ
- 1.ข เขากินโต๊ะ
- 2.ก แม่เย็บผาควยจักร
- 2.ข แม่เย็บจักร
- 3.ก เขายิงบางสิ่งบางอย่างด้วยปืน
- 3.ข เขายิงปืน
- 4.ก นักศึกษาเข้าสุป่า
- 4.ข นักศึกษาเข้าป่า
- 5.ก พระอาทิตย์ตกสู่ดิน
- ค.ข พระอาทิตย์ตกดิน

จะเห็นว่าในประโยค (ก) ของทุกข้อ เป็นโครงสร้างพื้นฐาน มีวิเศษณ์ซึ่ง
ประกอบด้วยบุพบทและนามวลีเป็นส่วนขยาย แต่มักจะปรากฏว่า ประโยคเหล่านี้ไม่ค่อยจะมี
คนพูดกันในชีวิตประจำวัน สำหรับประโยค (ข) परिवर्तनมาจากประโยค (ก) ของแต่ละข้อ
โดยการลดรูปนามวลีที่เป็นกรรมและคำบุพบทในกรณีของสกรรมกริยาและการลดรูปคำบุพบท
เพียงอย่างเดียวในกรณีของอกรรมกริยา ดังนั้น ในโครงสร้างผิว จึงปรากฏคล้ายกับว่า
กรรมของบุพบทจะถูกเลื่อนมาเป็นกรรมของสกรรมกริยาหรืออกรรมกริยา ซึ่งเรียกกันว่า
Adverbial object หรือ Adverbial Accusative โครงสร้างแบบนี้เป็นโครงสร้างผิว
ที่มีผู้นิยม ใช้พูดกันมากกว่าประโยค (ก) เพราะสั้นและง่ายกว่า โดยเฉพาะในกรณีที่นามวลี
ที่ตามหลังสกรรมกริยาเป็นนามวลีที่ไม่ชี้เฉพาะเจาะจง

ตัวอย่างอื่น ๆ

พอนั่ง (บน) เก้าอี้

เด็ก ๆ ไป (ที่) โรงเรียน

เพื่อน ๆ ไป (โดย) แท็กซี่

ทุกคนขึ้น (ไปทางทิศ) เหนือ

แมนอน (บน) เคียง

ขึ้น (บน) รถ, ลง (ใน) เรือ, ไป (ทาง) เหนือ, ล่อง (ลง) ใต้

คนก็ขึ้น (สู่) สวรรค์ คนชั่วลง (สู่) นรก

3.2.2 การย้ายตำแหน่งกริยาวลี (Extraposition of the Verb Phrase)

ในกรณีที่ผู้พูดต้องการเน้นกริยาวลีในประโยคใดประโยคหนึ่ง ก็สามารถจะย้ายกริยาวลีที่ต้องการจะเน้นไปอยู่ในตำแหน่งหน้าประธานหรือหน้าประโยค โดยที่ความหมายของประโยคนั้นไม่เปลี่ยนแปลง ตัวอย่างเช่น

สุริยุปราคาเกิดขึ้นที่ตำบลห้วยกอ ⇒ เกิดสุริยุปราคาขึ้นที่ตำบลห้วยกอ

ภาพลวงตาปรากฏขึ้น ⇒ ปรากฏภาพลวงตาขึ้น

คาวทางมีอยู่ในท้องฟ้า ⇒ มีคาวทางอยู่ในท้องฟ้า

เหตุใหญ่เกิดแล้ว ⇒ เกิดเหตุใหญ่แล้ว

โต๊ะตัวนี้หนักมาก ⇒ หนักมากโต๊ะตัวนี้

หนังเรื่องนี้สนุกจริง ๆ ⇒ สนุกจริง ๆ หนังเรื่องนี้

หลอดไฟขาดแล้ว ⇒ ขาดแล้วหลอดไฟ

เสื้อตัวนี้แห้งแล้วละ ⇒ แห้งแล้วละเสื้อตัวนี้

สำหรับกริยา เกิด, มี, ปรากฏ นั้น เมื่อเปลี่ยนไปตามกฎข้อนี้แล้ว มักจะไม่ใช้จังหวะหยุด (juncture) แต่ถาเป็นกริยาอื่น ๆ มักจะมีจังหวะหยุดระหว่างส่วนกริยาและประธานของประโยค

3.2.3 การย้ายตำแหน่งนามวลีที่เป็นกรรม (Extrapolation of object NP)

ในประโยคบางประโยค นามวลีที่ทำหน้าที่เป็นกรรม มีความสำคัญมากจนกระทั่ง ผู้พูดต้องการเน้นหนักกว่าประธานของประโยค ในกรณีเช่นนี้ กรรมของกริยาในประโยค จะถูกย้ายไปอยู่ในตำแหน่งหน้าสุดของประโยค กรรมที่ผู้พูดต้องการเน้นนี้จะกลายเป็นจุดสำคัญ (Topic) ของประโยคขึ้นมา ส่วนประธานของประโยคนั้น โดยมากจะเป็นนามวลีที่ไม่ชี้เฉพาะหรือเป็นที่เข้าใจกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟังแล้ว จึงอาจจะถูกตัดออกไปเมื่อเป็น โครงสร้างผิว กฎการ परिवर्तितเปลี่ยนแปลงรูปประโยคแบบนี้ เรียกว่า กฎการย้ายตำแหน่งกรรม (T-extrapolation of object noun phrase) ผู้พูดมักจะใช้กฎข้อนี้ในกรณีที่ ต้องการเน้นกรรมของประโยค แต่ไม่ต้องใช้กฎการสร้างกรรมวาก เพราะเนื้อความของ ประโยคเป็นไปในทางที่ดี ตัวอย่างเช่น

ช่างทำตู้ใบนี้สวยเหลือ

T-extrapolation of object NP $\Rightarrow$ ตู้ใบนี้ช่างทำด้วยเหล็ก

T-Unspecified NP Del. $\Rightarrow$ ตู้ใบนี้ทำด้วยเหล็ก

เราขายหนังสือเล่มนี้ดีมาก

T-extrapolation of obj. NP $\Rightarrow$ หนังสือเล่มนี้เราขายดีมาก

T-Unspecified NP. Del. $\Rightarrow$ หนังสือเล่มนี้ขายดีมาก

คนส่วนมากหาบ้านเช่ายากเดี๋ยวนี้ -

T-extrapolation of obj. NP $\Rightarrow$ บ้านเช่า คนส่วนมาก หายาก เดี๋ยวนี้

T-Unspecified NP Del. $\Rightarrow$ บ้านเช่า หายาก เดี๋ยวนี้

ตัวอย่างโครงสร้างผิวอื่น ๆ

เรื่องนั้นฉันรู้แล้ว

ปลาตัวนี้ (เรา) กินไม่ได้

เนื้อนี้ใครทอด

จดหมาย (คุณ) เขียนแล้วรึยัง

กระเป๋านี้ทำด้วยมอ

3.2.4 โครงสร้างกรรมวาจก (Passive Construction)

โครงสร้างของประโยคบางแบบ ประกอบด้วย ผู้กระทำ (Doer of the action) การกระทำ (Action) และผู้รับการกระทำหรือผู้ถูกกระทำ (Receiver of the action) เมื่อผู้พูดต้องการจะเน้นผู้ถูกกระทำในฐานะที่เป็นประธานของประโยค จะต้องผ่านกฎการ परिवรรตบางอย่าง เพื่อให้ความหมายของประโยคคงเดิม กริยาของประโยคที่แสดงว่าประโยคนั้นมีประธาน ซึ่งมีความหมายเป็นผู้ถูกกระทำ (กรรมการก) เรียกกันว่า กรรมวาจก กริยาที่ปรากฏอยู่ในโครงสร้างแบบนี้ จะต้องเป็นกรรมกริยาเสมอ กฎการ परिवรรตที่จะทำให้เกิดโครงสร้างแบบนี้ เรียกว่า กฎการสร้างกรรมวาจก (Passive transformation) ซึ่งกำหนดให้

1. ย้ายกรรมหรือผู้ถูกกระทำไปไว้ข้างหน้า เพื่อทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค
2. เติม ถูก หรือ โดน เข้าข้างหน้าประธานตัวเดิม หรือระหว่างประธานเดิมกับประธานใหม่

ตัวอย่างเช่น

เขาคอยผม	==>	ผมถูกเขาคอย
ขโมยลักควาย	==>	ควายถูกขโมยลัก
เชอหยิกผมที่แขน	==>	ผมถูกเชอหยิกที่แขน
ข้าศึกกระเบิดสะพานเสียแล้ว	==>	สะพานถูกข้าศึกกระเบิดเสียแล้ว

ในกรณีที่ผู้กระทำเป็นนามวลที่ไม่ชี้เฉพาะเจาะจงหรือผู้พูดไม่ต้องการจะกล่าวถึงว่าใครเป็นผู้กระทำ ประธานเดิมของประโยคอาจจะถูกตัดออกไปเหลือแต่กริยาวลี เช่น

ใครคนใดคนหนึ่งขโมยรถผมเมื่อวานนี้

T-passive ==> รถผมถูกใครคนใดคนหนึ่งขโมยเมื่อวานนี้

T- Unspecified NP Del. ==> รถผมถูกขโมยเมื่อวานนี้

คนบางคนลอบยิงนายกรัฐมนตรี

T-passive ==> นายกรัฐมนตรีถูกคนบางคนลอบยิง

T-Unspecified NP Del. ==> นายกรัฐมนตรีถูกลอบยิง

ในภาษาพูด อาจใช้คำว่า "โดน" แทน "ถูก" เพื่อให้มีน้ำเสียงอ่อนลงเล็กน้อย
เช่น

เขาโดนพอก
ผู้ร้ายโดนตำรวจจับ
เสมียนคนนั้นโดนไล่ออกจากงาน

กริยาช่วย "ถูก" และ "โดน" ที่เติมเข้ามาในโครงสร้างกรรมวาจานั้น นิยมใช้เฉพาะในข้อความที่มีความหมายไม่ดี หรือไม่พึงปรารถนา (Unpleasant or unfavorable meaning) ดังนั้น การใช้โครงสร้างแบบนี้กับข้อความที่มีความหมายในทางที่ดีหรือพึงปรารถนา จะไม่เป็นที่ยอมรับกันในหมู่คนไทยทั่วไป เช่น

เขาถูกชาวบ้านนับถือมาก

เขาถูกเชิญไปงานเลี้ยง⁶

ประโยคดังกล่าวนี้ ไม่ถือว่าเป็นประโยคที่ถูกต้องตามไวยากรณ์ ผู้พูดต้องเปลี่ยน ถูก ให้เป็นคำอื่น ๆ เช่น ได้รับ, เป็นที่ ... แล้วแต่กรณี ดังตัวอย่าง

เขาได้รับเชิญไปงานเลี้ยง

เขาเป็นที่นับถือของชาวบ้าน

ถ้าประโยคใดมีข้อความไปในทางที่ดีและพึงปรารถนา หรือข้อความที่เป็นกลาง แต่ผู้พูดต้องการเน้นกรรมของประโยค ก็มักจะใช้กฎการย้ายนามวลีที่เป็นกรรมแทน (ดูหน้า 103) เช่น

เราสร้างบ้านด้วยไม้สัก $\Rightarrow$ บ้านสร้างด้วยไม้สัก

แบงค์จะหุงข้าวแล้ว $\Rightarrow$ ข้าวแบงค์จะหุงแล้ว

สำหรับประโยคกรรตุการกที่มีวิเศษณ์บอกตำแหน่งอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย เมื่อเปลี่ยนเป็นประโยคกรรมวาจกแล้ว อาจใช้กฎการลดรูปบุพบท คำคำว่า ที่ออกไป ตัวอย่างเช่น

เธอหยิบฉมที่แขน

T-passive $\Rightarrow$ ฉมโดนเธอหยิบที่แขน

T-prep. Del. $\Rightarrow$ ฉมโดนเธอหยิบแขน

		เขาคี ^๑ ฅม ^๒ ที่ ^๓ แสด ^๔ หน้า
T-passive	==>	ฅม ^๑ ถูก ^๒ เขาคี ^๓ ที่ ^๔ แสด ^๕ หน้า
T-Prep. Del.	=	ฅม ^๑ ถูก ^๒ เขาคี ^๓ แสด ^๔ หน้า
(T-Unspecified NP Del.	==>	ฅม ^๑ ถูก ^๒ ที่ ^๓ แสด ^๔ หน้า)
		คน ^๑ บาง ^๒ คน ^๓ ยัง ^๔ ฅม ^๕ ที่ ^๖ ขา
T-passive	==>	ฅม ^๑ ถูก ^๒ คน ^๓ บาง ^๔ คน ^๕ ยัง ^๖ ที่ ^๗ ขา
T-Prep. Del.	==>	ฅม ^๑ ถูก ^๒ คน ^๓ บาง ^๔ คน ^๕ ยัง ^๖ ขา
(T-Unspecified NP Del.	==>	ฅม ^๑ ถูก ^๒ ยัง ^๓ ขา)

Double-base Transformation

3.2.5 กฎการรวมกริยาแบบที่ 1 (T-Compound Verb type I)

ประโยคซับซ้อนในภาษาไทย มักจะเกิดจากการลดคำที่เหมือนกันหรือคำที่ไม่จำเป็นออกไป บ่อยครั้งที่ผู้พูดไม่สามารถจะอธิบายข้อความที่ตนเองต้องการพูดให้จบภายในประโยคพื้นฐานเพียงประโยคเดียว ดังนั้น จึงมีการรวมกริยาที่อยู่ในประโยคพื้นฐานต่าง ๆ เขาค่ายกัน โดยตัดนามวลีที่ซ้ำกันออกไป ผลลัพธ์ที่ได้จะกลายเป็นประโยคซับซ้อนที่มีกริยาหลาย ๆ คำรวมอยู่ในประโยคเดียวกัน กฎการปริวรรตที่ทำให้เกิดโครงสร้างแบบนี้ เรียกว่า กฎการรวมกริยา ตัวอย่างเช่น

ฉันจะนั่งที่^๑หน้า^๒ร้าน + ฉันจะคอย^๓คุณ^๔ที่^๕หน้า^๖ร้าน

=> ฉันจะนั่ง^๑คอย^๒คุณ^๓ที่^๔หน้า^๕ร้าน

เขาค^๑ว่ามี^๒ก + เขา^๓ไล^๔ฉัน + เขา^๕พัน^๖ฉัน

=> เขาค^๑ว่ามี^๒กไล^๓พัน^๔ฉัน

เขา^๑ลุก^๒ขึ้น + เขา^๓ไป + เขา^๔หยิบ^๕หนังสือ^๖มา

=> เขา^๑ลุก^๒ขึ้นไป^๓หยิบ^๔หนังสือ^๕มา

เขา^๑เตะ^๒ฅม + เขา^๓คอย^๔ฅม + เขา^๕ทุบ^๖ฅม + เขา^๗ตี^๘ฅม

=> เขา^๑เตะ^๒คอย^๓ทุบ^๔ตี^๕ฅม

เขายืนอยู่ + เขาสูบบุหรี่ + เขาคอยอยู่ที่ประตู
 $\Rightarrow$ เขายืนสูบบุหรี่คอยอยู่ที่ประตู

ลักษณะสำคัญของโครงสร้างแบบนี้ก็คือ ประโยคพื้นฐานทุกประโยค จะมีประธานเหมือนกันหมด เมื่อใช้กฎการรวมกริยาแล้ว กริยาวลีก็จะเรียงกันมาตามลำดับ โดยไม่ต้องมีบุพบทหรือคำเชื่อมใด ๆ มาแทรกระหว่างกริยาวลีเหล่านั้น

การที่จะบอกว่า กฎข้อนี้ใช้รวมกริยาวลีใดที่ชุดนั้นเป็นเรื่องยาก เพราะเราสามารถที่จะสร้างประโยคที่มีกริยาวลีหลายชุดต่อเนื่องกันไปเรื่อย ๆ ได้โดยไม่ผิดไวยากรณ์ แต่ในการใช้ภาษาจริง ๆ นั้น เรานิยมใช้ประโยคที่มีกริยาวลีรวมไม่เกิน 5 ชุด หรือ 6 ชุด เพราะถ้ามากกว่านั้น อาจจะทำให้ประโยคยืดเยื้อเกินไป

นอกจากนี้ ในการรวมกริยาวลีจากประโยคพื้นฐานต่าง ๆ นั้น ถ้าหากว่ามีนามวลีที่เป็นกรรมซ้ำ ๆ กัน ก็จะใช้กฎการลดคำ ตัดออกไปได้ เช่น

เขาอดแวนตา + เขาวางแวนตาลงบนโต๊ะ

T-Compound V. (1) $\Rightarrow$ เขาอดแวนตาวางแวนตาลงบนโต๊ะ

T-Equi-NP Del. $\Rightarrow$ เขาอดแวนตาวางลงบนโต๊ะ

น้องซ้อขนม + น้องแจกขนมแก่เด็ก

T-Compound V (1) $\Rightarrow$ น้องซ้อขนมแจกขนมแก่เด็ก

T-Equi-NP Del. $\Rightarrow$ น้องซ้อขนมแจก (แก่) เด็ก

ตัวอย่างโครงสร้างผิวอื่น ๆ

เขาขับรถขึ้นภูเขาไปตัดไม้ลงมาสสร้างบ้านให้พ่ออยู่

เขากมลงถอดครองเท้าวางไว้ที่เชิงบันได

เขาไปหยิบหนังสือออกมาอ่าน

เธอเปิดหน้าต่างออกมาดู

เธอถอดแมมรองให้เสียใจ

สันติโมให้ชักปืนไล่ยิงผู้ร้าย

เมตตาเดินไปเดินมา

พ่อรู้สึกภูมิใจในตัวมมาก

3.2.6 กฎการรวมกริยาแบบที่ 2 (T-Compound Verb Type II)

ในการรวมกริยาจากประโยคพื้นฐานต่าง ๆ เข้าด้วยกันโดยใช้กฎการรวมกริยาแบบที่ 1 นั้น ทำได้โดยการนำเอากริยาลีต่าง ๆ มาเรียงติดต่อกัน โดยไม่ต้องมีบุพบทหรือคำเชื่อม (Linkers) มาคั่นกลาง แต่สำหรับกฎการรวมกริยาแบบที่ 2 นี้ กำหนดให้ใช้คำเชื่อม ที่จะ หรือ เพื่อที่จะ คั่นกลางระหว่างกริยาลีที่จะนำมารวมกัน กฎข้อนี้ใช้สำหรับรวมประโยคเพียง 2 ประโยคเท่านั้น (นอกจากประโยคใดประโยคหนึ่งเป็นโครงสร้างซับซ้อนอยู่แล้ว) และประธานในประโยคทั้งสองจะต้องเป็นนามวลีตัวเดียวกัน เมื่อใช้กฎข้อนี้แล้ว นามวลีในประโยคที่สองจะถูกลดรูปออกไป

คำเชื่อม ที่จะ ใช้ขยายกริยา ต้องการ, พยายาม, คิด, ตกลงใจ, ตั้งใจ, สามารถ, วางแผน, เตรียม (ตัว), ยืนยัน, พร้อม, ... กริยาเหล่านี้ต้องการอนุประโยคที่เริ่มต้นด้วย ที่จะ (ซึ่งอาจลดรูปเหลือเพียง จะ) เป็นกรรมหรือส่วนขยาย ดังนั้น เมื่อปรากฏในโครงสร้างผิว กริยาในประโยคหลักเหล่านี้ มักจะตามหลังด้วย ที่ (จะ) + อนุประโยค ซึ่งเป็นผลจากการใช้กฎการรวมกริยาแบบที่ 2 นักไวยากรณ์บางท่านจัดกริยากลุ่มนี้ไว้ในพวกมาลา (modals) แต่ความจริง คำเหล่านี้ (บางคำเป็นคำประสม) เป็นคำกริยา เพราะสามารถใช้ เวลา (time) และมาลา (mood) ขยายความได้ ตัวอย่างเช่น

- เขากำลังพยายามอยู่ + เขาจะผูกมิตรกับศัตรู
- ⇒ เขากำลังพยายาม (ที่) จะผูกมิตรกับศัตรูอยู่
- เขาคัดสินใจแล้ว + เขาจะไปต่างประเทศ
- ⇒ เขาคัดสินใจ (ที่) จะไปต่างประเทศแล้ว
- เขาสามารถมาก + เขาเป็นผู้นำที่ดีได้
- ⇒ เขาสามารถ (ที่) จะเป็นผู้นำที่ดีได้
- เขาเคยวางแผนบางสิ่งบางอย่าง + เขาจะโค่นล้มรัฐบาล
- ⇒ เขาเคยวางแผน (ที่) จะโค่นล้มรัฐบาล
- เขาคิด + เขาจะไปภูหนัง
- ⇒ เขาคิด (ที่) จะไปภูหนัง

ผมพร้อมแล้ว + ผมจะตายเพื่อชาติ

==> ผมพร้อมแล้วที่จะตายเพื่อชาติ

สำหรับ เพื่อที่จะ นั้น ใช้ขยายกริยาวลีในประโยคหลักเพื่อแสดงความตั้งใจ หรือจุดมุ่งหมายของประธาน กริยาวลีที่ตามมาจึงเป็นการกระทำที่แสดงถึงจุดประสงค์ของกริยาในประโยคหลัก โครงสร้างแบบนี้ อาจจะเรียกว่า Intentive Construction ก็ได้ เกิดจากการใช้กฎการรวมกริยาแบบที่ 2 เช่นเดียวกัน เช่น

เธอเข้าไปในครัว + เธอจะทำกับข้าว

==> เธอเข้าไปในครัว เพื่อที่จะทำกับข้าว

เขาปิ่นเขาเป็นครั้งที่สิบ + เขาจะทาลายสถิติ

==> เขาปิ่นเขาเป็นครั้งที่สิบ เพื่อที่จะทาลายสถิติ

เขาเปิดวิทยุทั้ง ๆ + เขาจะฟังคำปราศรัยของรัฐมนตรี

==> เขาเปิดวิทยุทั้ง ๆ เพื่อที่จะฟังคำปราศรัยของรัฐมนตรี

เป็นที่น่าสังเกตว่า กริยาวลีที่มี เพื่อที่จะ + อนุประโยค ขยายความนั้นจะมีความหมายว่า การกระทำ หลังคำเชื่อมนั้น ยังไม่ได้เกิดขึ้น หรือยังไม่ได้ลงมือกระทำ เพราะในโครงสร้างหลักของประโยคแทรก จะมี จะ แสดงเวลาในอนาคตอยู่ แต่ถ้าในโครงสร้างหลักของประโยคแทรกมีความหมายว่า กริยาอาการนั้น ๆ ได้เกิดขึ้นแล้ว (แต่อาจจะเสร็จสิ้นลงไปแล้วหรือไม่ก็ได้) ต้องใช้กฎการรวมกริยาแบบที่ 1 เช่น

เธอเข้าไปในครัว + เธอทำกับข้าว

==> เธอเข้าไปในครัวทำกับข้าว

เขาปิ่นเขา + เขาทาลายสถิติ

==> เขาปิ่นเขาทาลายสถิติ

เขาเปิดวิทยุ + เขาฟังคำปราศรัยของรัฐมนตรี

==> เขาเปิดวิทยุฟังคำปราศรัยของรัฐมนตรี

3.2.7 กฎการรวมกริยาแบบที่ 3 (T-Compound Verb type III)

ในกรณีที่ประโยคหลัก มีกริยาที่แสดงถึงความรู้สึกหรือโศกกลาง ก็มักจะมีประโยคอื่นเพิ่มเข้ามาขยายความ โดยที่ ที่ เป็นคำเชื่อมประโยค ประโยคหลักของโครงสร้างแบบนี้ อาจจะเป็นประโยคพื้นฐาน หรืออาจจะเป็นประโยคซับซ้อนซึ่งประกอบด้วยกริยา รู้สึก ก็ได้ เช่น

ผมดีใจมาก + คุณสอบได้ได้

⇒ ผมดีใจมากที่คุณสอบได้ได้

พอรู้สึกภูมิใจมาก + ผมทำงานเพื่อคนส่วนใหญ่ของชาติ

⇒ พอรู้สึกภูมิใจมากที่ผมทำงานเพื่อคนส่วนใหญ่ของชาติ

ผมยินดีมาก + คุณมาร่วมงานกับเรา

⇒ ผมยินดีมากที่คุณมาร่วมงานกับเรา

ถ้าประธานของประโยคต่าง ๆ ที่ มารวมกัน เป็นนามวลีตัวเดียวกัน ก็จะต้องใช้กฎการลดคำที่ซ้ำกัน ตัดออกไปเหลือแต่ ที่ + กริยาวลี เช่น

เขาดีใจ + เขาพบคุณ

⇒ เขาดีใจที่เขาพบคุณ

⇒ เขาดีใจที่พบคุณ

เขาเสียใจ + เขาทำให้เธอผิดหวัง

⇒ เขาเสียใจที่เขาทำให้เธอผิดหวัง

⇒ เขาเสียใจที่ทำให้เธอผิดหวัง

เขาสบายใจ + เขาได้ไปเที่ยวเกาะ

⇒ เขาสบายใจที่เขาได้ไปเที่ยวเกาะ

⇒ เขาสบายใจที่ได้ไปเที่ยวเกาะ

เขาโชคดี + เขาถูกสลากกินแบ่ง

⇒ เขาโชคดีที่เขาถูกสลากกินแบ่ง

⇒ เขาโชคดีที่ถูกสลากกินแบ่ง

3.2.8 Telescopic Construction

โครงสร้างกริยาวลีที่เรียกว่า Telescopic Construction นี้ เกิดจากการรวมประโยคสองประโยคเข้าด้วยกัน (ประโยคใดประโยคหนึ่งอาจจะเป็นประโยคซับซ้อนอยู่แล้วก็ได้) โดยที่ประโยคแรกจะต้องมีกรรมกริยา ซึ่งต้องการกรรมอยู่ด้วยเสมอ และกรรมของประโยคแรกจะเป็นนามวลีตัวเดียวกันกับประธานของประโยคหลัง เมื่อใช้กฎการสร้าง Telescopic construction แล้ว ประธานของประโยคหลังจะถูกกลบออกไป เหตุที่เรียกโครงสร้างแบบนี้ว่า Telescopic construction ก็เพราะมีนามวลีอยู่ตรงกลาง ทำหน้าที่เป็นทั้งกรรมของประโยคหลักและประธานของประโยคแทรก (Telescopic แปลว่า เกยกัน หรือสวมอยู่)

Telescopic construction นี้ ไม่เพียงแต่จะทำให้ประโยคสั้นและกระชับขึ้นเท่านั้น ยังสามารถหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดความซ้ำซ้อน (Redundancy) ซึ่งเป็นสิ่งที่จะทำให้รูปประโยคยืดยาวจนน่าหงุดหงิดใจ

ตัวอย่างประโยค

เขาดื่อกะฉาบ + กระฉาบชาด	⇒	เขาดื่อกะฉาบชาด
พี่เตะกระโถน + กระโถนหก	⇒	พี่เตะกระโถนหก
ตำรวจยิงผู้ร้าย + ผู้ร้ายตาย	⇒	ตำรวจยิงผู้ร้ายตาย
ผมเจอเขา + เขาเดินซื้อของอยู่	⇒	ผมเจอเขาเดินซื้อของอยู่
ผมฉีกประตู + ประตูเปิดออก	⇒	ผมฉีกประตูเปิดออก
ผมไปฟังเขา + เขาพูดปาฐกถา	⇒	ผมไปฟังเขาพูดปาฐกถา
เขากินผัก + ผักเป็นอาหาร	⇒	เขากินผักเป็นอาหาร
ผมช่วยแม่ + แม่เลี้ยงหม	⇒	ผมช่วยแม่เลี้ยงหม
ผมนั่งคุยแม่ + แม่ทำกับข้าว	⇒	ผมนั่งคุยแม่ทำกับข้าว
น้องมาส่งเพื่อน + เพื่อนขึ้นเครื่องบิน	⇒	น้องมาส่งเพื่อนขึ้นเครื่องบิน
ผมเห็นเขา + เขาเดินเข้าไปในห้อง	⇒	ผมเห็นเขาเดินเข้าไปในห้อง

3.2.9 Purposive Construction แบบที่ 1

โครงสร้างแบบนี้เกิดจากการใช้กฎการเติม "ให้" แบบที่ 1 เติมคำ "ให้" ไว้ระหว่างกรรมของประโยคหลักและประธานของประโยคแทรก เพื่อแสดงจุดมุ่งหมายหรือความต้องการของกริยาลึในประโยคหลัก ในโครงสร้างแบบนี้ นามวลีที่เป็นกรรมของประโยคแทรกจะเหมือนกับนามวลีที่เป็นประธานของประโยคหลักและจะถูกกลุ่ปออกไปเมื่อเป็นโครงสร้างฉิว

กริยาที่มักจะใช้โครงสร้างแบบนี้ มี 2 กลุ่ม คือ

ก. กริยาลึที่เมื่อเติม ให้ เข้าไปแล้ว จะต้องใช้กฎการลดคำเพื่อตัดนามวลีที่ซ้ำกันออกไปตัวใดตัวหนึ่ง กล่าวคือ จะตัดนามวลีที่เป็นกรรมของประโยคหลักหรือจะตัดนามวลีที่เป็นประธานของประโยคย่อยออกไปก็ได้ กริยากลุ่มนี้ได้แก่ สอน, จ้าง, ใช้, ชวน, นัด, เชิญ, ฝึก, ยุ, แต่งตั้ง, บังคับ, ... ตัวอย่างเช่น

เขาใช้เด็ก + เด็กล้างรถ

⇒ เขาใช้เด็กให้เด็กล้างรถ

⇒ เขาใช้เด็กให้ล้างรถ หรือ เขาใช้ให้เด็กล้างรถ

เขาจ้างก๋ง + ก๋งทำพัด

⇒ เขาจ้างก๋งให้ก๋งทำพัด

⇒ เขาจ้างก๋งให้ทำพัด หรือ เขาจ้างให้ก๋งทำพัด

ราษฎรแต่งตั้งเขา + เขาเป็นผู้ใหญ่บ้าน

⇒ ราษฎรแต่งตั้งเขาให้เขาเป็นผู้ใหญ่บ้าน

⇒ ราษฎรแต่งตั้งเขาให้เป็นผู้ใหญ่บ้าน

หรือราษฎรแต่งตั้งให้เขาเป็นผู้ใหญ่บ้าน

นายช่างฝึกผม + ผมคุมเครื่องยนต์

⇒ นายช่างฝึกผมให้ผมคุมเครื่องยนต์

⇒ นายช่างฝึกผมให้คุมเครื่องยนต์

หรือนายช่างฝึกให้ผมคุมเครื่องยนต์

คำว่า ให้ ที่ตามหลังกริยากลุ่มนี้ จะตัดออกไป เมื่อเป็นโครงสร้างผิวไม่ได้

เช่น

- * แม่อนุญาตผมไปคูหนึ่ง
- * ครูแนะนำผมเรียนต่อ
- * ผู้ขายยอมตำรวจจับ

3.2.10 Purposive Construction แบบที่ 2

Purposive Construction แบบที่ 2 เป็นโครงสร้างอีกแบบหนึ่งที่ใช้คำว่า "ให้" เชื่อมประโยค เพื่อแสดงจุดประสงค์ หรือความต้องการของประธานในประโยคหลักว่า จะทำสิ่งนั้นเพื่ออะไร โครงสร้างแบบนี้เกิดจากการรวมประโยคพื้นฐานตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไป โดยที่กรรมของทั้งสองประโยคจะเป็นนามวลีตัวเดียวกัน และเมื่อใช้กฎการเติมให้แบบที่ 2 แล้ว นามวลีที่เป็นกรรมในประโยคแรกจะถูกตัดออกไป ดังตัวอย่าง

ครูเล่านิทาน + เด็กฟังนิทาน

⇒ ครูเล่านิทานให้เด็กฟัง

เขายื่นมือมา + ผมจับมือ

⇒ เขายื่นมือมาให้ผมจับ

เขาบอกข่าว + ผมทราบข่าวทางโทรศัพท์

⇒ เขาบอกข่าวให้ผมทราบทางโทรศัพท์

เขาค้าง + กากินงู

⇒ เขาค้างให้กากิน

3.2.11 Purposive Construction แบบที่ 3

โครงสร้างแบบนี้ มีความหมายเช่นเดียวกับ purposive construction แบบอื่น ๆ เพียงแต่เกิดจากการรวมประโยคพื้นฐานที่แตกต่างออกไป กล่าวคือ ประโยคหลักในโครงสร้างแบบนี้ จะมีความหมายว่า ประธานกระทำกริยานั้น ๆ เพื่อบุคคลอีกคนหนึ่ง (benefactive) โดยที่ในประโยคหลักจะมี บุพบทวลี ซึ่งประกอบด้วยบุพบท "ให้" +

ผู้รับการกระทำ (Recipient) อยู่แล้ว ดังนั้น เมื่อรวมกับประโยคแทรก บุพบทให้
จะทำหน้าที่เป็นคำเชื่อม (Linker) ไปในตัว ตัวอย่างเช่น

เขาส่งบ้านให้ฉัน + ฉันอยู่บ้าน

⇒ เขาส่งบ้านให้ฉันอยู่

เขาส่งเงินให้ฉัน + ฉันซื้อหนังสือ

⇒ เขาส่งเงินให้ฉันซื้อหนังสือ

แม่ซื้อขนมให้ผม + ผมกินขนม

⇒ แม่ซื้อขนมให้ผมกิน

เธอทำกับข้าวไว้ให้สามี + สามีกินกับข้าว

⇒ เธอทำกับข้าวไว้ให้สามีกิน

เขาเปิดโอกาสให้ผม + ผมได้ใช้สิทธิ์

⇒ เขาเปิดโอกาสให้ผมได้ใช้สิทธิ์

คนสวนตัดผักไว้ให้ยายฉิม + ยายฉิมมารับผักไป + ยายฉิมขายผัก

คนสวนตัดผักไว้ให้ยายฉิมมารับ (ผัก) ไปขาย

3.2.12 โครงสร้างนามานุประโยค (Noun clause)

ดังกล่าวนำมาแล้วในบทที่ 2 ว่า ประโยคซับซ้อนในไวยากรณ์ปริวรรตนั้น
เกิดจากประโยคพื้นฐานตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปมารวมกัน เมื่อรวมกันแล้ว จะมีประโยค
ที่ให้ความหมายหลัก เรียกว่า ประโยคหลัก และประโยคที่ทำหน้าที่ขยายส่วนใดส่วนหนึ่ง
ของประโยคหลัก เรียกว่า ประโยคแทรก ประโยคแทรกที่ทำหน้าที่เหมือน คำนาม
เรียกว่า นามานุประโยค (Noun Clause) ซึ่งในที่นี้จะกล่าวถึงอยู่ 2 ประเภท คือ

3.2.12.1 นามานุประโยคที่ทำหน้าที่เป็นกรรม

โครงสร้างนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างการิการก (Causative construction)
โครงสร้างการิการก หมายถึง โครงสร้างของกริยาวลีที่กำหนดว่า ประธานของ

ประโยค เป็นสาเหตุ หรือทำให้นามวลีอื่น แสดงอาการปฏิกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่ง กล่าวคือ ประธานของประโยคมีไต่เป็นผู้กระทำ แต่เป็นตัวการที่ทำให้นามวลีอื่น กระทำกริยานั้น ๆ

โครงสร้างการติดการก เกิดจากการใช้กฎการสร้างการติดการก (T-Causative) รวมประโยคพื้นฐาน 2 ประโยคเข้าด้วยกัน ประโยคแรกประกอบด้วย ประธาน + กริยา "ทำ" + dummy object (บางสิ่งบางอย่าง) เมื่อรวมกันแล้ว ประโยคที่สองจะกลายเป็น นามานุกรม ประโยค ทำหน้าที่เป็นกรรมแทน dummy object ตัวอย่างเช่น

D.S. เขาทำบางสิ่งบางอย่าง + เงินหล่นน้ำ

⇒ เขาทำเงินหล่นน้ำ

D.S. เขาทำบางสิ่งบางอย่าง + ฤๅญแจหาย

⇒ เขาทำฤๅญแจหาย

D.S. เขาทำบางสิ่งบางอย่าง + ไม้บรรทัดหัก

⇒ เขาทำไม้บรรทัดหัก

จากตัวอย่างประโยคทั้งสามนี้ ประธานของประโยคแทรกหรือนามานุกรมประโยค เป็น สิ่งของหรือวัตถุที่ไม่มีชีวิต (inanimate) ทั้งสิ้น ในกรณีที่ประธานของประโยคแทรก เป็นสิ่งมีชีวิต (animate) จะต้องเติมคำ "ให้" เข้าไประหว่างกริยาของประโยคหลัก และนามานุกรม ประโยคที่ทำหน้าที่แทนกรรมนั้น โครงสร้างผิวที่ปรากฏก็จะมีคำว่า ทำให้ เป็นกริยาหลักของ ประโยคการติดการก ตัวอย่างเช่น

D.S. เขาทำบางสิ่งบางอย่าง + ฝนน้อยใจมาก

⇒ เขาทำให้ฝนน้อยใจมาก

D.S. เด็กสองคนกำลังจะทำบางสิ่งบางอย่าง + ฝนจะบ้าอยู่แล้ว

⇒ เด็กสองคนกำลังจะทำให้ฝนบ้าอยู่แล้ว

D.S. รัฐบาลนี้ทำบางสิ่งบางอย่าง + ประชาชนผิดหวังมากขึ้น

⇒ รัฐบาลนี้ทำให้ประชาชนผิดหวังมากขึ้น

3.2.12.2 นามานุประโยคที่ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายกริยา (Clausal Complement)

นามานุประโยคแบบนี้ จะเริ่มอนุประโยคด้วยคำ "ว่า" ซึ่งเป็นผลมาจากการใช้กฎการเติม "ว่า" (T - ว่า insertion) เข้าระหว่างประโยคหลักและประโยคแทรก "ว่า + ประโยคแทรก" จึงเป็นนามานุประโยค ทำหน้าที่ขยายกริยาลึ้นในประโยคหลัก ตัวอย่างเช่น

D.S. ครูสอนผม + จงเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์

⇒ ครูสอนผมว่าจงเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์

D.S. ผราชสารภาพ + เขาฆ่าเจ้าทรัพย์ตาย

⇒ ผราชสารภาพว่าเขาฆ่าเจ้าทรัพย์ตาย

D.S. เขาหลอกผม + เขาเป็นเศรษฐี

⇒ เขาหลอกผมว่าเขาเป็นเศรษฐี

⇒ เขาหลอกผมว่าเป็นเศรษฐี

D.S. ผมรู้สึก + แฉนคินไหว

⇒ ผมรู้สึกว่าแฉนคินไหว

D.S. เขาเรียผม + ผมเป็นไอ้โง่

⇒ เขาเรียกผมว่าผมเป็นไอ้โง่

⇒ เขาเรียกผมว่าเป็นไอ้โง่

⇒ เขาเรียกผมว่าไอ้โง่

จะเห็นว่าถ้าประธานในประโยคแทรกเป็นนามวลีตัวเดียวกันกับประธานในประโยคหลัก ก็จะต้องใช้กฎการลดคำที่เหมือนกัน ตัดนามวลีที่เป็นประธานของประโยคแทรกออกไป

นามานุประโยคที่เป็นส่วนขยายกริยานี้ บางครั้งอาจจะมีความหมายเป็นคำถามก็ได้ ด้วยการใช้เครื่องหมายพิเศษ ที่แสดงความหมายคำถาม เช่น ทำไม, เมื่อไร, กับใคร, ที่ไหน ... ต่อท้ายอนุประโยค (ทำไม จะต้องปริวรรตไปไว้หน้าอนุประโยค เมื่อปรากฏในโครงสร้างผิว) ตัวอย่างเช่น

D.S. เขาถามฉัน + ฉันไปไหนกับใคร

⇒ เขาถามฉันว่าฉันไปไหนกับใคร

⇒ เขาถามฉันว่าไปไหนกับใคร

D.S. ผมสงสัยบางสิ่งบางอย่าง + เขาหายไปไหน

⇒ ผมสงสัยว่าเขาหายไปไหน

P.S. เขารับบางสิ่งบางอย่าง + ผมไม่ไปโรงเรียนทำไม

⇒ เขารว่าผมไม่ไปโรงเรียนทำไม

⇒ เขารว่าทำไมผมไม่ไปโรงเรียน

กริยาวลีในประโยคหลักที่ต้องการส่วนขยายเป็นโครงสร้างแบบนี้ มีทั้ง VT

และ VI เช่น

สกรรมกริยา - ถาม, เล่า, บอก, ทดลอง, ตอบ, หักทลาย, (สั่ง) สอน, กล่าว,
แนะนำ, เตือน, เชื่อ, กลัว, ไถ่ยืม ...

อกรรมกริยา - ฝัน, พูด, นึก, คิด, ตั้งใจ, ยืนยัน, ปฏิเสธ, คาด ...

3.2.13 โครงสร้างวิเศษณูประโยค (Adverbial Clause)

นอกจากอนุประโยคหรือประโยคแทรก จะทำหน้าที่เหมือนคำนาม ซึ่งเรียกว่า นามานุประโยคแล้ว ประโยคแทรกบางชนิด ยังทำหน้าที่ขยายกริยา และขยายวิเศษณ์ ให้ได้ความชัดเจนแจ่มแจ้ง ประโยคแทรกชนิดนี้เรียกว่า วิเศษณูประโยค ซึ่งมีอยู่หลายแบบ คือ

3.2.13.1 Resultative Construction

โครงสร้างนี้เกิดจากการใช้กฎการเติม "จน" หรือ "จนกระทั่ง"

(T-Resultative Construction) เชื่อมระหว่างประโยคหลักและประโยคแทรก "จน (กระทั่ง)" + อนุประโยค นี้ จะทำหน้าที่ขยายกริยา หรือ คำวิเศษณ์ (Adverb) ในประโยคหลัก ตัวอย่างเช่น

เขาวิ่งเร็ว + ตามตามไม่ทัน $\Rightarrow$ เขาวิ่งเร็วจนตามตามไม่ทัน
 เขานอนคั่น + น้าหม่หลุดจากตัว $\Rightarrow$ เขานอนคั่นจน (กระทั้ง) น้าหม่มหลุดจากตัว
 เขาเหนื่อยมาก + เขาพูดไม่ออก $\Rightarrow$ เขาเหนื่อยมากจน (เขา) พูดไม่ออก
 เขาซอมนักโทษ + นักโทษตาย $\Rightarrow$ เขาซอมนักโทษจน (นักโทษ) ตาย
 เขาทำงานอย่างหนัก + งานเสร็จ $\Rightarrow$ เขาทำงานจนเสร็จ

จะเห็นได้ว่า วิเศษณูประโยคแบบ Resultative construction นี้ จะแสดงผลการกระทำของกริยาหรือคำวิเศษณ์ในประโยคหลัก บางครั้งโครงสร้างแบบนี้ จะให้ความหมายที่ว่าประธานได้ใช้ความพยายามกระทำกริยานั้น ๆ หลายครั้ง จนกระทั่ง ก่อให้เกิดผลดังที่ปรากฏในประโยคแทรก เช่น

ผู้คุมตีนักโทษจนตาย

ประโยคนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้คุมได้ทำการตีนักโทษอยู่หลายครั้งในช่วงเวลาหนึ่ง หรือในหลายช่วงเวลา ไม่ใช่ตีครั้งเดียวก็ตาย แต่ถ้ามุ่งผลของการจะเน้นเฉพาะผลของการกระทำ โดยไม่คำนึงว่า ประธานจะใช้ความพยายามหรือกระทำซ้ำ ๆ หรือไม่ ผู้พูด มักจะใช้ Telescopic construction แทน เช่น

เขาคือนักโทษตาย

เขาเตะกระโถนหก

3.2.13.2 Excessive Construction

โครงสร้างวิเศษณูประโยคแบบนี้ เกิดจากการเติม "เกินไปที่จะ" หรือ "เกินกว่าที่จะ" เข้าระหว่างประโยคหลักและประโยคแทรก ในกรณีที่ต้องการขยายกริยา หรือคำวิเศษณ์ เกี่ยวกับความหมายที่ไม่พึงปรารถนา สังเกตได้จากคำว่า "เกินไป" ซึ่ง แสดงถึงสภาพหรือภาวะการณ์ที่เกินพอดี เช่น

เขาแก่เกินไป + เขาเรียนหนังสือไม่ได้

$\Rightarrow$ เขาแก่เกินไปที่จะเรียนหนังสือได้

หนังสือแพงเกินไป + เราซื้อหนังสือไม่ได้

$\Rightarrow$ หนังสือแพงเกินกว่าที่เราจะซื้อได้

ชาวนี้พิศการเกินไป + เราเชื่อว่าไม่ได้

⇒ ชาวนี้พิศการเกินกว่าที่เราจะเชื่อได้

จะเห็นว่าประโยควิเศษณูประโยคในโครงสร้างเล็ก จะมีค่าแสดงความปฏิเสธ ("ไม่") อยู่ด้วย เพื่อแสดงว่าสภาพหรือเหตุการณ์เกินความพอดีในประโยคหลักนั้น ทำให้เหตุการณ์ในประโยคแทรกไม่สามารถจะเกิดขึ้นได้ ถึงแม้ในโครงสร้างผิวจะไม่มี คำแสดง ความปฏิเสธ แต่ความหมายก็ยิ่งให้ผู้ฟังเข้าใจ เช่นนั้นเหมือนกันกับในโครงสร้างเล็ก สำหรับ กริยาเสริมความ "ได้" เมื่ออยู่ในโครงสร้างผิว อาจจะลบลูบออกไปหรือไม่ก็ได้ เช่น

เขาจนเกินไปที่จะซื้อรถแพง ๆ

เขาเบื่อเกินกว่าที่จะรอ

อย่างไรก็ตาม โครงสร้างแบบนี้เป็นที่นิยมกันเฉพาะในหมู่คนไทยที่มีความรู้ภาษาอังกฤษ สันนิษฐานได้ว่า หลังจากทีภาษาอังกฤษเข้ามาแพร่หลายในประเทศไทยแล้ว โครงสร้าง เช่นนี้จึงเกิดขึ้น โดยการที่ผู้พูด ๆ แปลความหมายมาจากโครงสร้าง too.....to ใน ภาษาอังกฤษนั่นเอง โครงสร้างแบบนี้จึงปรากฏขึ้นในภาษาไทย โดยเฉพาะในงานแปลต่าง ๆ เช่น การแปลเรื่องสั้น, นวนิยาย แต่คนไทยทั่วไปที่ต้องการพูดประโยคที่มีความหมายดังกล่าวนี้นักจะใช้โครงสร้างอื่น ๆ เช่น

ใช้ ห้องนี้มีคนเกินไป ผมมองไม่เห็น

แทน ห้องนี้มีคนเกินไปที่ผมจะมองเห็น

ใช้ หนังสือนี้แพงเกินไป ซื้อไม่ลงหรอก

แทน หนังสือนี้แพงเกินไปที่ผมจะซื้อได้

ใช้ เขาเรียนเก่งมาก ไม่เคยสอบตกเลย

แทน เขาเรียนเก่งเกินกว่าที่จะสอบตก

3.2.13.3 Sufficient Construction

โครงสร้างวิเศษณูประโยคแบบนี้ มีที่มาเช่นเดียวกับโครงสร้าง Excessive Construction กล่าวคือ เกิดจากอิทธิพลของภาษาอังกฤษที่เข้ามาแพร่หลายในประเทศไทย ผู้จึงใช้โครงสร้างนี้เพื่อไต่ตรงกับ enough ... for ... to ในภาษาอังกฤษ โครงสร้าง

แบบนี้เกิดจากการเติม "พอที่จะ" หน้าวิเศษณานุประโยคที่ต้องการจะขยายกริยาวลี หรือ คำวิเศษณ์ในประโยคหลัก ตัวอย่างเช่น

เขาแข็งแรงมาก + เขายกหีบนั้นไหว

⇒ เขาแข็งแรงพอที่จะยกหีบนั้นไหว

หนังสือนี้มีค่ามาก + ผมซื้อไปอ่านได้

⇒ หนังสือนี้มีค่ามากพอที่ผมจะซื้อไปอ่านได้

จิตรฉลาดมาก + จิตรเป็นผู้นำได้

⇒ จิตรฉลาดมากพอที่จะเป็นผู้นำได้

ในโครงสร้างลึกของวิเศษณานุประโยคแบบนี้ มักจะมีกริยาเสริมความ ได้, ไหว อยู่ด้วย เพื่อแสดงว่า กริยาวลีในประโยคหลัก มีสภาพเหมาะสมและเพียงพอที่จะทำให้เกิด ภาวะการณ์ในประโยคแทรกที่ขยายได้ ปัจจุบัน โครงสร้างแบบนี้ นิยมใช้กันไม่มากนัก แต่เป็นที่ยอมรับกันมากกว่าโครงสร้าง **Excessive Construction**

การเปรียบเทียบในภาษาไทย

ในภาษาไทย การเปรียบเทียบลักษณะ ปริมาณ และคุณภาพ ของคน สัตว์ วัตถุ และสิ่งอื่น ๆ นั้น ไม่ค่อยจะยุ่งยากเหมือนในภาษาอังกฤษ วิธีการเปรียบเทียบ ทำได้โดยการ เติมคำเปรียบเทียบ เช่น เท่า, เท่ากับ, กว่า ลงไปข้างหลังกริยาวลี หรือคำวิเศษณ์ที่จะ เปรียบเทียบ กริยาที่สามารถจะใช้คำเปรียบเทียบตามหลังได้เลย มีเพียงประเภทเดียว คือ วิเศษณ์กริยา ส่วนกริยาอื่น ๆ นั้น จะต้องมียกคำวิเศษณ์ตามหลังเสียก่อน จึงจะเปรียบเทียบได้

การเปรียบเทียบลักษณะที่เท่ากัน (Comparison of Equality)

1. ถ้าเป็นวิเศษณ์กริยา ให้ใช้กฎการเปรียบเทียบ แบบที่ 1 ซึ่งกำหนดว่า ประโยค พื้นฐานสองประโยค ที่มีกริยาวลีเป็นวิเศษณ์กริยา และมีลักษณะเหมือนกัน หรือ เท่ากัน ให้ใช้ คำว่า "เท่า" หรือ "เท่ากับ" เชื่อมประโยค ตัวอย่างเช่น

(เปรียบเทียบ) เขาสูง 160 เซนติเมตร + ฉันทสูง 160 เซนติเมตร

⇒ เขาสูงเท่าฉัน

(เปรียบเทียบ) เขาแข็งแรงมาก + ฉันทแข็งแรงมาก

⇒ เขาแข็งแรงเท่ากับฉัน

2. ถ้าเป็นกริยาประเภทอื่น ที่ไม่ใช่วิเศษณกริยา ให้ใช้กฎการเปรียบเทียบ แบบที่ 2 ซึ่งกำหนดว่า ในการเชื่อมประโยคพื้นฐานที่กริยาลักษณะคุณภาพ หรือปริมาณเท่ากัน ให้เติมคำว่า เท่า หรือ เท่ากับ ข้างหลังคำวิเศษณ์ ที่ขยายกริยาลักษณะนั้น ตัวอย่างเช่น

(เปรียบเทียบ) ผมมีเงิน 200 บาท + พี่มีเงิน 200 บาท

⇒ ผมมีเงินเท่าพี่

(เปรียบเทียบ) เขาพูดภาษาไทยเก่ง + ฉันพูดภาษาไทยเก่ง

⇒ เขาพูดภาษาไทยเก่งเท่าฉัน

(เปรียบเทียบ) ผมชอบอ่านนิยายมาก + ผมชอบอ่านหนังสือพิมพ์มาก

⇒ ผมชอบอ่านนิยายมากเท่ากับหนังสือพิมพ์

การเปรียบเทียบขั้นกว่า (Comparative Degree)

1. การเปรียบเทียบลักษณะที่เหนือกว่า (Superior Degree)

1.1 ถ้ากริยาลักษณะเป็นวิเศษณกริยา ให้ใช้กฎการเปรียบเทียบ แบบที่ 3 ซึ่งกำหนดว่าในการเปรียบเทียบประโยคพื้นฐานสองประโยค ให้เติม "กว่า" หลังกริยาลักษณะที่มีลักษณะ ปริมาณ คุณภาพ หรือ อัตราเหนือกว่ากริยาลักษณะอีกชุดหนึ่ง ตัวอย่างเช่น

(เปรียบเทียบ) เขาหนักถึง 70 กิโลกรัม + ผมหนักเพียง 62 กิโลกรัม

⇒ เขาหนักกว่าผม 8 กิโลกรัม

(เปรียบเทียบ) วันนี้อากาศเย็นมาก + เมื่อวานนี้อากาศเย็นนิดหน่อย

⇒ วันนี้อากาศเย็นกว่า (อากาศ) เมื่อวานนี้

(เปรียบเทียบ) ภาษาไทยง่ายมาก + ภาษาอังกฤษง่ายพอสมควร

⇒ ภาษาไทยง่ายกว่าภาษาอังกฤษมาก

1.2 ถ้ากริยาลักษณะเป็นกริยาอื่น ๆ คือ วิกตรรถกริยา สกรรมกริยา หรือ อกรรมกริยา ให้ใช้กฎการเปรียบเทียบแบบที่ 4 ซึ่งกำหนดให้เติม "กว่า" หรือ "มากกว่า" หลังคำวิเศษณ์ที่ขยายกริยาลักษณะที่มีคุณภาพ หรือ ปริมาณเหนือกว่า ตัวอย่างเช่น

(เปรียบเทียบ) เขามีเงินถึง 10 ล้านบาท + เพื่อนเขามีเงินเพียง 5 ล้านบาท

⇒ เขามีเงินมากกว่าเพื่อนเขา 5 ล้านบาท

(เปรียบเทียบ) ผมชอบหนังไทยมาก + ผมชอบหนังฝรั่งพอสมควร

⇒ ผมชอบหนังไทยมากกว่าหนังฝรั่ง

(เปรียบเทียบ) รถยนต์วิ่งเร็วชั่วโมงละ 60 กิโลเมตร

รถไฟวิ่งเร็วชั่วโมงละ 40 กิโลเมตร

⇒ รถยนต์วิ่งเร็วกว่ารถไฟมาก

2. การเปรียบเทียบลักษณะที่น้อยกว่า (Inferior Degree)

โดยปกติ ลักษณะที่น้อยกว่า หรือเหนือกว่านั้นจะเป็นความหมายที่แฝงอยู่ในคำที่เป็นวิเศษณ์กริยาอยู่แล้ว ซึ่งจะเห็นได้ว่า กริยาชนิดนี้มักจะมีลักษณะตรงกันข้ามคั่นอยู่มากมาย เช่น ดี - ชั่ว, ร้อน - เย็น, อ้วน - ผอม, สูง - ต่ำ, สวย - ชั่วเหี่ยว เป็นต้น เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว คำเหล่านี้จะใช้ "กว่า" ตามหลังเสมอ ลักษณะเด่นกว่า หรือค้อยกว่าก็จะปรากฏอยู่ในโครงสร้างผิวอย่างชัดเจน โดยไม่ต้องมีกฎเกณฑ์อะไรที่พิเศษออกไปอีก

อย่างไรก็ตาม การเปรียบเทียบลักษณะที่น้อยกว่า อาจทำได้โดยการใชกฎการเปรียบเทียบแบบที่ 5 และแบบที่ 6 ซึ่งกำหนดให้ใช้ คำปฏิเสธ "ไม่เท่า" หรือ "น้อยกว่า" ในการเปรียบเทียบ กฎการเปรียบเทียบแบบที่ 5 จะใช้กับวิเศษณ์กริยา และกฎการเปรียบเทียบแบบที่ 6 ใช้กับกริยาอีก 3 ชนิด คือ สกรรมกริยา อกรรมกริยา และ วิกรรมกริยา ตัวอย่างเช่น

เธอสวยไม่เท่าเธอสาว

เธอสวยน้อยกว่าเธอสาว

เธอหัวเราะดังไม่เท่าเขา

เธอหัวเราะดังน้อยกว่าเขา

เขาเป็นครูมานานน้อยกว่าผม

เขาเป็นครูไม่นานเท่าผม

โต๊ะตัวนี้สูงไม่เท่าโต๊ะตัวนั้น

(โต๊ะตัวนี้เตี้ยกว่าโต๊ะตัวนั้น)

การเปรียบเทียบขั้นกว่านี้ บางครั้งมีความหมายเหมือนกับการเปรียบเทียบขั้นสุด (Superlative Degree) อันเป็นผลมาจากการที่นามวลีในประโยคแรก มีความหมายเป็น "จำนวนทั้งหมดที่เหลืออยู่" เช่น

- เธอสวยกว่าเพื่อนทุกคนในชั้น
 = เธอสวยที่สุดในชั้น
 เขารวยกว่าคนอื่น ๆ ในเมืองนั้น
 = เขารวยที่สุดในเมืองนั้น
 เขาชอบกินทุเรียนมากกว่าผลไม้อื่นทั้งหมด
 = เขาชอบกินทุเรียนมากที่สุด
 หน้าที่าเธอเหมือนพ่อมากกว่าใคร ๆ ในบ้าน
 = หน้าที่าเธอเหมือนพ่อมากที่สุด

บันทึกท้ายบท

1. อุดม วโรคมลิลชิตต์ (2519) แบ่งกริยาในภาษาไทยออกเป็น สามประเภท คือ สกรรมกริยา, อกรรมกริยา และ วิเศษณกริยา

2. วิจิตร ภาณุพงศ์ ถือว่า กริยา ลง, ให้, ขอ, เก็บ, รับ, ... เป็นกริยา ทวิกรรม มีกรรมตามหลังไคสองตัว แต่ไวยากรณ์ปริวรรตถือว่ากริยาเหล่านี้เป็นสกรรมกริยา ธรรมดา นามวลีตัวที่สองเป็นส่วนประกอบของวิเศษณ์ (บุพบท + นามวลี) ที่ถูกลดรูปบุพบท ออกไป เช่น

ครูสอนภาษาอังกฤษนักเรียน
 ให้เงินผม

แต่บุพบทที่จะถูกลดรูปออกไปได้นั้น จะต้องเป็น ให้, ให้แก่, แก่, ...

ซึ่งเป็นวิเศษณ์ประเภทผู้รับผลการกระทำ (Recipient) เท่านั้น

3. หายใจ, กัใจ, ว่ายน้้า, เดินทาง, ... เป็นคำประสม ทำหน้าที่เป็น อกรรมกริยา เช่นเดียวกับ แต่งตั้ง, เลี้ยงดู, นอกใจ, หักหน้า, ... ซึ่งทำหน้าที่เป็น สกรรมกริยา คำประสมเหล่านี้เมื่อรวมกันแล้ว ถือว่าเป็นคำ ๆ เดียวกัน

4. ประโยคที่ว่า เป้าขึ้นจีนซื้อสตัยทำไม อาจจะถามในลักษณะของการประชด ประชันได้ เช่น ซื้อสตัยไปทำไม ซื้อสตัยให้โง่หรือ แต่ถ้าเป็นการถามเพื่อหาคำตอบ (asking for information) เหมือนคำถามทั่ว ๆ ไป แล้วทำไมได้

5. กริยา เป็น มีลักษณะบางประการเหมือนกับกริยา คือ ในโครงสร้าง "คือ + NP" กล่าวคือ ทั้ง เป็น และ คือ ใช้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างนามวลีที่เป็นประธาน และส่วนสมบุรุษของประธาน เมื่อปฏิเสธก็ต้องเปลี่ยนเป็น "ไม่ใช่" (แต่กริยา เป็น ใช้ ไม่ได้ แสดงปฏิเสธได้อีกด้วย เช่น ผมไม่ได้เป็นหมอนะ)

อย่างไรก็ตาม กริยาเป็น แตกต่างจากกริยา คือ ตรงที่ว่า คือ ใช้กับนามวลีที่แสดงลักษณะหรือคุณสมบัติที่แท้จริงของบุคคลนั้น หรือสิ่งนั้น จึงไม่ต้องมีกริยาช่วยหรือวิเศษณ์ใด ๆ มาขยายความ ในขณะที่ เป็น ใช้กับนามวลีในความหมายต่าง ๆ กว้างขวางกว่า และอาจมีกริยาช่วย หรือวิเศษณ์มาขยายได้ ตัวอย่างเช่น

ผมคือครู (หมายถึง มีคุณสมบัติของครูครบถ้วน มีชีวิตจิตใจและวิญญาณ
ของความเป็นครูทุกประการ)

เขาคงจะเป็นครูมานานแล้ว (บอกถึงอาชีพอย่างถาวร)

เขาเป็นโรคฝีคาน

เขาเป็นลม

เขาเป็นไข้

นอกจากนี้ คือ ใช้ในการชี้บอก (pointing) ว่านามวลีนั้น ๆ คืออะไร ซึ่งลักษณะเช่นนี้ ไม่นิยมใช้กับ กริยา เป็น เช่น

นี่คืออะไร

นี่คือปากกา

(ไม่ใช่ นี่เป็นปากกา)

6. ประโยคนี้ ถ้าหมายความว่า เขาไม่พอใจ หรือไม่เต็มใจที่จะรับเชิญไปในงานนั้น ก็ถือว่า เป็นประโยคที่ถูกต้อง

7. อาจลดรูปเหลือเพียง เขาแกล้งเรียน ก็ได้

การเปรียบเทียบกริยาวลีในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

(Comparison of English and Thai Verb Phrases)

การเปรียบเทียบทั่วไป (Overall Comparison)

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาในตระกูลอินโด-ยูโรเปียน (Indo-European language) ซึ่งเป็นภาษาที่มีวิภัติ (Prefix) และปัจจัย (Suffix) ลักษณะของไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษ มี 2 ประการ คือ

1. มีการเติมวิภัติปัจจัย (Inflection) เช่น การเติมปัจจัยหลังคำนาม เพื่อแสดงพจน์ (Number) การเติมปัจจัยเพื่อแสดง tense, modal, aspect ในกริยาวลี การเปลี่ยนรูปกริยาให้สอดคล้องกับประธานที่อยู่ข้างหน้า (Agreement of verb and noun) เป็นต้น

2. มีการรวมคำให้ติดต่อกัน (Agglutination) โดยไม่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงรูปคำ เช่น การนำนามวลีและกริยาวลีมาประกอบกัน เพื่อให้เป็นประโยค หรือการใช้คำวิเศษณ์มาขยายกริยา เป็นต้น

สำหรับภาษาไทยนั้น เดิมนักภาษาศาสตร์จัดไว้ในตระกูลภาษาจีน-ทิเบต (Sino-Tibetan language) ต่อมา จึงจัดไว้ในกลุ่มตระกูลไต (Tai language) (Gedney. 1967 : 782 - 814) ซึ่งเป็นภาษาคำโดด คำแต่ละคำจะเป็นอิสระในตัวเอง ถึงแม้ภาษาไทยจะมีวิภัติและสมาสจากภาษาบาลีและสันสกฤต แต่นำมาใช้ทั้งคำ เช่นเดียวกับการใช้คำยืมในภาษาอื่น ๆ เมื่อต้องการจะแต่งประโยค ก็เพียงแค่เอาคำมาเรียงต่อกันตามการเรียงคำของโครงสร้างนั้น ๆ เมื่อต้องการจะแสดงเพศ พจน์ มาลา หรือวาทก ก็เพิ่มคำอื่น ๆ เข้ามาช่วย โดยไม่ต้องเปลี่ยนแปลงรูปคำหรือเติมวิภัติปัจจัยเหมือนในภาษาอังกฤษ

คนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษ อาจจะประสบปัญหาเกี่ยวกับการเติมวิภัติปัจจัย เป็นอันมาก เพราะลักษณะดังกล่าวนี้ไม่มีใช้ในภาษาไทย อาจจะกล่าวได้ว่า ปัญหาและข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาอังกฤษของคนไทยนั้น ส่วนมากเป็นเรื่องของวิภัติปัจจัย นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากโครงสร้างส่วนประกอบในภาษาทั้งสอง จะพบว่า ส่วนกริยา (Predicate phrase) ในภาษาอังกฤษนั้น ทั้งกริยาช่วยและกริยาวลีต่างก็เป็นลักษณะบังคับ ซึ่งต้องมียู่ในประโยคทุกประโยค ในขณะที่ภาษาไทยมีลักษณะบังคับเพียงอย่างเดียว คือ กริยาวลี ส่วนกริยาช่วยเป็นลักษณะให้เลือก จะมียู่ในประโยคหรือไม่ก็ได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ โครงสร้างกริยาวลีในภาษาอังกฤษที่ผ่านกฎการเติมปัจจัย และ morphophonemic rules ออกมาเป็นโครงสร้างผิว จึงมีมากมายหลายรูปแบบ ขึ้นอยู่กับประธานที่อยู่ข้างหน้า และ tense, modal, aspect ของประโยคนั้น แต่โครงสร้างกริยาวลีในภาษาไทยมีเพียงรูปเดียว ดังการเปรียบเทียบต่อไปนี้

ภาษาอังกฤษ

Verb (base form)	:	to talk	, to drink
Verb + past	:	regular	: talked
		irregular	: drank
Verb + -en	:	regular	: talked
		irregular	: drunk
Verb + progressive	:	talking	, drinking
Verb + present	:	talks	, drinks

ภาษาไทย

Verb : พูด , ดื่ม

ในขณะที่กริยาในภาษาอังกฤษมีถึง 5 รูปแบบ กริยาในภาษาไทยมีเพียงรูปแบบเดียว เช่นนี้ คนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษอาจจะประสบความยุ่งยากในการเรียนกริยาวลีดังกล่าวอย่างแน่นอน คนไทยคงจะมองข้ามรูปแบบต่าง ๆ ที่ไม่ตรงกับกริยาในภาษาไทย หรือเกิดความสับสนในการนำไปใช้ จึงคาดได้ว่า ข้อผิดพลาดต่อไปนี้อาจจะเกิดขึ้นได้

*He drink liquor yesterday.

*She did not came here.

*I have saw him.

*John will teaching.

*They might be talk about it.

*Sarah must have be sleeping.

*Sam should cleans the house.

✱ นอกจากนี้ การแทรกแซงของภาษาไทยที่มีต่อภาษาอังกฤษ รวมทั้งอิทธิพลของการแปลและความรู้ที่ยังไม่สมบูรณ์ของผู้เรียน (โดยเฉพาะในระดับแรกเริ่ม) อาจทำให้นักเรียนไทยนำเอาโครงสร้างในภาษาไทยไปใช้ในภาษาอังกฤษ โดยที่เข้าใจว่าโครงสร้างดังกล่าวในภาษาทั้งสองคงจะเหมือนกัน อันอาจก่อให้เกิดข้อผิดพลาดในลักษณะต่อไปนี้

*We eat rice is food.

*I learned finish.

*I born on September 11.

*He walked come, walked go for a long time.

4.1 การเปรียบเทียบโครงสร้างพื้นฐาน

(Comparison of Basic Constructions)

4.1.1 English "Be + Predicate" and Thai Equivalents

Be + NP

English	NP	Aux	Be	NP
	He	Present	Be	a teacher
	That	Past	Be	a key
Thai	NP	Aux	เป็น/คือ	NP
	เขา	—	เป็น	ครู
	นั่น	—	คือ	กุญแจ

กริยา Be ในภาษาอังกฤษมีหลายรูปแบบ และใช้ในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับ tense, modal, aspect และประธานที่อยู่ข้างหน้า สำหรับโครงสร้าง Be + NP นี้ ภาษาไทยใช้กริยา เป็น และ คือ เพียง 2 คำ โดยมีนามวลีตามหลัง คนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษ อาจจะเกิดความสับสนว่าเมื่อใดจะใช้ is, am, are, was, were, be, been, being ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเป็นเพราะความสับสนเกี่ยวกับการใช้รูปต่าง ๆ ของกริยา Be ดังตัวอย่างต่อไปนี้

*I is a student.

*John must have be soldier.

*He were a rich man.

*He live alone since he is a boy.

*Paul and I was a good boxer.

Be + Adjective

English	NP	Aux	Be	intensifier	Adjective
	He	present	Be	very	tall
	The water	past	Be	very	hot
Thai	NP	Aux	Vdes	adverb	
	เขา	—	สูง	มาก	
	น้ำ	—	ร้อน	มาก	

กริยา Be + adj. ในภาษาอังกฤษมีลักษณะตรงกับวิเศษณ์กริยาในภาษาไทย แต่วิเศษณ์กริยานั้น ใช้บรรยายลักษณะของประธานใดทันที โดยไม่ต้องมีส่วนอื่นใดมาเชื่อม (นอกจาก การหยุด) เช่น เขาสูงมาก, น้ำ/ร้อน ... คนไทยอาจจะนำคุณสมบัติเช่นนี้ ไปใช้ในภาษาอังกฤษ โดยตัดกริยา Be ทิ้งไป หรือใช้จึงหะหยุด แทน ทำให้เกิด ข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

*He very tall.

*The water / hot.

*The boy sick very much.

*He is a man who very clever.

*Mr. Smith / busy very much today.

*The students always late on Monday.

สำหรับ Transitive adjective ในภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย be + adj + prep. ซึ่งเทียบได้กับกรรมกริยา (VT) ในภาษาไทย แต่ในภาษาไทยนั้น เราใช้นามวลีที่เป็นกรรม ตามหลังกรรมกริยาใดทันที ไม่ต้องมี Be หรือ preposition นักเรียนไทยจึงมีแนวโน้มที่จะคัดลอกทั้งสองทิ้งไป ข้อผิดพลาดที่อาจจะเกิดขึ้นได้ก็คือ

*I afraid ghosts.

*She jealous my girl friend.

*The boy angry me.

ปัญหาที่ยากที่สุดที่นักเรียนไทย อาจประสบเกี่ยวกับคำคุณศัพท์ในภาษาอังกฤษ ได้แก่ โครงสร้างคุณศัพท์ที่มีปัจจัย -ing หรือ -ed ตามหลัง คุณศัพท์เหล่านี้เกิดจาก กฎการสรางคำ (Morphological rules) ที่แตกต่างกัน โดยการแปลงรปมาจาก กริยา interest, amaze, surprise, frighten, please ... ซึ่งมีลักษณะ เป็นกริยาการกการก (causative verb) เมื่อกริยาเหล่านี้เปลี่ยนแปลงไปอยู่ในรูปของ คุณศัพท์ โดยการเติม -ing ก็ยังคงมีความหมายเป็นการกการกอยู่ เช่น

The movie star was interesting. (ก่อให้เกิดความสนใจ)

The massacre was frightening. (ก่อให้เกิดความตกใจ)

ทั้ง interesting และ frightening ยังคงมีลักษณะและความหมายเป็น กรรตุการกอยู่ แต่คุณศัพท์ที่เปลี่ยนแปลงมาจากโครงสร้างกรรมวาจกของกริยาเหล่านี้ เช่น be interested in, be amused at, be pleased with, ... จะมีความหมาย ในลักษณะของการถูกกระทำ ซึ่งเห็นได้ชัดเจน เมื่อนำคุณศัพท์กลุ่มนี้ไปขยายนามวลี ตัวอย่าง เช่น

The amused audience.

an interested man

a frightened girl

เมื่อเปรียบเทียบคุณศัพท์ที่มีรูป V-ing และ be + V-en + prep. กับ กริยาวลีในภาษาไทย จะพบว่า คนไทยใช้วิเศษณ์กริยา กลุ่มที่ 2 (Vdes 2) ใน ความหมายที่ตรงกับ คุณศัพท์ V-ing เช่น น่าสนใจ, น่าขัน, น่าตกใจ, ... และใช้ สกรรมกริยาหรืออกรรมกริยา เช่น สนใจ, ตกใจ, ขบขัน, ... (อาจจะเป็นโครงสร้าง ขั้วข้อที่มีกริยา รู้สึก ปรากฏอยู่ข้างหน้าก็ได้ เช่น รู้สึกสนใจ, รู้สึกพอใจ, รู้สึกขำ ...) ในความหมายที่ตรงกับ be + V-en + prep. ในภาษาอังกฤษ

ปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็คือ นักเรียนไทยอาจจะเกิดความสับสนระหว่าง
 คุณศัพท์ V-ing, be + V-en + prep. และ กริยาการวิเศษณ์กลุ่มนี้ คนไทยจึงมี
 แนวโน้มที่จะใช้โครงสร้างดังกล่าวปะปนกันไป ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในลักษณะต่อไปนี้

*The movie was interested.

*I am interesting in Mathematics.

*We amused the picture very much.

*His father was disappointing with his conduct.

*She is confusing with this book.

หรือ เมื่อนำไปใช้ขยายนามวลี เช่น

*He saw an excited film.

*The frightening man jumped over the fence.

(meaning the frightened man)

*They saw the amused picture.

Be + Place

English	NP	Aux	Be	Place
	He	present	be	upstairs
	He	past	be	in the prison
Thai	NP	Aux	อยู่	สถานที่
	เขา	—	อยู่	ข้างบน
	เขา	—	อยู่	ในคุก

สำหรับโครงสร้าง Be + Place นี้ ภาษาไทยใช้ อกรรมกริยาอยู่ และ
สถานวิเศษณ์ เช่น

เขาอยู่ใกล้โต๊ะ
นกอยู่บนต้นไม้
หนังสืออยู่ในห้องเรียน

โครงสร้างแบบนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกับ Be + Place ปัญหาที่จะเกิดขึ้นเกี่ยวกับการใช้โครงสร้างนี้จึงไม่ค่อยมี

4.1.2 Intransitive Verb in English and Thai

VI_a

English	NP	Aux	VI	Adverbial	
	She	present	walk	to school	
	They	past	go	to the hospital	
Thai	NP	Aux	VI	V _c	Adverbial
	เธอ	—	เดิน	ไป	(ที่) โรงเรียน
	พวกเขา	—	ไป	—	(ที่) โรงพยาบาล

อกรรมกริยาในกลุ่ม VI_a ในภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่จะมีลักษณะทางไวยากรณ์คล้ายคลึงกับอกรรมกริยาในภาษาไทย โดยที่ภาษาไทยจะใช้กริยาเสริมความ (Directional completive verb) ทำหน้าที่เหมือน adverb of place ในภาษาอังกฤษ เช่น

He ran away.

เขาวิ่งไป

The baby fell down.

เด็กล้มลง

นอกจากนี้ อกรรมกริยาในภาษาทั้งสอง ต่างก็มีสถานวิเศษณ์หรือวิเศษณ์ชนิดอื่น เป็นส่วนขยายได้เหมือนกัน แต่มีปทัสทตรงที่ว่า ในภาษาไทย มีกฎการลดรูปคำบุพบท (T-Adverbial object) ที่ตามหลังคำกริยา ทำให้นามวลีซึ่งเป็นกรรมของบุพบท ปรากฏติดอยู่กับอกรรมกริยา จนดูเหมือนเป็นกรรมของกริยานั้น เช่น

เธอเดินไปโรงเรียน

พวกเขาไปโรงพยาบาล

ผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษในระยะแรกเริ่ม อาจนำลักษณะเช่นนี้ (ซึ่งนิยมใช้กัน มากกว่าโครงสร้างที่มีบุพบทปรากฏอยู่) ไปใช้ในโครงสร้างภาษาอังกฤษ ทำให้เกิด ข้อผิดพลาดในลักษณะดังนี้

*He walks school.

*He went the hospital.

แต่เมื่อคุ้นเคยกับโครงสร้าง อกรรมกริยา + สถานวิเศษณ์ในภาษาอังกฤษมากขึ้น ลักษณะข้อผิดพลาดแบบนี้จะหายไป ผู้เรียนอาจจะไปทำผิดในเรื่องบุพบท แทน เช่น

*He went with train.

*My father sat at the chair.

*Mother slept on the bed.

ในภาษาอังกฤษ มีนามวลีอยู่คำหนึ่ง คือ home ซึ่งทำหน้าที่เป็น adverb of place แบบเดียวกับ adverbial object ในภาษาไทย กล่าวคือ home จะตามหลังอกรรมกริยา โดยไม่ต้องมีบุพบทนำหน้า เช่น He went home. นักเรียนไทย จึงอาจจะแต่งประโยคเป็น

*He went to home.

*He came to home.

*They stay in the home.

โดยอาศัยแนวเทียบจากสถานวิเศษณ์อื่น ๆ เช่น He went to school.

He came in the room. etc.

สำหรับ อกรรมกริยากรุป VI_b หรือ cognate verb ในภาษาอังกฤษนั้น ไม่มีลักษณะที่ตรงกันภาษาไทย กล่าวคือ ภาษาไทยจะใช้อาการวิเศษณ์ ในความหมายที่ตรงกับ cognate verb เช่น

He died a horrible death.

เขาคายอย่างสยดสยอง

He slept a sound sleep.

เขาหลับ (อย่าง) สนิท

ดังนั้น คนไทยจะใช้อาการวิเศษณ์ แทน cognate object ในภาษาอังกฤษ ในลักษณะเดียวกับโครงสร้างในภาษาไทย เช่น

He died horribly.

He slept soundly.

ความจริง โครงสร้างเช่นนี้ในภาษาอังกฤษ มีใช้กันน้อย ถ้านักเรียนไทยได้รับ คำอธิบายเกี่ยวกับที่มา (derivation) ของกริยาและนาม ในประโยคเหล่านี้ อย่าง ชัดเจน ก็จะขจัดปัญหาข้อผิดพลาดไปได้

4.1.3 Transitive Verb in English and Thai

VT_a

นอกจากความแตกต่างในเรื่อง การเติมวิภัติปัจจัยในกริยาช่วย และความ สอดคล้องระหว่างกริยาและนามวลีแล้ว ลักษณะพื้นฐานและการกระจายของสกรรมกริยา กลุ่มนี้ จะคล้ายคลึงกับสกรรมกริยาในภาษาไทย ดังการเปรียบเทียบโครงสร้างต่อไปนี้

English	NP	Aux	VT	NP	(Adverbial)
	He	present	speak	English	very fluently
	The hunter	past	shoot	the tiger	yesterday
Thai	NP	(Aux)	VT	NP	(Adverbial)
	เขา	-	พูด	ภาษาอังกฤษ	คล่องมาก
	พราน	(ได้)	ยิง	เสือ	เมื่อวานนี้

VT_b

สำหรับ middle verb (VT_b) ในภาษาอังกฤษนั้น ในภาษาไทยไม่มี โครงสร้างที่ตรงกันโดยเฉพาะ คนไทยจะใช้โครงสร้างกริยาลึหลายประเภท เพื่อบอก ความหมายที่ตรงกับ middle verb เช่น

He weighs 60 kilograms.

เขาน้ำหนัก 60 กิโลกรัม (V_{des} + ปริมาณวิเศษณ์)

He resembles his father.

เขาเหมือนพ่อ (VL + NP)

The dress costs 300 baht.

ผ้าชุดนี้มีราคา 300 บาท (VT + NP)

He has many friends.

เขามีเพื่อนมาก (VT + NP)

เนื่องจาก middle verb ในภาษาอังกฤษ มีลักษณะตรงกับโครงสร้างกริยาลึ หลายแบบในภาษาไทย ลักษณะข้อผิดพลาดที่อาจจะเกิดขึ้น จึงกระจายอยู่ในรูปของความ ผิดพลาดในการใช้กริยาแต่ละคำ ในโครงสร้างนั้น ๆ ตัวอย่าง เช่น

*He is weigh 60 kilograms.

*He likes his father.

(meaning he is like -resembles-his father.)

*The dress have price 300 baht.

*He have many friends.

*He resembles to his father.

VT
—_c

ส่วนสกรรรมกริยาที่ตามหลังได้ทั้งกรรมรองและกรรมตรง (Double transitive)
เช่น send, write, find, give, ... นั้น ถ้าหากเป็นโครงสร้างผิว NP₁ +
Aux + VT_c + NP₃ + to/for + NP₂ ซึ่งเกิดจากกฎการย้ายกรรมรอง ก็อาจ
ไม่เป็นปัญหาสำหรับคนไทยในแง่ของการเรียงคำ เพราะในภาษาไทยมี บุพบท + นามวลี
ที่ทำหน้าที่เป็นวิเศษณ์ขยายกริยาเช่นเดียวกัน ดังนี้

He gave some money to me.

เขาให้เงินแก่ฉัน

My mother bought a bicycle for me.

แม่ซื้อจักรยานให้ฉัน

หรือถ้าเป็นกรณีที่ใช้ for ในความหมายของการกระทำกริยาอาการ แทน
บุคคลใดบุคคลหนึ่ง ในภาษาไทย ก็ใช้ บุพบท "แทน" หรือ "ให้" เช่น

I sold this ring for her.

ฉันขายแหวนวงนี้แทนเธอ

I wrote this letter for him.

ฉันเขียนจดหมายฉบับนี้ให้เขา

ปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้น มีเพียงเรื่องการใช้บุพบท คือ นักเรียนไทยอาจจะสับสน
ว่าเมื่อใดจะใช้บุพบท "to" เมื่อใดจะใช้ "for" รวมถึง กรณีที่ใช้ได้ทั้ง "to"
และ "for" ในความหมายที่ต่างกัน เช่น

*He gave some books for me.

*Mary prepared dinner to me.

*He taught English for me.

(meaning he taught English to me)

แต่เรื่องนี้อาจแก้ไขได้โดยการอธิบายลักษณะประจำคำของกริยาในโครงสร้างนี้ ว่ากริยาคำใดใช้กับบุพบทอะไรได้บ้าง และใช้ในความหมายอย่างไร

สำหรับโครงสร้างผิว $NP_1 + Aux + Vtc + NP_2 + NP_3$ ในภาษาอังกฤษอาจ จะก่อให้เกิดปัญหาสำหรับคนไทย เพราะในภาษาไทย วิเศษณ์ (บุพบท + นามวลี) ที่ใช้ ขยายกรรมกริยานั้น สามารถที่จะใช้กฎการ परिवรรต ลดรูปบุพบทออกไป ทำให้เกิด โครงสร้างผิวที่มีนามวลีตามหลังกริยาถึงสองตัว เช่น

เขาให้เงินแก่ฉัน	$\Rightarrow$	เขาให้เงินฉัน
ครูสอนหนังสือแก่เด็ก	$\Rightarrow$	ครูสอนหนังสือเด็ก
ป้าขายแหวนให้แกแม่	$\Rightarrow$	ป้าขายแหวนแม่
พ่อร่อนำให้ต้นไม้	$\Rightarrow$	พ่อร่อนำต้นไม้
ฉันเติมน้ำมันให้รถ	$\Rightarrow$	ฉันเติมน้ำมันรถ

คาดว่าคนไทยอาจจะนำโครงสร้างแบบนี้ไปใช้ในภาษาอังกฤษ เพราะเห็นว่า ต่างก็มีนามวลีสองตัวเหมือนกัน แต่เมื่อพิจารณานามวลีแต่ละตัวในโครงสร้างกริยาลี้ ในภาษาทั้งสอง จะพบว่า ตำแหน่งกรรมรองและกรรมตรงของภาษาอังกฤษ จะไม่ตรงกับตำแหน่งนามวลีในภาษาไทย ดังตารางการเปรียบเทียบ

English	NP_1	Aux	VT_c	NP_2	NP_3
	He	past	give	me	some money
	She	present	teach	the children	some lessons
Thai	NP_1	(Aux)	VT	NP_3	NP_2
	เขา	(ได้)	ให้	เงิน	ฉัน
	เธอ	—	สอน	หนังสือ	เด็ก

จะเห็นว่า NP_2 ในภาษาอังกฤษ (กรรมรอง) จะตรงกับ NP_3 ในภาษาไทย (กรรมของบุพบทที่ถูกลดรูป) ส่วน NP_3 ในภาษาอังกฤษ (กรรมตรง) จะตรงกับ NP_2 ในภาษาไทย (กรรมของกรรมกริยา)

* เมื่อเป็นเช่นนี้ ปัญหาที่ยากอาจจะเกิดขึ้นกับนักเรียนไทย เพราะเข้าใจว่า โครงสร้างทั้งสองนี้เหมือนกันทุกประการ ข้อผิดพลาดต่อไปนี้ จึงอาจเกิดขึ้นได้

*He gave some money me.

*She teaches some lesson the children.

กล่าวคือ จะเกิดการสับตำแหน่งระหว่างกรรมรองและกรรมตรง ในโครงสร้าง กริยา VT_c ของภาษาอังกฤษ

4.1.4 English Verb + Particle and Thai Equivalents

โครงสร้างของ Verb + particle ในภาษาอังกฤษ คาดว่าจะเป็นปัญหา ที่ยุ่งยากประการหนึ่งสำหรับคนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากโครงสร้างแบบนี้ มีใช้กัน อย่างกว้างขวาง โดยการรวมกริยาต่าง ๆ ในกลุ่มนี้ กับ particle แต่ละตัว ทำให้ เกิดความหมายใหม่อีกมากมายจนคนไทยไม่อาจจะกำหนดได้ว่า กริยาคำใดจะรวมกับ particle ไหน และจะมีความหมายใหม่ว่าอย่างไร โครงสร้างแบบนี้มีมากมายหลายแบบ ไม่ว่า verb + particle ที่ทำหน้าที่เป็นอกรรมกริยา หรือ verb + particle ที่เป็นสกรรมกริยา ทั้งที่แยกออกจากกันได้ และที่แยกออกจากกันไม่ได้ โครงสร้างดังกล่าว ล้วนแต่สามารถสร้างความสับสนให้แก่คนไทยได้ทั้งสิ้น

	English	Thai	Equivalents
Type I	wait for look at	—	คอย ก ง
Type II	—	แต่งงานกับ สัญญา กับ	marry promise
Type III	said to smile at	พูดกับ ยิ้มกับ	—

จากการเปรียบเทียบในตารางข้างบนนี้ พอจะสรุปปัญหาต่าง ๆ ได้ 3 ประเภท คือ

1. โครงสร้าง Verb + particle นี้ คนไทยอาจจะมีปัญหามาตั้งแต่ การทำความเข้าใจแล้ว เนื่องจาก การรวมกันระหว่าง Verb และ particle เป็นเรื่องของความหมายโดยตรง นักเรียนไทยคงจะหลีกเลี่ยงโครงสร้างแบบนี้ และหันไปใช้กริยาแต่ละคำ (lexical verb) ที่มีความหมายตรงกัน แทน เช่น arrive, die, appear, ... แทน get in, pass away, show up, ... ตามลำดับ ทั้งนี้ เพราะในภาษาไทยก็ใช้ lexical verb เช่นเดียวกัน

ถ้าคนไทยจำเป็นต้องเลือกใช้ verb + particle ก็คงจะนำมา เฉพาะ verb + particle ที่มีความหมายไม่แตกต่างไปจากกริยาเดิม เช่น wait for, look at, listen to, ... เพราะในภาษาไทยใช้ lexical verb คอย, ดู, ฟัง, ... เมื่อเขียนเป็นภาษาอังกฤษ นักเรียนไทยจึงอาจจะตัด particle ในภาษาอังกฤษออกไป ทำให้เกิดข้อผิดพลาด ตามตัวอย่าง

* He waited the bus.

* He looked the pictures.

*The boy listened the radio.

2. ในภาษาไทย มีบุพบท "กับ", "ถึง", ... ใช้ควบคู่กับกริยาบางคำ ในลักษณะที่คล้ายคลึงกับ particle ในภาษาอังกฤษ เช่น

เขาแต่งงานกับสุดา

เขาสัญญากับเธอว่าจะกลับมาอีก

เขาพบคุณอยู่เสมอ

เขานึกถึงความหลัง

แต่กริยา + กับ ในภาษาไทยที่ตรงกับ lexical verb ในภาษาอังกฤษ เช่น marry, promise, ... ซึ่งตามหลังด้วยนามวลี อาจทำให้คนไทยที่เรียนกริยาวลีพวกนี้ในภาษาอังกฤษ เติม with เข้าไปข้างหลัง เพราะใช้แนวเทียบจากภาษาไทย ข้อผิดพลาดจึงอาจเกิดขึ้นได้ดังนี้

*He married with Suda.

*He promised with her to come again.

หรือ *He promised with her that he would come again.

3. กริยา + กับ ในภาษาไทย เช่น ยิ้มกับ, พูดกับ, ... และ กริยา + ถึง เช่น นึกถึง, พูดถึง, ... ที่ตรงกับ verb + particle ในภาษาอังกฤษ คือ say to, smile at, think about, talk about, ... ตามลำดับ อาจจะก่อให้เกิดปัญหาสำหรับนักเรียนไทย เพราะความแตกต่างระหว่างบุพบทและ particle ที่ใช้ตามหลังกริยาในภาษาทั้งสอง การใช้แนวเทียบจากภาษาไทยอาจทำให้เกิดข้อผิดพลาด ดังนี้

*He said with the principal.

*The teacher smiled with the student.

*He thought to that event all the time.

ทั้งนี้ เพราะภาษาไทยมีโครงสร้างต่อไปนี้

เขาพูดกับครูใหญ่

ครูยิ้มกับนักเรียน

เขานึกถึงเหตุการณ์ครั้งนั้นตลอดเวลา

4.1.5 English and Thai Linking Verb

Linking verb ในภาษาอังกฤษ และภาษานั้น มีลักษณะพื้นฐานตรงกัน ในแง่ที่ว่า ทั้งสองภาษาใช้ linking verb เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างนามวลี ที่เป็นประธาน กับส่วนสมบุรณ์ของประธาน แต่ลักษณะการกระจายของกริยาชนิดนี้ ใน ภาษาทั้งสอง แตกต่างกันมาก กล่าวคือ ส่วนที่ตามหลัง linking verb ในภาษาอังกฤษ จะเป็นนามวลี และ/หรือ คุณศัพท์ก็ได้ แต่ในภาษาไทย ส่วนที่จะตามหลัง linking verb ได้ จะต้องเป็นนามวลีเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ ลักษณะประจำคำ ของ linking verb ในภาษาไทย ยังแตกต่างจาก linking verb ในภาษาอังกฤษ อย่างมากมาย จนถึงกับว่า กริยาประเภทนี้ ในภาษาทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์ต่อกันเลย

เพราะ linking verb ในภาษาอังกฤษ มีลักษณะคล้ายคลึงกับกริยา "Be" ซึ่งเป็น
 สิ่งที่คนไทยไม่คุ้นเคย โดยเฉพาะ linking verb ยังจะมีความหมายอื่น ๆ เพิ่มเข้ามาอีก
 ปัญหาที่เกิดขึ้นจึงเป็นเรื่องของการแทรกแซงภายในภาษาอังกฤษเอง เมื่อนักเรียนไทย
 เข้าใจว่า linking verb คล้ายคลึงกับกริยา Be จึงอาจจะตัด linking verb
 หทิ้งไป แบบเดียวกับที่ตัด Be ในโครงสร้าง Be + adjective เช่น

*He very cold. (ตัด became ออกไป)

*The well dry. (ตัด ran ออกไป)

*James loyal to his firm (ตัด remains ออกไป)

*He always mad. (ตัด seems ออกไป)

ปัญหาอีกอย่างหนึ่งก็คือ linking verb ในภาษาอังกฤษ มักจะมีรูปซ้ำกับ
 สกรรมกริยาหรืออกรรมกริยา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

VL ซ้ำกับ VT

(1) He looked at the door suspiciously.

The door looked suspicious.

(2) The doctor felt my pulse.

The doctor felt sad.

VL ซ้ำกับ VI

(3) He went to school very early.

He went mad.

(4) The prisoner remained silently in the cell.

The prisoner remained silent.

ถึงแม้ว่า linking verb จะมีรูปเหมือนสกรรมกริยาหรืออกรรมกริยา แต่ก็ม
 ลักษณะทางไวยากรณ์ต่างกัน ทั้งสกรรมกริยาและอกรรมกริยา อาจจะมีวิเศษณ์ตามหลัง
 หรือไม่ก็ได้ แต่ linking verb ในตัวอย่างข้างบนมักจะตามหลังด้วยคุณศัพท์ เมื่อไ
 ด้เรียนเข้าใจว่า linking verb เป็นสกรรมกริยา หรืออกรรมกริยา ก็อาจจะเปลี่ยน
 คุณศัพท์ที่ตามหลัง ให้กลายเป็นวิเศษณ์ ทำให้เกิดข้อผิดพลาด ดังต่อไปนี้

- * The door looked suspiciously.
- * The doctor felt sadly.
- * He went madly.
- * The prisoner remained silently.
- * The soup tastes sweetly.

4.1.6 English Adverb (including intensifier) and Thai Equivalents

โดยปกติ Adverbial ในภาษาอังกฤษและภาษานั้น เป็นส่วนขยายที่ตามหลังกริยาวลี แต่ในภาษาอังกฤษ จะมี Intensifiers สำหรับขยายคุณศัพท์หรือคำวิเศษณ์อีกทีหนึ่ง Intensifiers นี้ ในภาษาไทยจะใช้คำวิเศษณ์ โดยวางไว้ข้างหลังกริยาต่าง ๆ เช่น

เขาชอบมาก

ผมเหนื่อยจังเลย

เสื้อผ้าชุดนี้สกปรกนักหน่อย

ดังนั้น นักเรียนไทย อาจจะนำลักษณะเช่นนี้ไปใช้ในภาษาอังกฤษ โดยวาง Intensifiers ไว้หลังคุณศัพท์ ทำให้เกิดข้อผิดพลาดดังนี้

* He is tall very much.

* I am tired too much.

* The clothes are dirty a little.

สำหรับ วิเศษณ์ที่แสดงทิศทาง (Adverb of direction) ในภาษาอังกฤษนั้น ภาษาไทยจะใช้สถานวิเศษณ์ที่มีความหมายตรงกัน เช่น

He went out of the room.

เขาออกจากห้อง

He ran up the stairs

เขาวิ่งขึ้นบันได

แต่ในกรณีภาษาไทยใช้กริยาเสริมความกลุ่มที่ 1 (Directional completive verb) ในความหมายที่ตรงกับวิเศษณ์แสดงทิศทาง ในภาษาอังกฤษก็อาจจะเกิดปัญหาย่อยบางประการ เช่น ในประโยค

He ran into the building.

เขารวิ่งเข้าไปในตึก

He wrote a letter to his mother.

เขาเขียนจดหมายไปถึงแม่

He will drive here tomorrow.

เขาจะขับรถมาที่นี้พรุ่งนี้

นักเรียนไทยอาจจะนำลักษณะของกริยาเสริมความในภาษาไทย ซึ่งเรียงติดต่อกันไปหลังกริยาหลัก ไปใช้ในโครงสร้าง กริยาวลี + วิเศษณ์ ในภาษาอังกฤษ ในลักษณะของการเทียบคำต่อคำ ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในลักษณะต่อไปนี้

* He ran enter go in the building.

* He will drive his car come here tomorrow.

* He wrote a letter go to his mother.

4.2 การเปรียบเทียบโครงสร้างซับซ้อน

(Comparison of Complex Constructions)

4.2.1 Passive Construction in English and Thai

4.2.1.1 English Passive Construction and Thai Passive

ทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย ต่างก็มีโครงสร้างประโยคที่เป็นกรรตุการก (Active) และ กรรมวาจก (Passive) ความแตกต่างของโครงสร้างทั้งสองนี้อยู่ที่การเปลี่ยนแปลงทางไวยากรณ์ในกรณีที่ผู้ใช้ภาษาต้องการเปลี่ยนท่วงทำนองในการพูดและการเขียน เพื่อบ่งชี้ให้เห็นส่วนที่ผู้พูดต้องการจะกล่าวถึง การเปลี่ยนแปลงทางไวยากรณ์นี้มีระบบที่แน่นอน และแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างประโยคกรรตุการก และประโยคกรรมวาจก โดยที่ความหมายของประโยคนั้นไม่เปลี่ยนแปลง

อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนแปลงประโยคกรรตุการก ให้เป็นประโยคกรรมวาจก ในภาษาอังกฤษและภาษาไทย มีวิธีการที่แตกต่างกันอยู่ ความแตกต่างดังกล่าวนี้จะเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาและข้อผิดพลาด ดังการเปรียบเทียบต่อไปนี้

ภาษาอังกฤษ

- Active Sentence : The police arrested the robber.
1. สับเปลี่ยนตำแหน่งประธานและกรรม : The robber arrested the police.
 2. เติม by หน้าประธานเติม : The robber arrested by the police.
 3. เติม be_en : The robber was arrested by the police.

ภาษาไทย

- ประโยคกรรตุการก : ตำรวจจับผู้ร้าย
1. ย้ายกรรมมาไว้หน้าประโยค : ผู้ร้าย ตำรวจจับ
 2. เติม ถูก หรือ โดน : ผู้ร้ายถูกตำรวจจับ

✕ ความแตกต่างที่เห็นได้ชัดเจนก็คือ การเติม be และ _en (past participle ทุกรูปแบบ) ของโครงสร้างกรรมวาจกในภาษาอังกฤษ ในขณะที่ภาษาไทย เติมถูก หรือ โดน โดยไม่ต้องเปลี่ยนรูปกริยา ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในเรื่องนี้ ได้แก่

1. นักเรียนไทยอาจจะมีข้อผิดพลาดในการใช้ be เช่นเดียวกับข้อผิดพลาดเกี่ยวกับกริยา Be ในโครงสร้างอื่น ๆ กล่าวคือ คนไทยอาจจะตก be ทั้งไป หรือ ใช้รูปแบบที่ผิดพลาดไม่สัมพันธ์กับ tense, modal, aspect และประธานที่อยู่ข้างหน้า ตัวอย่างเช่น

* The robber arrested by the police.

* He might punished by his father.

* The man is shot yesterday.

* The girl have be scolded by the teacher.

2. นักเรียนไทยอาจจะมีข้อผิดพลาดในการใช้รูป Verb-en ตามกฎ Morphophonemic rules อาจเกิดความสับสนในการเติม past participle morpheme เช่น

* He was shoot by a gunman.

* The liquor was all drank.

* I am hitted by a car.

* This school was builded in 1965.

สำหรับกรรมกริยาที่เรียกว่า Causative verb ในภาษาอังกฤษ เช่น interest, amaze, disappoint, confuse, ... เมื่อเปลี่ยนให้เป็นโครงสร้างกรรมวาจก จะมีรูปแบบที่คล้ายคลึงกับโครงสร้าง be + Verb-en + prep. ซึ่งมีลักษณะทางไวยากรณ์เป็น Transitive adjective (รวมทั้ง adjective ที่เกิดจากกริยาในกลุ่มนี้ + _ing เช่น interesting, confusing, ...) ลักษณะเช่นนี้อาจทำให้เกิดปัญหาแก่นักเรียนไทย ทั้งในด้านการทำความเข้าใจ และการนำไปใช้ เพราะทั้ง Causative verb, be + Verb-en + prep. และ Verb + ing ที่เป็นคุณศัพท์ ต่างก็มีที่มาจากคำ ๆ เดียวกัน แต่มีลักษณะทางไวยากรณ์ต่างกัน (ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในเรื่องนี้เกิดจากการเปรียบเทียบคุณศัพท์ หน้า 131 - 132)

✕ 4.2.1.2 English Passive Construction and Thai Equivalent

นอกจากจะมีโครงสร้างกรรมวาจกที่ตรงกับ Passive construction ในภาษาอังกฤษแล้ว ภาษาไทยยังมีโครงสร้างอีกแบบหนึ่ง ที่มีความหมายแบบเดียวกับ Passive construction ในภาษาอังกฤษ โครงสร้างนี้เกิดจากกฎการย้ายนามวลีที่เป็นกรรม เพื่อย้ำความหรือเน้นกรรมของประโยค เช่น

สร้างบ้านด้วยไม้สัก $\Rightarrow$ บ้านสร้างด้วยไม้สัก

แม้^คจะหุง^ขข้าว^คแล้ว $\Rightarrow$ ข้าว^คคงจะหุง^ขแล้ว
 เรา^คใช้^ขห้อง^คนี้^คสำหรับนอน $\Rightarrow$ ห้อง^คนี้^คใช้^ขสำหรับนอน

➤ การที่โครงสร้างซึ่งเกิดจากกฎการย้ายกรรมนี้ มีลักษณะคล้ายคลึงกับโครงสร้างกรรมวาจกในภาษาอังกฤษ อาจทำให้นักเรียนไทยใช้โครงสร้างนี้เป็นแนวเทียบในการสร้างประโยคกรรมวาจกในภาษาอังกฤษ โดยอาศัยลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางไวยากรณ์ในภาษาไทยเป็นหลัก ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจึงมีลักษณะเป็นเพี้ยนระหว่างประโยคกรตุการก และกรรมวาจก อันเป็นผลมาจากการใช้แนวเทียบผิด ๆ ตัวอย่างเช่น

* The house made of teak.

* This room used for sleeping.

* Rice cooked already.

* This school has built for many years.

4.2.2 English Clausal Complement and Thai Equivalent.

ในภาษาอังกฤษ มีการยาล็อย^ขพวกหนึ่ง ที่มักจะมีส่วนขยายเป็น Clausal Complement โดยจะปรากฏอยู่ในตำแหน่งของกรรมตรงหรือกรรมรองของประโยค โครงสร้างซับซ้อนแบบนี้ เมื่อปรากฏเป็นโครงสร้างผิว จะประกอบด้วย NP + Aux + VT_a + that + S และ NP + Aux + VT_c + NP + that + S โครงสร้าง Embedded sentence แบบนี้ อาจก่อให้เกิดปัญหาสำหรับนักเรียนไทยมากพอสมควร โครงสร้างในภาษาไทยที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับโครงสร้าง Clausal complement นี้ ก็คือ โครงสร้างนามานุประโยคขยายกริยา ซึ่งเกิดจากการใช้ T - complementizer "ว่า" ตามตัวอย่างการเปรียบเทียบ ดังนี้

NP	Pred. P	complementizer	S
He	said	that	he was downtrodden.
เขา	พูด	ว่า	เขาถูกกดขี่ข่มเหง
He	dreamed	that	he had gone to heaven.
เขา	ฝัน	ว่า	เขาไปสวรรค์มาแล้ว
I	reminded him	that	Nancy liked bagels.
ผม	เตือน เขา	ว่า	แนนชอบขนมปังเบเกิ้ล
He	told me	that	there would be a great change in Thailand.
เขา	บอกผม	ว่า	จะมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในเมืองไทย

1. ปัญหาประการแรกที่จะเกิดขึ้นก็คือ การใช้คำกริยาในโครงสร้างแบบนี้ ซึ่งแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่มีกรรมตามหลังได้ทันที เช่น tell, remind, convince, answer, ask, กับกลุ่มที่ต้องมีบุพบท to นำหน้ากรรม เช่น say to, explain to, suggest to, reply to, ...

นักเรียนไทย อาจจะมีความเข้าใจสับสนกันระหว่างกริยาทั้งสองกลุ่มนี้ ทำให้เกิดข้อผิดพลาด ซึ่งเป็นลักษณะของการแทรกแซงกันเองในภาษาอังกฤษ ดังนี้

* He said me that he would come tomorrow.

* He told that it was unfair.

* He suggested me that I should study hard.

* She replied the teacher that it was not true.

* She explained him that the earth moves around the sun.

2. กริยาที่อยู่ในข้อจำกัดของ Clausal complement เช่น command, urge, suggest, recommend, ซึ่งมีผลให้กริยาในประโยคแทรกต้องใช้รูป base form นั้น จะเป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทยอีกประการหนึ่ง เพราะคนไทย

อาจจะนำไปใช้ปะปนกับกริยาตัวอื่น หรือกริยารูปเดียวกัน แต่อยู่ในโครงสร้าง Clausal Complement ทั่ว ๆ ไป ซึ่งกำหนดให้กริยาในประโยคแทรก ต้องเปลี่ยนรูปไปตาม tense, modal, aspect, และประธานที่อยู่ข้างหน้า (ตลอดจน tense ของประโยคหลัก) ลักษณะเช่นนี้ จะทำให้นักเรียนไทยไม่แน่ใจว่า เมื่อใดควรจะใช้รูป base form ของกริยา และเมื่อใดควรจะเปลี่ยนรูปกริยาไปตามภาวะต่าง ๆ ข้อผิดพลาดในลักษณะต่อไปนี้จะอาจเกิดขึ้นได้

* The teacher suggested that I learned shorthand.

* The general ordered that everyone shot enemies.

* I recommends that he attends the college.

3. Clausal complement ที่มีลักษณะเป็น Embedded question ในภาษาอังกฤษ ก็คงจะสร้างความยุ่งยากให้แก่คนไทยมากเหมือนกัน ทั้งนี้ เพราะในภาษาไทย ใช้ ว่า ในโครงสร้างนามานุกรมประโยคขยายกริยาทุกประโยค พร้อมกับเพิ่มคำที่จะแสดงความหมายคำถามเข้าไป เช่น

ผมสงสัยว่า เขาเดินทางไปไหน

ผมรู้ว่า แดงไปคุยกับใคร

เขาถามว่า ทำไมผมไม่ไปโรงเรียน

เขาสงสัยว่า ผมจะกลับบ้านหรือไม่

แต่ Embedded question ในภาษาอังกฤษนั้น ใช้ Question words (what, where, when, why, how, ...) ในตำแหน่งของ that ทุกประโยค ดังตัวอย่าง

I don't know where he is.

I still remembered who had hurt my friend.

I never forgot how he deceived me.

I understood what he meant.

ดังนั้น ข้อผิดพลาดในลักษณะที่คนไทยจะใช้ทั้ง that และ question words ในโครงสร้าง Clausal complement ในภาษาอังกฤษ จึงอาจเกิดขึ้นได้

เพราะมี Complementizer ว่า ในภาษาไทยเป็นแนวเทียบ ตัวอย่างเช่น

*I don't know that where he is.

*I remembered that who had hurt my friend.

*I never forgot that how he deceived me.

*I understood that what he meant.

สำหรับ embedded question ที่มีลักษณะเป็น yes/no question นั้น นักเรียนไทยจะมีข้อผิดพลาดที่แตกต่างออกไปเล็กน้อย เพราะในประโยค yes/no question จะไม่มี question word นำหน้า เมื่อนำมาใช้เป็น complement ใน ลักษณะของ embedded question จึงจะมีการเพิ่ม if ... (or not) หรือ whether ... (or not) เข้ามา ตาม T-embedded Question (3) เช่น

He asked them whether the teacher would come (or not).

I wonder if there will be an election in 1979 (or not).

คนไทยอาจจะไม่ใช่ if, whether เมื่ออยู่ในโครงสร้าง embedded question เพราะมีลักษณะแปลกไปจาก question word และไม่ปรากฏอยู่ในประโยค คำถามธรรมดา และคงจะเหลือไว้แต่ or not ซึ่งตรงกับคำว่า หรือไม่ ในภาษาไทย ตามตัวอย่างข้อผิดพลาดข้างล่างนี้

*I asked them that the teacher would come or not.

*I wonder that there will be an election in 1979 or not.

4. ความแตกต่างที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ภายในภาษาอังกฤษเอง ก็คือ ประโยค คำถามธรรมดา กับ embedded question จะมีการเรียงคำต่างกัน ประโยคคำถาม ธรรมดาจะต้องมีกริยาช่วยอยู่หน้าประธานของประโยค เช่น

What did he do this for ?

Where are you going ?

How did you go there ?

แต่เมื่อเป็น embedded question ประโยคแรกจะมีการเรียงคำแบบ ประโยคบอกเล่าธรรมดา (Declarative) ดังตัวอย่าง

I understood what he did this for.

I know where you are going.

I asked him how he went there.

ความแตกต่างเช่นนี้ ไม่มีอยู่ในโครงสร้างประโยคของภาษาไทย ประโยคทุกชนิดในภาษาไทย ไม่ว่าจะเป็นประโยคคำถาม ประโยคบอกเล่า หรือประโยคปฏิเสธ รวมทั้งประโยคแทรก จะมีการเรียงคำเหมือนกันทั้งสิ้น ความแตกต่างที่กล่าวมานี้ จึงเป็นทั้งความแตกต่างภายในภาษาอังกฤษเอง และความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจทำให้นักเรียนไทย มีข้อผิดพลาด ดังต่อไปนี้

*I know (that) what is this cake made of.

*She asked me (that) where are you walking.

*I found out (that) whom did he talk to.

*I understand (that) how did you feel.

5. สำหรับ clausal complement ที่ขยาย dummy it และถูกย้ายไปไว้หลังกริยาวลี ตาม T-extraposition และปรากฏเป็นโครงสร้างผิว It + Aux + VT_a + NP + that + S และ It + Aux + VI + that + S ตัวอย่างเช่น

It worries Carl that John is sneaky.

It happened that he discovered something yesterday.

It bothers John that Martha dances with Jim.

It appears that Audrey is spying on us.

โครงสร้างแบบนี้จัดว่าเป็นโครงสร้างที่แตกต่างไปจากโครงสร้างกริยาวลีในภาษาไทยอย่างสิ้นเชิง และเป็นโครงสร้างที่ไม่ค่อยปรากฏบ่อยนักในภาษาอังกฤษ นักเรียนไทยจึงอาจจะไม่คุ้นเคยและคงจะหลีกเลี่ยงการนำโครงสร้างแบบนี้มาใช้ แม้ว่าบางโครงสร้าง เช่น โครงสร้างผิวที่เกิดจาก T-it deletion จะมีแนวเทียบในภาษาไทย แต่ก็เกิดจากการแปลเป็นสำคัญ เช่น

That John married Mary pleased me.

ที่ว่าจอห์นแต่งงานกับเมรี่นั้น ทำให้ผมพอใจมาก

4.2.3 English Infinitive Complement and Thai Equivalents.

โครงสร้าง infinitive complement ที่ตามหลังกริยาวลีในภาษาอังกฤษ ทั้งสองแบบ คาดว่า อาจจะเป็นเรื่องที่นักเรียนไทยมีข้อผิดพลาดมากที่สุด เพราะ infinitive complement ทั้งแบบที่ 1 และแบบที่ 2 เมื่อปรากฏในโครงสร้างนิว จะมีลักษณะแตกต่างกันออกไปมากมายหลายกลุ่ม แต่ละกลุ่มก็ไม่มีความสัมพันธ์อย่างเป็นระบบ กับโครงสร้างกริยาวลีในภาษาไทย ดังนั้น การเปรียบเทียบในเรื่องนี้ จะยึดภาษาไทยเป็นหลัก คว้า infinitive complement แต่ละโครงสร้างมีความหมายตรงกับโครงสร้างกริยาวลีแบบใดในภาษาไทย เพื่อที่จะทำนายได้ว่าโครงสร้างแบบนั้น ในภาษาไทย จะเข้าไปแทรกแซงการเรียนรู้ infinitive complement ที่มี ความหมายตรงกันอย่างไร และในการเปรียบเทียบจะเห็นว่า infinitive complement หลายโครงสร้างในภาษาอังกฤษจะตรงกับโครงสร้างกริยาวลีแบบเดียวในภาษาไทย ตัวเลขในวงเล็บหลัง infinitive complement จะบอกว่า กริยาในประโยคนั้น อยู่ในกลุ่มใด (ตามที่แบ่งไว้ในบทที่ 2 หน้า 61 - 65)

4.2.3.1 English Infinitive complement VS. Thai compound verb type I

English	Thai
I like to swim. (2)	ฉันชอบว่ายน้ำ
He forgot to send the letter. (2)	เขาลืมส่งจดหมาย
She wanted to eat rice. (3.1)	เธออยาก (ต้องการ) กินข้าว

โครงสร้าง infinitive complement เหล่านี้ตรงกับโครงสร้างที่เกิดจาก กฎการรวมกริยาแบบที่ 1 ในภาษาไทย ซึ่งสามารถใช้กริยาเรียงติดต่อกันไปโดยไม่ต้องมี complementizer บาคั่นกลาง ข้อผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นในเรื่องนี้ ก็คือ นักเรียนไทย จะติด "to" ทั้งไป เพราะในภาษาไทยไม่ใช้กัน ตัวอย่างเช่น

*I like swim.

*He forgot send the letter.

*He wanted eat rice.

4.2.3.2 English Infinitive complement VS. Thai compound verb type II

English	Thai
She intends to go. (2)	เธอตั้งใจ (ที่) จะไป
The man tried to fix the car. (2)	ชายคนนั้นพยายาม (ที่จะ) ซ่อมรถ
He decided to stay here. (2)	เขาคัดสินใจ (ที่จะ) พักอยู่ที่นี่

จะเห็นว่า Infinitive complement แบบนี้ มีความหมายตรงกับโครงสร้างที่เกิดจากกฎการรวมกริยาแบบที่ 2 ในภาษาไทย ซึ่งมี ที่จะ เป็น complementizer เมื่อนักเรียนไทยเขียนประโยคภาษาอังกฤษ ก็จะใช้ to แทน complementizer ที่จะ ข้อผิดพลาดจึงอาจจะไม่เกิดขึ้น ปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นก็คือ การที่โครงสร้างซึ่งเกิดจากกฎการรวมกริยาแบบที่ 2 นี้ สามารถจะตัด complementizer ออกไป ในโครงสร้างผิวได้ เช่น

เขาคัดสินใจพักอยู่ที่นี่
ชายคนนั้นพยายามซ่อมรถ

นักเรียนไทยอาจจะอาศัยแนวเทียบเช่นนี้ในการเขียนโครงสร้าง Infinitive complement ซึ่งจะทำให้เกิดข้อผิดพลาด แบบเดียวกับใน 4.2.3.1 เช่น

*He tried fix the car.

*He decided stay here.

ส่วนโครงสร้างในภาษาอังกฤษที่เกิดจาก T-infinitive complement (2)
เช่น

I stopped (in order) to smoke.

I came here (in order) to bury Caesar.

โครงสร้างนี้ก็ตรงกับโครงสร้างที่เกิดจากกฎการรวมกริยาแบบที่ 2 ในภาษาไทย ซึ่งใช้ เพื่อที่จะ เป็น complementizer ข้อผิดพลาดที่อาจจะเกิดขึ้นเมื่อคนไทยเรียน โครงสร้างนี้ ก็คือ อาจมีการใช้ for to แทน เพื่อที่จะ เพราะใช้การแปลเป็น แนวเทียบ เช่น

*I stopped for to smoke

*I came here for to bury Caesar.

4.2.3.3 English Infinitive Complement VS. Thai Purposive

Construction type I

English	Thai
We taught him to swim. (4)	เราสอนให้เขาวว่ายน้ำ
The boss told her to type a letter. (4)	นายจ้างบอกให้เธอพิมพ์จดหมาย
I made him wash my car. (5)	ผมบังคับให้เขาล้างรถ
They elected me their leader. (6.A)	พวกเขาแต่งตั้งให้ฉันเป็นหัวหน้า

การที่ Purposive construction แบบที่ 1 ในภาษาไทย มีคำเชื่อม ให้ ในโครงสร้างหลัก เมื่อคนไทยเขียน Infinitive complement ในภาษาอังกฤษ ก็จะใช้ give แทน ในตำแหน่งที่เป็น complementizer "to" ทำให้เกิดข้อผิดพลาด ในลักษณะดังนี้

*I taught give him swim.

*I made give him wash my car.

ปัญหาอีกประการหนึ่ง เกิดจากการที่โครงสร้างผิวของ Purposive construction แบบนี้ สามารถตัด "ให้"ทิ้งไปได้ เมื่อตามหลังกริยาบางคำ เช่น

เราสอนเขาวว่ายน้ำ
พวกเขาแต่งตั้งฉันเป็นหัวหน้า

นักเรียนไทยจึงอาจจะทำผิดในลักษณะของการแปล หรือการใช้แนวเทียบผิด
โดยเขียนประโยคเหล่านี้ เป็น

*We taught him swim.

*They elected me is their leader.

นอกจากนี้ กริยา อนุญาต, ให้, บังคับ, สั่ง, ... ใน purposive
construction แบบที่ 1 นี้ เมื่อปรากฏในโครงสร้างผิว อาจจะถูกลดรูปออกไป
เหลือแต่ ให้ จนดูเหมือนว่า "ให้" เป็นกริยาหลักของโครงสร้างนี้ เช่น

ครูให้เด็กทำการบ้าน (สั่ง)

ผมให้คนใช้ล้างรถ (ให้)

แม่ให้ผมไปคนหนึ่ง (อนุญาต)

ข้อผิดพลาดที่จะเกิดขึ้นก็คือ คนไทยจะใช้ give ใน infinitive complement
แทน "ให้" ในภาษาไทย ตัวอย่าง เช่น

*The teacher gave the students do the homework.

*I gave the servant wash my car.

*Mother gave me go to the movie.

4.2.3.4 English Infinitive complement and Thai clausal complement

English	Thai
They believe him (to be) genius. (6.A)	พวกเขาเชื่อว่า เขาเป็นอัจฉริยะ
We called him governor. (6.B)	เราเรียกเขาว่า ข้าราชการ
We consider him (to be) a fool. (6.A)	เราคิดว่าเขา (เป็นคน) โง่
They found him (to be) guilty. (6.A)	พวกเขาพบว่า เขาผิด

โครงสร้าง infinitive complement แบบนี้ ตรงกับโครงสร้างนามานุกรมประโยค
ขยายกริยา (clausal complement) ในภาษาไทย ข้อผิดพลาดในการเรียนโครงสร้าง

แบบนี้ อาจเกิดจากการแทรกแซงทั้งสองแบบ คือ ความสับสนระหว่างโครงสร้างในภาษาอังกฤษเอง และการแทรกแซงของภาษาไทยที่มีต่อภาษาอังกฤษ สำหรับการแทรกแซงประการแรก เป็นเพราะกริยาบางคำในโครงสร้าง infinitive complement กลุ่มนี้ สามารถเกิดขึ้นในโครงสร้าง clausal complement ในภาษาอังกฤษได้อีก เช่น

They believe him a genius.

They believe that he is a genius.

We consider him a fool.

We consider that he is a fool.

คนไทยจึงอาจจะเกิดความเข้าใจที่สับสน และไม่สามารถจะใช้รูปที่เป็นกรรมของสรรพนามในโครงสร้าง Infinitive complement ได้ถูกต้อง เพราะรูปที่เป็นประธานของสรรพนามใน clausal complement เขามาแทรกแซง ทำให้เกิดข้อผิดพลาด ดังต่อไปนี้

*I believe he genius.

*We consider he a fool.

สำหรับการแทรกแซงจากภาษานั้น เป็นเพราะ infinitive complement ที่มีกริยาหลักเป็น call เช่น We called him governor ตรงกับโครงสร้างนามานุกรมประโยคขยายกริยาในภาษาไทย คือ เราเรียกเขาว่าข้าหลวง (มาจากโครงสร้างลึก เราเรียกเขา + เขาเป็นข้าหลวง) ทำให้นักเรียนไทยอาจใช้ that แทน ว่า โดยไม่คำนึงถึงโครงสร้างลึก และการปริวรรตในภาษาทั้งสอง ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น คือ

*We called him that governor.

4.2.3.5 Infinitive without to

โครงสร้าง infinitive complement ที่เกิดจากการใช้ T-to deletion ตามหลัง T-infinitive complement (1) นั้น เมื่อเป็นโครงสร้างผิว จะไม่มี to ปรากฏอยู่ เช่น

I saw him come home.

I watched him play football.

I had him cut my hair.

I felt the car move.

ข้อผิดพลาดในการเรียนโครงสร้างแบบนี้ของนักเรียนไทย คาดว่าไม่ได้เกิดจากอิทธิพลหรือการแทรกแซงของภาษาไทย แต่อาจเกิดจากคนไทยเกิดความสับสนระหว่างกริยากลุ่มที่ต้องมี to ตามหลัง และกริยากลุ่มที่ไม่ต้องมี to ตามหลัง หรืออีกนัยหนึ่งนักเรียนไทยไม่แน่ใจว่า จะใช้ T-to deletion กับโครงสร้าง infinitive complement หลังกริยาลูกกลุ่มใด จึงอาจจะมียข้อผิดพลาดต่อไปนี้เกิดขึ้น

*I saw him to come.

*I let him to ride in my car.

*I had him to cut my hair.

*I felt the car to move.

นอกจากข้อผิดพลาดในลักษณะที่กล่าวมาแล้ว ยังมีข้อผิดพลาดบางอย่างที่เกิดจากการสอนของครู ครูบางคนมองเห็นความแตกต่างระหว่างระบบกริยาในภาษาอังกฤษและภาษาไทย ว่า ในภาษาอังกฤษนั้น กริยาจะต้องเปลี่ยนรูปไปตามประธาน, tense และภาวะอื่น ๆ จึงฝึกให้นักเรียนใช้รูปแบบต่าง ๆ ของกริยาโดยมิได้คำนึงว่า เป็นกริยาในประโยคพื้นฐาน (Finite verbs) หรือ กริยาที่เป็นส่วนหนึ่งของ complement (Non finite verbs) นักเรียนจึงอาจจะสรุปเลยเถิดและเอาจกฐัดกลาวนี้ไปใช้กับกริยาใน infinitive complement ด้วย เช่น

*He likes to lives in Thailand.

*We saw him came.

นอกจากนี้ ยังมีข้อผิดพลาดที่อาจเกิดจากการนำกริยาบางคำไปใช้ในโครงสร้าง infinitive complement โดยอาศัยแนวเทียบผิด และขาดความรู้ในเรื่องลักษณะประจำคำของกริยา รวมทั้ง การแทรกแซงกันเองของกริยาในโครงสร้างเหล่านี้ดังตัวอย่าง

*I finished to work.

(เทียบจาก I wanted to work)

*The boy denied to take money.

(เทียบจาก กริยา refuse)

*Please remember me to give it back.

(เทียบจาก กริยา remind)

*I could not to see you yesterday.

(overuse of to)

4.2.4 English Gerundive Complement and Thai Equivalents.

นักไวยากรณ์แบบเก่า จัด infinitive complement และ gerundive complement รวมเข้าด้วยกัน เรียกว่า non-finite verbs เพราะเห็นว่า กริยาที่ตามหลัง to หรือ เติม -ing นั้น ไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำเหมือนกริยาทั่วไป ที่เรียกว่า finite verbs แต่ไวยากรณ์ปริวรรต ถือว่า non-finite verbs นี้ เป็นส่วนสมบูรณ์ที่เปลี่ยนแปลงมาจากประโยคแทรก และผ่านการปริวรรตอย่างมีระบบแน่นอน เช่นเดียวกับในภาษาไทย ซึ่งมีกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ในการรวมประโยคหลาย ๆ ประโยค เข้าด้วยกัน เพื่อทำหน้าที่ขยายข้อความสำคัญในประโยคหลัก อย่างไรก็ตาม gerundive complement ในภาษาอังกฤษ มีลักษณะการกระจาย และรูปแบบที่แตกต่างไปจาก โครงสร้างที่มีความหมายตรงกันในภาษาไทยหลายประการ ดังจะเห็นได้จากการเปรียบเทียบต่อไปนี้

4.2.4.1 English gerundive complement VS. Thai compound verb type I

English	Thai
Dang lay there meditating.	แดงนอนเข้าสมาธิ ^{อยู่} ที่นั่น
They went swimming.	พวกเขาไปว่ายน้ำ ^{อยู่}
He sat there smoking cigars.	เขานั่งสูบบุหรี่ ^{อยู่} ที่นั่น

ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในเรื่องนี้มีลักษณะเช่นเดียวกันกับข้อผิดพลาดในเรื่องการใช้ Infinitive complement ใน 4.2.3.1 กล่าวคือ กริยาในภาษาไทยรวมกันได้โดยไม่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงรูปคำ แต่ในภาษาอังกฤษต้องมี complementizer -ing มาเกี่ยวข้องกับ ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น จึงเป็นเรื่องของการตัด -ing ทิ้งไป เช่นเดียวกับการตัด to ใน Infinitive complement เช่น

*Dang lay there meditate.

*They went swim.

*He sat there smoke cigars.

4.2.4.2 English gerundive complement VS. Thai completive verb.

English	Thai
He finished teaching.	เขาสอนเสร็จ ^{แล้ว}
He continued working.	เขาทำงานต่อ
He came running to school.	เขาวิ่งมาโรงเรียน
The ship came sailing into the harbour.	เรือแล่นเข้ามาในอ่าว

Gerundive complement แบบนี้ มีความหมายตรงกับ completive verb (V_c) ในภาษาไทย แต่จะมีการเรียงคำกลับกัน โดยที่กริยาหลักของ gerundive complement จะตรงกับกริยาเสริมความในภาษาไทย ส่วนกริยาที่เป็น complement ในภาษาอังกฤษ จะตรงกับกริยาหลักในภาษาไทย ($V_1 + V_2$ ตรงกับ $V_2 + V_1$)

ข้อผิดพลาดของนักเรียนไทยในการใช้โครงสร้างแบบนี้ มีลักษณะเป็นการแทรกแซงจากภาษาไทย เพราะนักเรียนไทยอาจนำเอาโครงสร้าง กริยา + กริยาเสริมความ ของไทย ไปใช้ในภาษาอังกฤษ เช่น

*He taught finish.

*He worked continue.

*He ran come to school.

*The ship sailed come into the harbour.

คาดว่าลักษณะข้อผิดพลาดเช่นนี้จะพบมากในระดับผู้เริ่มเรียน โดยเฉพาะผู้เรียนที่ยังไม่ได้เรียนโครงสร้าง gerundive complement อย่างละเอียดชัดเจนมาก่อน แต่จำเป็นต้องเขียนประโยคที่มีความหมายเช่นนี้ จึงได้อาศัยโครงสร้างในภาษาไทยเป็นแนวเทียบ ข้อผิดพลาดจึงออกมาในลักษณะดังกล่าว

นอกจากการแทรกแซงจากภาษาไทยแล้ว ยังมีปัญหาที่เกิดจากการที่โครงสร้าง infinitive complement และ gerundive complement แทรกแซงกันเองในสมองของผู้เรียน นักเรียนไทยจะเกิดความสับสนทั้งในด้านการทำความเข้าใจ และนำโครงสร้างเหล่านี้ไปใช้ ตลอดจน เกิดความไขว่เขวในเรื่องกริยาต่าง ๆ ที่ใช้ในโครงสร้างทั้งสองนี้ โดยเฉพาะกริยาที่สามารถใช้ได้ทั้ง infinitive complement และ gerundive complement โดยมีความหมายเหมือนกัน เช่น like, prefer, dislike, ... และกริยาที่ใช้ได้ทั้ง infinitive complement และ gerundive complement แต่มีความหมายต่างกัน เช่น stop, remember, try, ... ความยุ่งยากซับซ้อนทั้งหมดนี้ อาจนำไปสู่ข้อผิดพลาดที่มีลักษณะปะปนกันระหว่างรูปแบบของโครงสร้างทั้งสอง และ complementizers ที่ใช้

ตัวอย่างเช่น

*I hate to swimming.

*I smelt something to burning.

*I stopped to smoke.

(meaning I stopped smoking)

*I remembered to sending the letter.

4.2.5 English Adjective + Embedded Sentence VS. Thai Equivalents.

ประโยคแทรกที่ทำหน้าที่เป็นส่วนสมบูรณ์ของนามวลีนั้น ใช้ขยายนามวลีในตำแหน่งประธานของ intransitive adjective และขยายนามวลี (dummy it) หลัง transitive adjective โครงสร้างเหล่านี้ มักจะมีการปริวรรต โดยอาศัย T-it deletion, T-extrapolation, T-it replacement และ T-it replacement of object noun phrase ข้อใดข้อหนึ่ง หรือหลายข้อรวมกัน โครงสร้างผิวที่เกิดจากการใช้กฎเหล่านี้มีมากมายหลายแบบ ส่วนใหญ่เป็นโครงสร้างที่ไม่มีลักษณะที่ตรงกัน (equivalents) ในภาษาไทย ความซับซ้อนของโครงสร้างลึก การปริวรรต และ โครงสร้างผิวของ adj. + embedded sentence นี้ อาจจะสร้างความยุ่งยากให้แก่ นักเรียนไทยมาก เพราะลักษณะประจำคำ (lexicon) ของคุณศัพท์แต่ละคำจะเป็น สิ่งกำหนดว่า คุณศัพท์คำใดจะใช้ในโครงสร้างแบบไหนบ้าง เช่น unusual, true, false, certain, likely, ... ที่เกิดร่วมกับ clausal complement จะต้องใช้ T-it deletion หรือ T-extrapolation อย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ถ้า certain, likely, ... เกิดร่วมกับ infinitive complement จะต้องตามด้วย T-extrapolation และ T-it replacement เสมอ นอกจากนี้ คุณศัพท์บางคำ สามารถเกิดร่วมกับ complement ทั้งสามแบบ เช่น happy ... คุณศัพท์บางกลุ่ม เกิดรวมเฉพาะกับ infinitive complement เช่น eager, willing, anxious, able, competent, ... หรือเกิดรวมเฉพาะกับ gerundive complement เพียงแบบเดียว เช่น aware of, fond of, ... (รายละเอียดดูใน

adjective + NP complement บทที่ 2 หน้า 70)

นอกจากความซับซ้อนและความหลากหลายดังกล่าวมาแล้ว การ परिवรรตของ โครงสร้างเล็กที่แตกต่างกันบางแบบ อาจทำให้เกิดโครงสร้างผิวที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่มีความหมายและลักษณะทางไวยากรณ์แตกต่างกัน ทำให้นักเรียนไทยเข้าใจผิดได้ง่าย เช่น โครงสร้าง adj. + it + infinitive complement อาจมีลักษณะคล้ายคลึงกับโครงสร้างผิว ที่เกิดจาก it [NP comp.] + Aux + be + adj. ซึ่งใช้ T-extraposition และ T-it replacement of object NP ดังตัวอย่าง

(1) John is eager to please.

(2) John is easy to please.

ประโยค (1) เกิดจากโครงสร้างเล็กและการ परिवรรต ดังนี้

D.S. John is eager it [John pleases anyone.]

T-inf. comp. (1) $\Rightarrow$ John is eager it for John to please anyone.

T-it deletion, T-Equi NP deletion, และ T-for deletion

$\Rightarrow$ John is eager to please anyone.

T-Unspec. NP del. $\Rightarrow$ John is eager to please.

T.S. = John is eager to please.

ประโยค (2) เกิดจากโครงสร้างเล็กและการ परिवรรต ดังนี้

D.S. it [someone pleases John] is easy.

T-inf. comp. (1) $\Rightarrow$ it for someone to please John is easy.

T-extra_position $\Rightarrow$ it is easy for someone to please John.

T-it replacement of obj. NP

$\Rightarrow$ John is easy for someone to please.

T-unspec. NP deletion, T-for deletion

$\Rightarrow$ John is easy to please.

จากเหตุผลทั้งหมดดังที่กล่าวมานี้ จึงอาจทำนายได้ว่า โครงสร้าง adj. + embedded sentence แบบใดที่ไม่มีแนวเทียบในภาษาไทย นักเรียนไทยมักจะหลีกเลี่ยง

ไม่นำไปใช้หรือนำไปใช้ผิด ๆ (เพราะขาดความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องแท้) นอกจาก
ครูผู้สอนจะสอนเน้นหนักไปที่ละโครงสร้าง และอธิบายถึงโครงสร้างเล็กและการ परिवรรต
ของแต่ละโครงสร้างอย่างชัดเจน

สำหรับโครงสร้างผิวที่เกิดจาก adjective + embedded sentence ซึ่งมี
ลักษณะตรงกับกับโครงสร้างกริยาวลีในภาษาไทยนั้น อาจมีปัญหาคือข้อผิดพลาด ดังนี้

1. Adjective + embedded sentence ที่ตรงกับโครงสร้างที่เกิดจาก
กฎการย้ายกรรมในภาษาไทย เช่น

The man is easy to please.

ผู้ชายคนนี้เอาง่าย

The manager is hard to deceive.

ผู้จัดการคนนี้หลอกลวงยาก

การแทรกแซงจากโครงสร้างกริยาวลีในภาษาไทย จะทำให้เกิดข้อผิดพลาด

ดังนี้

*The man can please easily.

*The manager deceives very hard.

2. Adjective + embedded sentence ที่ตรงกับโครงสร้างซึ่งเกิดจาก
กฎการรวมกริยาแบบที่ 3 ในภาษาไทย เช่น

I am happy to go there.

มีความสุขที่ได้ไป那儿

I am glad to know you.

ผมยินดีที่ได้รู้จักคุณ

I am sorry to hear that.

ผมเสียใจที่ได้ยิน (รู้) เรื่องนั้น

โครงสร้างทั้งสองนี้ มีลักษณะทางไวยากรณ์และความหมายที่ตรงกัน กล่าวคือ
 विशेषกริยาในภาษาไทย จะตรงกับ คุณศัพท์ ในภาษาอังกฤษ และ complementizer
 to ในภาษาอังกฤษจะตรงกับ complementizer ที่ ในภาษาไทย ปัญหายังยาก

ที่เกิดขึ้นในเรื่องนี้ จึงไม่ค่อยจะมี

4.2.6 Adverbial clause in English and Thai.

โครงสร้างวิเศษณูประโยค (adverbial clause) ทั้งในภาษาอังกฤษ และภาษาไทย เป็นส่วนของประโยคแทรกที่ใช้ขยายกริยาลี (คุณศัพท์ในภาษาอังกฤษ และ วิเศษณกริยาในภาษาไทย) และอาการวิเศษณ์ (adverb of manner) เพื่อให้มี เนื้อความชัดเจนขึ้นกว่าเดิม การศึกษาครั้งนี้ได้แบ่งเป็นโครงสร้างวิเศษณูประโยค ในภาษาทั้งสอง ออกเป็นสามประเภท แต่ละประเภทจะมีความหมายตรงกัน เพราะ โครงสร้างวิเศษณูประโยคในภาษาไทย ได้รับอิทธิพลมาจากโครงสร้างแบบเดียวกัน ในภาษาอังกฤษ โดยการแปล จนกระทั่งโครงสร้างดังกล่าวแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับกัน (โดยเฉพาะในกลุ่มคนไทยที่รู้ภาษาอังกฤษ)

4.2.6.1 English "so" clausal complement VS. Thai Resultative construction.

The tea is so hot that I can't drink it.

น้ำชา ร้อนมากจน (ฉัน) ดื่มไม่ได้

He ran so fast that I couldn't overtake him.

เขาวิ่งเร็วจน (กระทั่ง) ผมไล่ไม่ทัน

จะเห็นว่า ถึงแม้โครงสร้าง resultative construction ในภาษาไทย จะได้รับอิทธิพลมาจากภาษาอังกฤษโดยตรง แต่การเรียงคำในประโยคก็ยังคงแตกต่างกันอยู่ เพราะในภาษาอังกฤษนั้น คุณศัพท์หรือวิเศษณ์ จะอยู่ในตำแหน่งระหว่าง so และ that แต่ในภาษาไทย วิเศษณกริยา หรือ คำวิเศษณ์ จะตามหลัง จนกระทั่ง ลักษณะเช่นนี้ อาจทำให้เกิดข้อผิดพลาด ดังนี้

*The tea is hot so that I can't drink it.

*He ran very fast so that I couldn't overtake him.

*It is too dark so that I can't see anything.

4.2.6.2 English "too" infinitive complement VS. Thai excessive construction.

The room was too dark for me to see anything.

ห้องนี้มืดเกินไปที่ผมจะมองอะไรเห็น

He talks too quickly for me to understand.

เขาพูดเร็วเกินไปที่ผมจะเข้าใจ

ดังกล่าวนี้อาจเรียกว่า โครงสร้าง excessive construction เป็นที่ยอมรับกัน
ในหมู่นักไทยที่มีความรู้ภาษาอังกฤษ แต่สำหรับผู้เริ่มเรียนจะมีข้อเลือก (choice) อีก
อย่างหนึ่ง คือ การใช้ประโยคพื้นฐานสองประโยคที่มีความหมายตรงกับ "too"
infinitive complement ในภาษาอังกฤษ เช่น

The room was too dark. I couldn't see anything.

He talks very fast. I can't understand him.

The car is too expensive. I can't buy it.

ที่เป็นเช่นนี้ เพราะในภาษาไทยแท้ ๆ จะนิยมใช้ประโยคพื้นฐานสองประโยค
แทน โครงสร้าง excessive construction ซึ่งเกิดขึ้นทีหลัง (โดยการแปล) เช่น
ห้องนี้มืดเกินไป ผมมองอะไรไม่เห็น
เขาพูดเร็วเกินไป ผมฟังไม่เข้าใจ
รถคันนี้แพงเกินไป (ผม) ซื้อไม่ลงหรอก

4.2.6.3 English "enough" infinitive complement VS. Thai sufficient construction.

The soil is rich enough for cotton to be grown on.

ดินแถวนี้ก็พอที่เราจะปลูกฝ้ายได้

He works well enough to get a promotion.

เขาทำงานดีพอที่จะได้เลื่อนตำแหน่ง

โครงสร้าง "enough" infinitive complement, นี้ อาจจะไม่มีปัญหา สำหรับนักเรียนไทยมากนัก เพราะมีลักษณะใกล้เคียงกับ sufficient construction ในภาษาไทย

ปัญหาสำคัญอีกประการหนึ่งเกี่ยวกับโครงสร้าง "too" infinitive complement และ "enough" infinitive complement นี้ คือ การลดรูปนามวลี ในประโยคแทรกที่เหมือนกับนามวลีในประโยคหลัก นักเรียนไทยจะเขียนวิเศษนามวลี ประโยค ทั้งสองแบบนี้ ไปตามกฎเกณฑ์ที่กำหนด แต่อาจจะละเลยหรือลืมใช้ T-equivalent NP deletion ในขั้นสุดท้าย ข้อผิดพลาด จึงอาจเกิดขึ้นได้ ดังนี้

*The blade moves too quickly for most people to see
the blade.

*The grass is too short (for anyone) to cut it.

*The soil is rich enough for cotton to be grown on
the soil.

*The light is bright enough for you to read by the light.

4.2.7 Comparative Constructions in English and Thai

คำคุณศัพท์ (รวมทั้ง คำวิเศษณ์) ในภาษาอังกฤษ และวิเศษณกริยา ในภาษาไทย มีลักษณะเหมือนกันตรงที่สามารถใช้เปรียบเทียบได้ เพราะทั้งคำคุณศัพท์และวิเศษณกริยา ต่างก็ใช้บรรยายคุณลักษณะต่าง ๆ ของประธานที่อยู่ข้างหน้า แต่ในภาษาอังกฤษ จะมีการ เรียงคำในโครงสร้าง การเปรียบเทียบที่แตกต่างไปจากภาษาไทย ตลอดจน มีการเติม ปัจจัยหลังคำคุณศัพท์หรือวิเศษณ์ ที่ใช้เปรียบเทียบด้วย ในขณะที่ภาษาไทยเพียงแค่เติมคำว่า กว่า, เท่า, ... เข้าไปในโครงสร้างการเปรียบเทียบเท่านั้น ดังตัวอย่างการเปรียบเทียบ ต่อไปนี้

Equality

He speaks as clearly as I.

เขาพูดชัดเท่า (เหมือน) ฉัน

The tree is as high as a hill.

ต้นไม้ต้นนี้สูงเท่าภูเขา

Inequality

She is not so clever as her sister.

เธอฉลาดไม่เท่า (น้อยกว่า) น้องสาว

She doesn't speak English as well as I.

เธอพูดภาษาอังกฤษไม่เก่งเท่าผม

Superiority

He is much braver than his friend.

เขากล้าหาญกว่าเพื่อนของเขา

He plays tennis more often than I.

เขาเล่นเทนนิสบ่อยกว่าผม

Inferiority

My school marks are lower than hers.

คะแนนของผมต่ำกว่า (คะแนน) ของเธอ

They did their work more poorly than we.

พวกนั้นทำงานแย่กว่าพวกเรา

จากการเปรียบเทียบจะเห็นว่า การเรียงคำในโครงสร้าง การเปรียบเทียบของทั้งสองภาษาจะแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด คำ เท่า, กว่า ในภาษาไทย จะเทียบได้กับ as __ as, more/less __ than ในภาษาอังกฤษ แต่คำ เท่า, กว่า นี้ใช้ตามหลังวิเศษณ์กริยาหรือคำวิเศษณ์ได้เลย ส่วน as __ as, more/less __ than ต้องอยู่ในตำแหน่งหน้าและหลังคุณศัพท์หรือคำวิเศษณ์นั้น ๆ นักเรียนไทยจึงอาจจะใช้ comparative elements ในลักษณะที่เป็นหน่วยเดียวกัน หรืออาจจะนำไปใช้เฉพาะส่วนหลัง ทำให้เกิดข้อผิดพลาดดังนี้

*She is beautiful more than her sister.

*He is clever less than I.

*He is stupid as you.

*He runs quickly than you.

เท่า ในภาษาไทย ยังสามารถใช้คำว่า เหมือน แทน ได้ในความหมายของ การเปรียบเทียบที่เท่ากัน (equality) เช่น ต้นไม้สูงเหมือน (เท่า) ภูเขา เขาพลัด เหมือน (เท่า) ผม ลักษณะเช่นนี้ อาจจะถูกนำไปใช้ในภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนไทย จะแทนด้วย like, as หรือ same เช่น

*He speaks clearly as you.

*The tree is high like a mountain.

*This wood is hard same as stone.

แต่ถ้าเป็นการเปรียบเทียบโดยตรง (Simile) อย่างที่ใช้กันอยู่ในคำประพันธ์ ก็จะไม่ถือว่าเป็นข้อผิดพลาด และการเปรียบเทียบดังกล่าวในภาษาไทย ก็มีลักษณะ อย่างเดียวกัน เช่น

She is pretty as a picture.

เธอสวยเหมือนภาพวาด

He is (as) strong as a lion.

เขาแข็งแรงเหมือนสิงโต

His hand is cold like ice.

มือเขาเย็นเหมือนน้ำแข็ง

She sings sweetly like a bird.

เธอร้องเพลงเพราะเหมือนนก

สำหรับการเปรียบเทียบที่ไม่เท่ากัน (Inequality) นั้น ในภาษาอังกฤษ ต้องใช้รูปปฏิเสธ not เพิ่มเข้ามา การที่ตำแหน่งของ ไม่ และ not ในภาษาทั้งสอง มีตำแหน่งไม่ตรงกัน อาจทำให้เกิดข้อผิดพลาดดังนี้

*He is tall not as I.

*She speaks not loudly as you.

"Degree" ของการเปรียบเทียบในภาษาอังกฤษ และภาษาไทยอยู่ในตำแหน่งที่แตกต่างกัน ในภาษาไทยมักจะเอา degree ของการเปรียบเทียบที่มากกว่าหรือน้อยกว่าวางไว้หลังประโยค เช่น

รถไฟวิ่งเร็วกว่ารถยนต์ ชั่วโมงละ 20 กิโลเมตร

เขาหนักกว่าผม ราว 5 กิโลกรัม

เขาสูงกว่าผม 6 นิ้ว

แต่ในภาษาอังกฤษ ปริมาณของการเปรียบเทียบ จะอยู่หน้าคำคุณศัพท์ หรือถ้าอยู่หลังประโยค ก็ต้องมีบุพบท "by" นำหน้า เช่น

He is ten inches taller than I.

He is taller than I by ten inches.

~~This~~ film is much more interesting than that one.

ดังนั้น นักเรียนไทยอาจนำลักษณะการใช้ปริมาณการเปรียบเทียบในภาษาไทย ไปใช้ในภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดข้อผิดพลาดแบบ

*He is taller than I ten inches.

ไต่กาย หรืออาจจะเกิดความสับสนระหว่าง much ซึ่งเป็น degree ของการ เปรียบเทียบกับ more ซึ่งเป็น comparative elements ทำให้เกิดข้อผิดพลาด ในลักษณะของการเปรียบเทียบซ้อน (Double comparison) เช่น

*The kitchen knife is more sharper than the steak knife (meaning the kitchen knife is much sharper than the steak knife.)

*He is more better today than yesterday.

(meaning he is much better today than yesterday)

ข้อผิดพลาดที่เรียกว่า double comparison นอกจากเกิดจากสาเหตุข้างบนนี้แล้ว ยังอาจเกิดจากการที่นักเรียนไทยเข้าใจสับสนกันระหว่าง -er และ more/less ซึ่งเป็น comparative elements ด้วยกัน จึงใช้รวมกันทั้งสองอย่าง เพราะเกิดความไม่แน่ใจว่าใช้แบบใดจึงจะถูกต้อง ตัวอย่าง การเปรียบเทียบซ้อนอื่น ๆ ได้แก่

*The boy was more wiser than Solomon.

*He did the work more better than I.

นอกจากนี้ ในภาษาอังกฤษ ยังมีการเติม ปัจจัย -er หลังคุณศัพท์หรือคำวิเศษณ์ ในการเปรียบเทียบชั้นกว่า นอกเหนือไปจาก more_than หรือ less_than ปัจจัย -er นี้ มีทั้งรูปปกติ เช่น poorer, wiser, slower, happier, harder, ... และรูปปกติ เช่น better, worse, more, faster, ... ลักษณะเหล่านี้อาจก่อให้เกิดข้อผิดพลาดในการเรียนเรื่องการเปรียบเทียบของคนไทยพอสมควร เพราะในภาษาไทยไม่มีการเติมปัจจัยหลังคำดังกล่าวแล้ว นักเรียนไทยจึงอาจจะใช้รูปแบบที่ผิดพลาดของ comparative elements เหล่านี้ได้ เช่น

*The girl was beautifuler than I.

*The weather is comfortable today than yesterday.

*This chair is more heavy than that one.

บทสรุป

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเอาทฤษฎีการวิเคราะห์ที่เปรียบเทียบแบบ -

Strong hypothesis (Wardhaugh. 1970) มาใช้วิเคราะห์กริยาวลีในภาษาอังกฤษ และภาษาไทย เพื่อที่จะเปรียบเทียบโครงสร้างทางไวยากรณ์ของกริยาวลีในภาษาทั้งสองนี้ และดูความคล้ายคลึง และความแตกต่างของโครงสร้างดังกล่าว เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการทำนาลักษณะของปัญหาและข้อผิดพลาดที่อาจจะเกิดขึ้นจากการแทรกแซงทางภาษา ในขณะที่คนไทยเรียนภาษาอังกฤษ ตลอดจนอธิบายสาเหตุและรูปแบบ ของข้อผิดพลาดนั้น ๆ เพื่อให้ครูที่สอนภาษาอังกฤษสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย

วิธีการเปรียบเทียบในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ยึดหลักของ Randal L. Whitman (1970) ซึ่งมี 4 ขั้นตอน คือ

1. อธิบายลักษณะของกริยาวลีในภาษาอังกฤษ และ ภาษาไทย โดยใช้ทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรต การอธิบายลักษณะ ดังกล่าวนี ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าไว้โดยละเอียดในบทที่ 2 และบทที่ 3 ซึ่งรวบรวมโครงสร้างกริยาวลีที่สำคัญ ๆ ทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย ผู้อ่านจะได้มองเห็นลักษณะทั่วไปของกริยาวลีในภาษาทั้งสอง

2. เลือกโครงสร้างที่จะนำมาเปรียบเทียบ โดยพิจารณาเน้นหนักเฉพาะส่วนที่จะทำให้เกิดปัญหาและข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด ส่วนอื่น ๆ ก็จะกล่าวถึงเพียงเล็กน้อย โครงสร้างใดที่ไม่เกี่ยวข้อง หรืออาจจะไปเป็นปัญหาสำหรับคนไทย ก็จะไม่นำมาเปรียบเทียบ

3. เปรียบเทียบโครงสร้างที่เลือกไว้แล้ว ในการเปรียบเทียบนี้ จะกล่าวถึงเฉพาะโครงสร้างกริยาวลีแบบต่าง ๆ และกฎการปริวรรตที่เกี่ยวข้อง โดยไม่อธิบายรายละเอียดปลีกย่อยซ้ำอีก ดังนั้น ในตอนที่อ่านบทที่ 4 ถ้าพลิกกลับไปดูบทที่ 2 และบทที่ 3 ประกอบ ก็จะช่วยให้เข้าใจดียิ่งขึ้น

4. ทำนาลปัญหาและข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาอังกฤษของคนไทย โดยจะเสนอในรูปแบบของตัวอย่างข้อผิดพลาดแต่ละแบบ แต่ละลักษณะไป

ผลของการศึกษาค้นคว้า

ระบบกริยาวลีในภาษาอังกฤษตามที่ไควิเคราะห์ไว้แล้ว มีลักษณะที่อาจจะก่อให้เกิดปัญหาในการเรียนรู้ ดังต่อไปนี้

1. ระบบกริยาในภาษาอังกฤษมีรูปที่ผิดแปลกไปจากธรรมดา (Irregularities) มากมาย ทั้งในด้านไวยากรณ์ ศัพท์ และความหมาย การใช้แนวเทียบผิด ๆ (False analogy) ในขณะที่ยังเรียนระบบกริยาดังกล่าว จะส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดแบบต่าง ๆ ได้

2. กฎเกณฑ์เกี่ยวกับกริยาวลีบางข้อในภาษาอังกฤษ มีข้อจำกัดในการใช้และมีลำดับการใช้ก่อนหลังต่างกัน ข้อกำหนดในการเลือกใช้หน่วยต่าง ๆ ทางไวยากรณ์ (Grammatical elements) และรูปที่ผิดแปลกไปจากธรรมดาทำให้เกิดการใช้แนวเทียบผิด การสรุปเลยเถิด (Overgeneralization) และการแก้ไขเลยเถิด (Hypercorrection) ในขณะที่ยังเรียนภาษาอังกฤษ

3. กริยาวลีในภาษาอังกฤษหลายโครงสร้าง มีลักษณะคล้ายกัน หรือ ซ้ำซ้อนกัน (Overlap) อยู่หลายแบบ ไม่ว่าจะเป็นลักษณะการกระจาย หรือ ทางด้านความหมาย คำที่มีรูปเดียวกัน อาจทำหน้าที่เป็นกริยาวลีได้หลายประเภท นอกจากนี้ โครงสร้างฉิวบางแบบมีลักษณะเหมือนกัน แต่ปริวรรตมาจากโครงสร้างอีกคนละแบบ อาจทำให้เกิดความเข้าใจผิด และความสับสนได้

ผลการเปรียบเทียบ แสดงให้เห็นว่า โครงสร้างกริยาวลีในภาษาอังกฤษและภาษาไทย นั้น มีทั้งที่คล้ายคลึงกัน และแตกต่างกัน โครงสร้างใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันอย่างแท้จริง ก็คาดได้ว่า จะไม่ทำให้เกิดปัญหาในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแต่ประการใด โครงสร้างดังกล่าวนี้นี้ คือ

1. English VI_a and Thai VI

He went to the hospital

เขาไป (ที่) โรงพยาบาล

He swam in the canal

เขาวายน้ำในคลอง

2. English VT_a and Thai VT

The hunter shot a tiger yesterday.

พรานยิงเสือตัวหนึ่งเมื่อวานนี้

He speaks English well.

เขาพูดภาษาอังกฤษคล่อง

3. English and Thai clausal complement (บางแบบ)

He dreamed that he had gone to heaven.

เขาฝันว่าเขาไปสวรรค์มาแล้ว

สำหรับโครงสร้างกริยาวลีที่มีความแตกต่างกัน หรือ โครงสร้างที่มีลักษณะทั่วไป คล้ายคลึงกัน แต่มีลักษณะปลีกย่อยแตกต่างกัน อาจทำให้เกิดการถ่ายทอดในทางลบ (Negative transfer) อันจะเป็นผลให้นักเรียนไทยมีข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาอังกฤษได้ นอกจากนี้ โครงสร้างซับซ้อนในภาษาทั้งสองต่างก็มีการ परिवรรตที่แตกต่างกันไป เพราะ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีวิภคิตปัจจัย จึงมีลักษณะการเปลี่ยนแปลงที่ยุ่งยากและซับซ้อนกว่า โครงสร้างกริยาวลีในภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษากำกอด

ความแตกต่างทางภาษาศาสตร์ ระหว่างโครงสร้างผิวของกริยาวลีในภาษาทั้งสอง พอจะสรุปได้เป็น 3 แบบ ตามสมมุติฐานที่ตั้งเอาไว้ ดังนี้

1. ลักษณะและโครงสร้างบางอย่างของกริยาวลีมีอยู่ในทั้งสองภาษา อาจมีความหมายเหมือนกัน แต่แตกต่างกันในด้านรูปแบบ การกระจาย ลักษณะทางไวยากรณ์ และลักษณะของการ परिवรรต

1.1 โครงสร้างที่มีความหมายเหมือนกัน แต่ต่างกันในด้านรูปแบบ (Forms)

มีดังนี้

1.1.1 English Be + NP and Thai เป็น/คือ + NP

He is a teacher.

เขาเป็นครู

Thai is a pen.

นั่นคือปากกา

1.1.2 English Be + Place and Thai อยู่ + สถานที่

The books are in the room.

หนังสืออยู่ในห้อง

1.1.3 English V_m and Thai Equivalents. (VT, VL, V_{des})

The dress costs 300 baht.

ผ้าชุดนี้มีราคา 300 บาท

He resembles his father.

เขาเหมือนพ่อ

He weighs 60 kilograms.

เขาน้ำหนัก 60 กิโลกรัม

1.2 โครงสร้างที่มีความหมายตรงกัน แตกต่างกันในด้านลักษณะการกระจาย (Distributional characteristics) มีดังนี้

1.2.1 English VT_c and Thai Equivalent.

He gave me some money.

เขาให้เงินฉัน

1.2.2 English Embedded Sentence and Thai Clausal Complement

I knew who he was.

ผมรู้ว่าเขาเป็นใคร

I asked him if the teacher would come (or not).

ผมถามเขาว่าครูจะมาหรือไม่

1.2.3 English and Thai Adverbial clauses.

The tea is so hot that I can't drink it.

น้ำชา ร้อนมากจนฉันดื่มไม่ได้

He talks too quickly for me to understand.

เขาพูดเร็วเกินกว่าที่ผมจะเข้าใจ

1.2.4 English and Thai Comparative Constructions

She is much more beautiful than her sister.

เธอสวยกว่าพี่สาวมาก

He is as clever as Solomon.

เขาฉลาดเท่าโซโลมอน

1.3 โครงสร้างที่มีความหมายตรงกัน แต่ต่างกันในเรื่องลักษณะทางไวยากรณ์ (Syntactic features) มีดังนี้

1.3.1 English Preposition and Thai Verb

He had rice and curry for breakfast.

เขากินข้าวแกงเป็นอาหารเช้า

1.3.2 English Adverb of Place and Thai V_c

He walked to and fro.

เขาเดินไปมา

1.3.3 English VL and Thai Modal

He seems a good fellow.

เขาดูเหมือนจะเป็นคนดีคนหนึ่ง

1.4 โครงสร้างที่มีความหมายเหมือนกัน แต่ต่างกันในเรื่องลักษณะของการปริวรรต มีดังนี้

1.4.1 English and Thai Passive Construction

The thief was arrested by the police.

ขโมยถูกตำรวจจับ

1.4.2 English Passive and Thai Extraposition of Obj. NP.

The house is made of teak.

บ้านสร้างด้วยไม้สัก

1.4.3 English Infinitive Complement (1) and Thai Purposive

Construction type I

I made him wash my car.

ฉันบังคับให้เขาล้างรถ

1.4.4 English Adj. + Embedded Sentence and Thai Extraposition of Obj. NP.

The man is easy to please.

ชายคนนี้เอาใจง่าย

1.5 โครงสร้างที่มีความหมายเหมือนกัน แต่ต่างกันในด้านรูปแบบ การกระจาย ลักษณะทางไวยากรณ์ โดยอาจจะต่างกันทั้งสองด้านหรือสามด้าน ดังนี้

1.5.1 English Be + Adj. and Thai V_{des}

The desserts are delicious.

ขนมพวกนี้อร่อย

1.5.2 English Complement and Thai Compound Verb

He lay there meditating.

เขานอนเขาสามารถนั่งสมาธิ

1.5.3 English Complement and Thai V_c

He finished teaching.

เขาสอนเสร็จแล้ว

1.5.4 English Intensifiers and Thai Adverb.

He is very clever.

เขาฉลาดมาก

2. โครงสร้างของกริยาลีขางแบบมีเฉพาะในภาษาอังกฤษ ไม่มีโครงสร้างที่ตรงกันในภาษาไทย

2.1 English Cognate Verb (VI_b)

I have fought a good fight

He sighed a deep sigh

He lives the life of an ascetic

2.2 English Separable "Verb + particle" (VTd₂)

Uncle John brought Jim up.

He turned the light off.

2.3 English Adjective + Embedded Sentence (บางแบบ)

It is likely for her to be late

It is reasonable for him to wish to make money

It is important that John go there.

3. โครงสร้างกริยาลีขางแบบมีเฉพาะในภาษาไทย ไม่มีโครงสร้างที่ตรงกันในภาษาอังกฤษ มีดังนี้

3.1 กริยาเสริมความ (Completive Verb)

ผมลืมไป

เขาแกล้งทุกวัน

เก็บเงินไวเสียเกิด

3.2 กริยาลีที่เกดจากกฎการรวมกริยาแบบที่ 1 ซึ่งรวมโครงสร้างพื้นฐานตั้งแต่ 3 ประโยคขึ้นไป

เขาขับรถขึ้นเขาไปตัดไม้มาสร้างบ้าน

เขาชอบบ่นนั่งคุยอยู่กับป่าทุกวัน

ลักษณะและสาเหตุของข้อผิดพลาด

จากผลของการศึกษากริยาลีในภาษาอังกฤษ และการวิเคราะห์เปรียบเทียบที่กล่าวมาแล้วนั้น สรุปได้ว่า ข้อผิดพลาดและปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียนไทย ที่เรียนภาษาอังกฤษ มีลักษณะ

และสาเหตุ ดังต่อไปนี้

1. การแปลและการใช้แนวเทียบผิด ๆ (Translation and false analogy)
 ขอมติพลาตแบบนี้ จะเห็นได้ชัดเจนเพราะผู้เรียนพยายามที่จะพูดหรือเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้โครงสร้างในภาษาไทย หรือเกิดจากการที่ผู้เรียนใช้ระบบการเรียงคำ หรือ กระบวนประโยค (pattern) ในภาษาไทย โดยใช้หน่วยคำของภาษาอังกฤษ ตลอดจน อาศัยโครงสร้างต่าง ๆ ที่เรียนรู่มาก่อน เป็นแนวเทียบและนำไปใช้กับโครงสร้างอื่นที่คิดว่าเหมือนกัน

ตัวอย่างขอมติพลาตในลักษณะนี้ ได้แก่

* We eat rice is food.

* He will drive his car come here tomorrow.

* He walked come walked go.

* I learned finish.

* John can please easily.

สำหรับการใช้แนวเทียบผิด ๆ นั้น มีทั้งที่อาศัยแนวเทียบจากโครงสร้างและกฎเกณฑ์ในภาษาอังกฤษเอง เช่น

* He swimmmed in the river.

* He was hitted by the car

* The girl was beautifuler than my sister.

และใช้แนวเทียบจากโครงสร้างในภาษาไทยมาใช้กับภาษาอังกฤษ เช่น

* He gave money me.

* We called him that governor

* The table made of teak.

* I know that what is this for.

2. การสรุปเลยเถิด (Overgeneralization)

เมื่อผู้เรียนเข้าใจลักษณะของกริยาวลีบางแบบ หรือสรุปกฎเกณฑ์บางอย่างในภาษาอังกฤษได้แล้ว ก็อาจจะนำข้อสรุปเหล่านั้น ไปใช้กับโครงสร้างหรือขอบข่ายอื่นที่กฎเกณฑ์

และลักษณะดังกล่าวครอบคลุมไปไม่ถึง ตัวอย่างที่เป็นแบบฉบับของข้อผิดพลาดเช่นนี้ ได้แก่ การกลับ การเรียงคำ ของ embedded question จากการเรียงคำแบบประโยคบอกเล่าธรรมดาไปเป็นการเรียงคำแบบประโยคคำถาม

* I don't know where is he going.

* He found out when did the train leave.

นอกจากนี้ ผู้เรียนยังอาจจะนำเอากฎเกณฑ์ที่เรียนรู่มาก่อนแล้วไปแก้ไขโครงสร้างอื่น ๆ ที่ถูกต้องอยู่แล้ว ซึ่งเรียกว่า การแก้ไขเลยเถิด (hypercorrection) หรืออาจจะเกิดความสับสน ระหว่างโครงสร้างที่เรียนมาก่อนกับโครงสร้างที่เพิ่งจะเรียนใหม่ ๆ ทำให้เกิดการสรุปที่ผิดพลาดได้ เช่น

* He cannot works on Sunday

* He could to play violin.

* He didn't knew the answer.

* I hate to swimming

* He let me to ride in his car

* I believe he a fool.

3. การมองข้ามหรือละเลยโครงสร้างบางอย่างในภาษาอังกฤษ (Underdifferentiation) กล่าวคือ โครงสร้าง หรือ หน่วยทางไวยากรณ์ใดในภาษาอังกฤษไม่มีรูปแบบ หรือ ลักษณะที่ตรงกันภาษาไทย ผู้เรียนอาจจะเกิดความรูสึกว่า ลักษณะและโครงสร้างดังกล่าวเป็นเรื่องแปลกสำหรับตน จึงคาดคิดว่าโครงสร้าง หรือ ลักษณะนั้น ๆ อาจจะถูกลืมมองข้ามไป โดยที่ผู้เรียนจะไม่นำไปใช้ หรืออาจจะใช้เอาเองตามอำเภอใจ เช่น บังคับทาง ๆ ที่เติมเข้าข้างหลังกริยา กริยา Be ในโครงสร้างต่าง ๆ และ complementizers to หรือ -ing ตัวอย่างเช่น

* He come to school every day

* The boy playing football now.

* The robber arrested by the police.

* The man very tall.

* She is clever than I.

* He taught me swim.

ลักษณะปัญหาและข้อผิดพลาดดังกล่าวมานี้ เป็นผลจากการแทรกแซงทางภาษา หรือ เรียกว่า *Interference errors* ทั้งสิ้น และสรุปได้ว่าข้อผิดพลาดต่าง ๆ เกิดขึ้นได้ 2 ลักษณะ คือ

1. เกิดขึ้นเมื่อโครงสร้างกริยาวลีในภาษาอังกฤษและในภาษาไทย มีความหมายตรงกัน แต่มีลักษณะปลีกย่อยอื่น ๆ ต่างกัน โครงสร้างในภาษาไทยจะเข้าไปแทรกแซงโครงสร้างในภาษาอังกฤษ เรียกว่า เป็นการแทรกแซงระหว่างภาษา (*Interference between the two languages*)

2. เกิดขึ้นเนื่องจากโครงสร้างกริยาวลีในภาษาอังกฤษไม่มีลักษณะที่ตรงกันในภาษาไทย และเกิดการแทรกแซงกันเองระหว่างโครงสร้างที่เคยเรียนรู้มาก่อนแล้วกับโครงสร้างที่เพิ่งจะเรียนรู้ใหม่ ๆ (*Interference within the target language*)

การนำผลของการศึกษาค้นคว้าไปใช้ประโยชน์

1. ครูที่สอนภาษาอังกฤษ อาจจะใช้ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ไปพิจารณาประเมินค่า คำว่าไวยากรณ์ที่ตนจะนำไปใช้สอน ว่าเหมาะสมกับนักเรียนหรือไม่ ทั้งในด้านเนื้อหา การเสนอ บทเรียน และแบบฝึกหัด

2. ครูผู้สอนจะได้พิจารณาว่า ควรจะเสนอบทเรียนในลักษณะเช่นไร จึงจะทำให้ ผู้เรียนมองเห็นความแตกต่างในด้านรูปแบบ การกระจาย และความหมายของโครงสร้าง กริยาวลีในภาษาอังกฤษได้อย่างชัดเจน เพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดความสับสนและใช้ภาษาผิดพลาด โดยการใช้แนวเทียบผิด หรือ การสรุปเลยเถิด

3. ครูผู้สอนจะได้ตระหนักว่า ในการสอนภาษาอังกฤษแก่คนไทยนั้น ควรจะเน้นหนัก ในเรื่องใดบ้าง เช่น เมื่อรู้ว่า *suffixes* ในภาษาอังกฤษ เป็นสิ่งที่คนไทยไม่ค่อยเคย ครูก็ควรจะย้ำว่า ประโยคทุกประโยคในภาษาอังกฤษจะต้องมี *tense* อยู่ด้วยเสมอ หรือต้องสอนย้ำ เป็นพิเศษ ในเรื่องของ *complementizers to* และ *-ing* ว่ามีความหมายแตกต่างกัน และ จำเป็นต่อ *embedded constructions* อย่างไร ต้องทำให้ผู้เรียนเข้าใจว่าลักษณะดังกล่าวนี้เป็นสิ่งจำเป็น จะตัดทิ้ง หรือ ละเลยเสียมิได้

4. ครูจะรู้ว่า โครงสร้างบางอย่างต้องสอนอย่างไร ผู้เรียนจึงจะเข้าใจง่าย และ นำไปใช้ได้ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น แทนที่จะสอนให้จำ *คุณศัพท์* ในภาษาอังกฤษเป็นคำ ๆ ครูควร

และลักษณะดังกล่าวครอบคลุมไปไม่ถึง ตัวอย่างที่เป็นแบบฉบับของข้อผิดพลาดเช่นนี้ ได้แก่ การกลับ การเรียงคำ ของ embedded question จากการเรียงคำแบบประโยคบอกเล่าธรรมดาไปเป็นการเรียงคำแบบประโยคคำถาม

* I don't know where is he going.

* He found out when did the train leave.

นอกจากนี้ ผู้เรียนยังอาจจะนำเอากฎเกณฑ์ที่เรียนรู่มาก่อนแล้วไปแก้ไขโครงสร้างอื่น ๆ ที่ถูกต้องอยู่แล้ว ซึ่งเรียกว่า การแก้ไขเลยเถิด (hypercorrection) หรืออาจจะเกิดความสับสน ระหว่างโครงสร้างที่เรียนมาก่อนกับโครงสร้างที่เพิ่งจะเรียนใหม่ ๆ ทำให้เกิดการสรุปที่ผิดพลาดได้ เช่น

* He cannot works on Sunday

* He could to play violin.

* He didn't knew the answer.

* I hate to swimming

* He let me to ride in his car

* I believe he a fool.

3. การมองข้ามหรือละเลยโครงสร้างบางอย่างในภาษาอังกฤษ (Underdifferentiation) กล่าวคือ โครงสร้าง หรือ หน่วยทางไวยากรณ์ใดในภาษาอังกฤษไม่มีรูปแบบ หรือ ลักษณะที่ตรงกันภาษาไทย ผู้เรียนอาจจะเกิดความสับสนว่า ลักษณะและโครงสร้างดังกล่าวเป็นเรื่องแปลกสำหรับตน จึงคาดคิดว่าโครงสร้าง หรือ ลักษณะนั้น ๆ อาจจะถูกมองข้ามไป โดยที่ผู้เรียนจะไม่นำไปใช้ หรืออาจจะใช้เอาเองตามอำเภอใจ เช่น บังคับต่าง ๆ ที่เติมเข้าข้างหลังกริยา กริยา Be ในโครงสร้างต่าง ๆ และ complementizers to หรือ -ing ตัวอย่างเช่น

* He come to school every day

* The boy playing football now.

* The robber arrested by the police.

* The man very tall.

* She is clever than I.

* He taught me swim.

ลักษณะปัญหาและข้อผิดพลาดดังกล่าวมานี้ เป็นผลจากการแทรกแซงทางภาษา หรือ เรียกว่า *Interference errors* ทั้งสิ้น และสรุปได้ว่าข้อผิดพลาดต่าง ๆ เกิดขึ้นได้ 2 ลักษณะ คือ

1. เกิดขึ้นเมื่อโครงสร้างกริยาวลีในภาษาอังกฤษและในภาษาไทย มีความหมายตรงกัน แต่มีลักษณะปลีกย่อยอื่น ๆ ต่างกัน โครงสร้างในภาษาไทยจะเข้าไปแทรกแซงโครงสร้างในภาษาอังกฤษ เรียกว่า เป็นการแทรกแซงระหว่างภาษา (*Interference between the two languages*)

2. เกิดขึ้นเนื่องจากโครงสร้างกริยาวลีในภาษาอังกฤษไม่มีลักษณะที่ตรงกันในภาษาไทย และเกิดการแทรกแซงกันเองระหว่างโครงสร้างที่เคยเรียนรู้มาก่อนแล้วกับโครงสร้างที่เพิ่งจะเรียนรู้ใหม่ ๆ (*Interference within the target language*)

การนำผลของการศึกษาค้นคว้าไปใช้ประโยชน์

1. ครูที่สอนภาษาอังกฤษ อาจจะใช้ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ไปพิจารณาประเมินค่า ตำราไวยากรณ์ที่ตนจะนำไปใช้สอน ว่าเหมาะสมกับนักเรียนหรือไม่ ทั้งในด้านเนื้อหา การเสนอ บทเรียน และแบบฝึกหัด

2. ครูผู้สอนจะได้พิจารณาว่า ควรจะเสนอบทเรียนในลักษณะเช่นไร จึงจะทำให้ ผู้เรียนมองเห็นความแตกต่างในด้านรูปแบบ การกระจาย และความหมายของโครงสร้าง กริยาวลีในภาษาอังกฤษได้อย่างชัดเจน เพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดความสับสนและใช้ภาษาผิดพลาด โดยการไขแนวเทียบผิด หรือ การสรุปเลยเถิด

3. ครูผู้สอนจะได้ตระหนักว่า ในการสอนภาษาอังกฤษแก่คนไทยนั้น ควรจะเน้นหนัก ในเรื่องไวยากรณ์ เช่น เมื่อรู้ว่า *suffixes* ในภาษาอังกฤษ เป็นสิ่งที่คนไทยไม่คุ้นเคย ครูก็ควร จะย้ำว่า ประโยคทุกประโยคในภาษาอังกฤษจะต้องมี *tense* อยู่ด้วยเสมอ หรือต้องสอนย้ำ เป็นพิเศษ ในเรื่องของ *complementizers to* และ *-ing* ว่ามีความหมายแตกต่างกัน และ จำเป็นต่อ *embedded constructions* อย่างไร ต้องทำให้ผู้เรียนเข้าใจว่าลักษณะดังกล่าวนี้ เป็นสิ่งจำเป็น จะตัดทิ้ง หรือ ละเลยเสียมิได้

4. ครูจะไ้รู้ว่า โครงสร้างบางอย่างต้องสอนอย่างไร ผู้เรียนจึงจะเข้าใจง่าย และ นำไปใช้ได้ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น แทนที่จะสอนให้จำ *คุณศัพท์* ในภาษาอังกฤษเป็นคำ ๆ ครูควร

จะเสนอในรูปของกริยาวลี ซึ่งสามารถนำไปใช้ในประโยคได้ทันที เช่น be afraid of , be similar to , be interested in เป็นต้น

5. ครูผู้สอนจะได้มีส่วนช่วยในการแก้ไขข้อผิดพลาดและข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่ผู้เรียนแต่ละคนทำผิดในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ทั้งนี้ เพราะครูจะมองเห็นความแตกต่างระหว่างภาษาและเข้าใจการแทรกแซงในรูปแบบต่าง ๆ แล้ว จึงสามารถป้องกัน และวินิจฉัยข้อผิดพลาดของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น รู้ว่าผู้เรียนจะต้องใช้ การเรียงคำแบบประโยคคำถามใน embedded question ครูก็ป้องกันโดยการอธิบายให้นักเรียนเห็นความแตกต่างระหว่างประโยคคำถามธรรมดา กับ ประโยคคำถามที่เป็นประโยคแทรก และให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดมาก ๆ ตลอดจนฝึกให้ใช้ในสถานการณ์จริง ๆ จนกระทั่งสามารถพูด หรือ เขียนได้โดยอัตโนมัติ

6. สำหรับผู้เขียนตำราเรียน อาจจะใช้ข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ไปพิจารณาจัดเรียงลำดับเนื้อหา ว่าเรื่องใด ควรให้ผู้เรียนเรียนก่อน เรื่องใดควรจัดไว้หลัง ๆ หรือ เนื้อหาใด ควรจะรวมอยู่ในกลุ่ม หรือบทเดียวกัน เพื่อไม่ให้เกิดความสับสนแก่การเรียนรู้ นอกจากนี้ เมื่อเห็นว่า เนื้อหาใดจะเป็นปัญหาต่อการเรียนรู้ ก็อธิบายให้ละเอียดชัดเจน และจัดทำแบบฝึกหัด หรือบทฝึกให้เหมาะสมกับความยากง่ายของเนื้อหานั้น ๆ เป็นต้น

ปัญหาในการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พยายามที่จะทำให้เกิดประโยชน์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแก่คนไทยมากที่สุด แต่ผลของการศึกษาค้นคว้า อาจจะยังไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร เพราะมีอุปสรรค และปัญหาหลายประการ ดังต่อไปนี้

1. ขอบกพร่องและข้อจำกัดของทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษา ทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรตที่นำมาใช้วิเคราะห์กริยาวลี ก็มีขอบกพร่องหรือจุดอ่อน เช่น เดียวกับทฤษฎีไวยากรณ์อื่น ๆ กล่าวคือ เมื่ออธิบายลักษณะของกริยาวลีในภาษาอังกฤษ และภาษาไทยโดยละเอียดแล้ว อาจจะมีโครงสร้างบางอย่างที่ไม่สามารถจะอธิบายให้ชัดเจนได้ เช่น การที่กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ยังมีข้อจำกัดในการใช้อยู่ หรือ การเพิ่มเติมสัญลักษณ์บางอย่าง (เช่น dummy it) เข้าไปในโครงสร้างเล็ก แทนสิ่งที่ไม่ได้อยู่ในโครงสร้างผิว

2. การทำนายข้อผิดพลาดตามทฤษฎี Strong hypothesis อาจมีจุดอ่อนหลายประการ คือ

2.1 ข้อผิดพลาดที่ทำนายออกมา อาจจะเกิดขึ้นจริง หรืออาจจะไม่เป็นไปตามที่ทำนายไว้ เพราะยังไม่มีทดสอบยืนยันข้อมูลที่ได้

2.2 ข้อผิดพลาดบางอย่าง เกิดจากสาเหตุหลายประการ เช่น

* He very cold.

อาจเกิดจากการละเลยไปใช้ Be หรือ VL ก็ได้ จึงอาจจะทำให้ครูมีปัญหาในการอธิบายต่อนักเรียนว่าข้อผิดพลาดนั้น ๆ เกิดจากสาเหตุอะไรแน่

2.3 ในการทำนายข้อผิดพลาด บางครั้งอาจจะต้องไปดูข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจริง ๆ เสียก่อน แล้วจึงมาคิดหาสาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดนั้น ทำให้ลักษณะการทำนายไม่เป็นไปตามทฤษฎีอย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

1. ควรจะได้ศึกษาเปรียบเทียบภาษาอังกฤษ และ ภาษาไทย ในด้านอื่น ๆ ด้วย เช่น นามวลี ประโยค ฯลฯ โดยการใช้ทฤษฎีไวยากรณ์อื่น หรือ วิธีการเปรียบเทียบแบบอื่น

2. ควรจะมีการตรวจสอบข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบโดยการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error analysis) อีกครั้งหนึ่ง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

บรรจบ พันธุเมธา ลักษณะภาษาไทย มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2518, 308 หน้า
อุคม วโรตม์สิขคิตต์ ภาษาศาสตร์เบื้องต้น พิมพ์ครั้งที่ 5 คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2519.

_____. ภาษาอังกฤษมูลฐาน 1 มหาวิทยาลัยรามคำแหง โรงพิมพ์การศาสนา
(1971).

- Aguas, Estrella Floro. "English Composition Errors of Tagalog Speakers and Implication for Analytical Theory" in Dissertation Abstracts International. 3561-A December, 1964.
- Aurbach, Joseph. and others. Transformational Grammar : A Guide for Teachers. Rockville, Maryland, English Language Services : A Division of Washington Educational Research Associates, Inc., 1968.
- Banathy, Bela. Edith C. Trager and Carl D. Waddle. "The Use of Contrastive Data in Foreign Language Course Development" in Trends in Language Teaching. ed. by Albert Valdman, New York, McGraw-Hill Book Company, 1966.
- Baradja, Mohamad Farid. "A contrastive Analysis of Selected Patterns of the Noun Phrases and Verb Phrases of English and Indonesian" in Dissertation Abstracts International. vol. 32 no. 2 952-A August, 1971.
- Carrol, John B. "Contrastive Linguistics and Interference Theory" in Round Table. p. 113-122. 1968.
- Catford, J. C. "Contrastive Analysis and Language Teaching" in Round Table. p. 159-174. Georgetown University, 1968.
- Chaiyaratana, Chalao. A Contrastive Study of English and Thai Syntax. Doctor's thesis. Indiana University, 1961.
- Corder, S. P. "The Significance of Learner's Errors" in IRAL. 5(4) p. 161-169. 1967.
- Di Pietro, R. J. Language Structures in Contrast. Washington D. C., Georgetown University, 1971.
- "English Language" in Encyclopedia Britannica. vol. 8 p. 545-546. Encyclopedia Britannica, Inc., 1972.

Ferguson, Charles A. "Contrastive Analysis and Language Development." in Round Table. p. 101-112. Georgetown University, 1968.

Gage, William W. and Sirarpi Ohannessian. "ESOL Enrollments throughout the World" in The Linguistic Reporter. Arlington, Virginia, Center for Applied Linguistics, November, 1974.

Gedney, William. "Thailand and Laos" in Current Trends in Linguistics. vol. 2 : Linguistics in East Asia and South East Asia, ed. by Thomas A Sebeok p. 782-814, Mouton : the Hague. 1967.

George, H. V. Common Errors in Language Learning : Insight from English. Massachusettes, Newbury House Publishers, Inc., 1972. 198 p.

Guanco, Nelia Rivera. "A Descriptive-Contrastive Analysis of English and Tagalog Verbs" in Dissertation Abstracts International. 24 : 2322, December, 1963.

Hasegawa, Kinsuke. "The Passive Construction in English" in Language. 44 p. 230-243. 1968.

Haugen, Einar. The Norwegian Language in America. Philadelphia : Uni. Penn. Press, 1953.

Hayden, R. E., D. W. Pilgrim and A. Q. Haggard. Mastering American English, New York, Prentice-Hall inc., 1977.

Haddleston, R. "More on the English Comparative" in Journal of Linguistics. 3 : p. 91-102. 1967.

Huebener, Theodore. Why Johnny Should Learn Foreign Language. Philadelphia and New York, Childton Company Book Division, 1961.

Jacobs, R. A. and P. S. Rosenbaum. English Transformational Grammar. Blaisdell International edition, Japan, Toppan Printing Company, Ltd. 1968.

Lado, Robert. Linguistics Across Cultures : Applied Linguistics for Language Teachers. Ann Arbor, The University of Michigan Press, 1957.

Lee, W. R. "Thoughts on Contrastive Linguistics in the Context of Language Teaching" in Round Table. p. 185-194. Georgetown University, 1968.

Lekawatana, Pongsri and others. A Contrastive Study of English and Thai. Bangkok, English Language Center, 1969.

- Liles, Bruce L. An Introduction to Linguistics. Engle wood Cliffs, New Jersey, Prentice-Hall, Inc., 1975.
- Mackey, W. F. "Applied Linguistics : Its Meaning and Use" in ELT. 20(3) p. 197-206. 1966.
- Praninskas, Jean. Rapid Review of English Grammar. 2nd ed., Englewood Cliffs, New Jersey, Prentice-Hall, inc., 1979.
- Richards, Jack C. "Error Analysis and Second Language Strategies" in Focus on the Learner : Pragmatic Perspectives for the Language Teacher. ed. by John W. Oller, Jr. and Jack C. Richards, p. 114-135. Newbury House Publishers, inc., 1973.
- Sebuktokin, Hikmet I. Turkish-English Contrastive Analysis : Turkish Morphology and Corresponding English Structures. Mouton, The Hague Paris, 1971.
- Selinker, L. "Interlanguage" in New Frontiers in Second Language Learning. ed. by John H. Schumann and Nancy Stenson, p. 114-136. Newbury House Publishers, inc., 1976.
- Stockwell, R. P. "Contrastive Analysis and Lapsed Time" in Round Table. p. 25. Georgetown University, 1968.
- Suktrakul, Suthinee. A Contrastive Analysis of Relative Clauses in Thai-English. Ann Arbor, Michigan, Xerox University Microfilms, 1976.
- Suwattee, Duangduen Yuvahongs. A Linguistic Analysis of Difficulties in the English Verbal System Encountered by Native Speakers of Thai. Doctor's thesis, mimeographed. 1971.
- Thomas, Owen. and Eugene R. Kintgen. Transformational Grammar and the Teacher of English : Theory and Practice. 2nd ed. New York, Holt, Rinehart and Winston, inc., 1975. 263 p.
- Valdman, Albert. Trends in Language Teaching. New York, McGraw-Hill Book Company, 1966.
- Wardhaugh, R. "The Contrastive Analysis Hypothesis" in TESOL Quarterly. 4(2) p. 123-130. 1970.
- Weinreich, Uriel. Language in Contact. New York, 1953.
- Whitman, Randal L. "Contrastive Analysis : Problems and Procedures" in Language Learning. 20(2) p. 191-197. 1970.

ภาคผนวก

English Generative Grammar

Phrase Structure Rules

P.S.I S $\longrightarrow$ NP + Pred. P

$$\text{P.S.2} \quad \text{NP} \longrightarrow \left\{ \begin{array}{l} \text{NP} + \text{S} \\ \text{N} (\text{S}) \end{array} \right\}$$

P.S.3 N —————> John, the boy, some books, that
cow, it, they, Bangkok, heaven, ...

P.S.4 Pred. P $\longrightarrow$ Aux + VP (Adverbials)

P.S.5 Aux $\longrightarrow$ Tense (Modal) (have-en) (be-ing)

P.S.6 Tense $\longrightarrow$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{present} \\ \text{past} \end{array} \right\}$

P.S.7 Modal $\longrightarrow$ shall, will, may, can, should, ...

P.S.8 VP $\longrightarrow$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{Be + Predicate} \\ \text{VI} \\ \text{VT} \\ \text{VL} \end{array} \right.$

P.S.9 Predicate $\longrightarrow$ $\begin{cases} \text{AP} \\ \text{NP} \\ \text{Place} \end{cases}$

P.S.IO AP $\longrightarrow$ (intensifier) adj.

P.S.II Intensifier $\longrightarrow$ very, extremely, pretty, rather,...

P.S.I2 Adj. $\longrightarrow$ $\begin{cases} \text{intransitive adj.} \\ \text{transitive adj.} \end{cases}$

- P.S.I3 Intransitive adj. $\longrightarrow$ dead, pregnant, deciduous, unique,
circular, perfect, eternal,...
- P.S.I4 Transitive adj. $\longrightarrow \begin{cases} \text{adj.}_1 + \text{prep.} + \text{NP} \\ \text{adj.}_2 + \text{it (S)} \end{cases}$
- P.S.I5 Adj.₁ + prep. $\longrightarrow$ fond of, similar to, full of,
aware of, pleased with, interested
in, amazed at, ...
- P.S.I6 Adj.₂ $\longrightarrow$ eager, happy, willing, anxious,
able, competent,...
- P.S.I7 Place $\longrightarrow$ here, there, upstairs, outside,
over there, in the room, on the
mountain, around the corner,...
- P.S.I8 VI $\longrightarrow \begin{Bmatrix} \text{VI}_a \\ \text{VI}_b \\ \text{VI}_c \end{Bmatrix}$
- P.S.I9 VI_a $\longrightarrow$ walk, come, happen, arrive, cry,
swim, laugh,...
- P.S.20 VI_b $\longrightarrow$ sleep, dream, sigh, run, die,...
- P.S.2I VI_c $\longrightarrow$ pass out, carry on, run away,
show up, break out, ...

P.S.22	VT	→	$\begin{cases} VT_a + NP \\ VT_b + NP \\ VT_c + NP_I + NP_2 \\ VT_d + NP \end{cases}$
P.S.23	VT _a	→	enjoy, obey, smoke, kill, frighten,...
P.S.24	VT _b	→	suit, fit, resemble, have, own, cost, weigh, possess, ...
P.S.25	VT _c	→	ask, buy, choose, do, find, give, lend, make, pay, sell, teach, ...
P.S.26	VT _d	→	$\begin{cases} VTd_I \\ VTd_2 \end{cases}$
P.S.27	VT _{d_I}	→	get on, get over, take after, look for, run into, come across, ...
P.S.28	VT _{d₂}	→	bring up, call up, put away, fill out, turn on, ...
P.S.29	VL	→	$\begin{cases} Vb + \begin{cases} AP \\ NP \end{cases} \\ Vg + AP \end{cases}$
P.S.30	Vb	→	become, remain, stay, look, appear,...
P.S.31	Vg	→	get, go, grow, turn, run, stand, sound, smell, keep, ...
P.S.32	Adverbials	→	fast, hard, slowly, without difficulty, here, inside, in the field, today, in the morning, because of the rain,...

Transformational Rules

I. T-Object NP Deletion (Opt.)

$$x - NP_I + Aux + VT_a + NP_2 - y \implies x - NP_I + Aux + VT_a - y$$

where VT_a = eat, wave, read, smoke, write, teach, save,

draw, shave, meet, ...

2. T-Indirect Object Switch (Obl. when direct obj. = $[+ \text{pronoun}]$ Opt. otherwise)

$$x - NP_I + Aux + VT_c + NP_2 + NP_3 - y \implies x - NP_I +$$

$$Aux + VT_c + NP_3 + \text{to / for} + NP_2 - y$$

3. T-Particle Switch (Opt. when $NP_2 = [- \text{pronoun}]$ Obl. when $NP_2 = [+ \text{pronoun}]$)

$$x - NP_I + Aux + \text{separable "verb + particle"} + NP_2 - y \implies$$

$$x - NP_I + Aux + \text{verb} + NP_2 + \text{particle} - y$$

4. T-Passive (Opt.)

$$x - NP_I + Aux + VT + NP_2 - y \implies x - NP_I + Aux + \text{be-cn} +$$

$$VT + \text{by} + NP_I - y, \text{ where } VT \neq VT_b$$

5. T-Clausal Complement

$$x - \text{it} - NP + \text{Pred. P} - y \implies x - \text{it} + \text{that} + NP + \text{Pred.P} - y$$

6. T-It Deletion (Obl.)

$$x - \text{it} + S - y \implies x - S - y, \text{ where } \text{it} + S = NP$$

7. T-Extrapolation

$$x - N + S - y \implies x - N + Y + S, \text{ where } N + S = NP$$

8. T-That Deletion (Opt.)

$$x - \text{that} + S - y \implies x - S - y, \text{ where } \text{that} + S = NP$$

9. T-Infinitive Complement (I)

$$x - it - NP + tn + R + VP - y \implies x - it - for + NP + to + R + VP - y, \text{ where } R \neq \text{Modal} + Z$$

10. T-It Replacement

$$it - x - for + NP + to + R - y \implies NP + x + for + NP + to + R - y, \text{ where } for + NP + to + R = S$$

11. T-Equivalent NP Deletion (Obl.)

$$x - NP_I - y + it + for + NP_2 + to + R - Z \implies x - NP_I + y + it + for + to + R - Z, \text{ where } for + NP_2 + to + R = S$$

12. T-For Deletion (Obl.)

$$x - for + to - y \implies x - to - y$$

13. T-Unspecified NP Deletion

$$x - \left\{ \begin{array}{l} \text{someone} \\ \text{something} \\ \text{anyone} \\ \text{it} \end{array} \right\} - y \implies x - y$$

14. T-To Deletion

$$x - to + V - y \implies x - V - y$$

Obl. to some verbs in matrix sentence i.e., hear, see, feel, watch, make, let, help, bid,

15. T-Embedded "Be" Deletion

$$x - NP_I + Aux + V + NP_2 + to + be - y \implies x - NP_I + Aux + V + NP_2 + y, \text{ where } y = \text{adj.}, NP, V_{-en}$$

16. T-It Replacement of Object NP

$$\text{it} - \text{x} - \text{for} + \text{unspecified NP} + \text{to} + \text{V} + \text{obj. NP} - \text{y} \implies$$

$$\text{Obj. NP} + \text{x} + \text{for} + \text{unspecified NP} + \text{to} + \text{V} - \text{y}$$

17. T-Infinitive Complement (2)

$$\text{x} - \text{NP} + \text{Pred. P} - \text{y} \implies \text{x} - \text{to} + \text{VP} - \text{y}$$

where x = matrix sentence

18. T-Gerundive Complement (I)

$$\text{x} - \text{it} - \text{NP} - \text{tn (have-en)} - \text{y} \implies \text{x} - \text{it} - \text{NP} + \text{poss.-ing}$$

(have-en) - y , where y $\neq$ be-ing + Z

19. T-Gerundive "Poss." deletion (Opt.)

$$\text{x} - \text{it} - \text{poss.-ing (have-en)} - \text{y} \implies \text{x} - \text{it} + \text{ing (have-en)} - \text{y}$$

20. T-Gerundive "have-en" Deletion (Opt.)

$$\text{x} - \text{it} - \text{ing} + \text{have-en} - \text{y} \implies \text{x} - \text{it} - \text{ing} - \text{y}$$

21. T-gerundive Complement (2)

$$\text{x} - \text{NP}_I + \text{Aux} + \text{V}_I (\text{Adv. P}) - \text{NP}_2 + \text{Pred. P} - \text{y} \implies$$

$$\text{x} \text{ NP}_I + \text{Aux} + \text{V}_I (\text{Adv. P}) + \text{V-ing} - \text{y}$$

where V_I = go, come, sit, lie, stand, condescend, wait, ...

22. T-Embedded Question (I)

$$\text{x} - \text{it} - (\text{Question}) + \left\{ \begin{array}{l} \text{someone} \\ \text{something} \end{array} \right\} + \text{Aux} + \text{VP} - \text{y} \implies \text{x} - \text{it}$$

$$+ \left\{ \begin{array}{l} \text{who} \\ \text{what} \end{array} \right\} + \text{Aux} + \text{VP} - \text{y}$$

23. T-Embedded Question (2)

$$\text{x} - \text{it} - (\text{Question}) + \text{Det_Wh_} + \text{N} + \text{Aux} + \text{VP} - \text{y} \implies$$

$$\text{x} - \text{it} + \left\{ \begin{array}{l} \text{which} \\ \text{what} \\ \text{whose} \end{array} \right\} + \text{N} + \text{Aux} + \text{VP} - \text{y}$$

where Det_Wh_ = specified Wh_ , Possessive Wh_

24. T-Embedded Question (3)

$$x - it - (\text{Question}) + NP + Aux + VP - \left\{ \begin{array}{l} (\text{prep.}) + \text{someone} \\ \text{something} \\ \text{sometime} \\ \text{somewhere} \\ \text{somehow} \\ \text{for some reason} \\ \phi \end{array} \right\}$$

$$- y \implies x - it + \left\{ \begin{array}{l} \text{whom} \\ \text{what} \\ \text{when} \\ \text{where} \\ \text{how} \\ \text{why} \\ \text{whether} \\ \text{if} \end{array} \right\} + NP + Aux + VP - y$$

25. T-"So" Clausal Complement

$$x + \text{very} + \left\{ \begin{array}{l} \text{adj.} \\ \text{adv.} \end{array} \right\} - S \implies x + \text{so} + \left\{ \begin{array}{l} \text{adj.} \\ \text{adv.} \end{array} \right\} + \text{that} + S$$

26. T-"Too" Infinitive Complement

$$x - \left\{ \begin{array}{l} \text{very} \\ \text{too} \end{array} \right\} + \left\{ \begin{array}{l} \text{adj.} \\ \text{adv.} \end{array} \right\} - NP + \text{Pred. P} - y \implies x - \text{too} + \left\{ \begin{array}{l} \text{adj.} \\ \text{adv.} \end{array} \right\} \\ + \text{for} + NP + \text{to} + V - y$$

27. T-"Enough" Infinitive Complement

$$x - \left\{ \begin{array}{l} \text{adj.} \\ \text{adv.} \end{array} \right\} - NP + \text{tense (can)} + V - y \implies x + \left\{ \begin{array}{l} \text{adj.} \\ \text{adv.} \end{array} \right\} +$$

+ enough + for + NP + to + V - y

28. T-Positive Adjective (I)

(compare) $NP_I + Aux + Be + x + adj. - NP_2 + Aux + Be + y + adj.$

$\implies NP_I + Aux + Be + as + adj. + as + NP_2 + (tn + Q)$

where $x = y$ and $Q = \begin{cases} \text{modal} \\ Be \\ have \end{cases}$

29. T-Positive Adverb (I)

(compare) $NP_I + Aux + V (NP) + x + adv. - NP_2 + Aux + V (NP) + y + adv. \implies NP_I + Aux + V (NP) + as + adv. + as + NP_2 + (tn + Q)$ where $x = y$, $Q = do, modal$

30. T-Positive Adjective (2)

(compare) $NP_I + Aux + Be + x + adj. - NP_2 + Aux + Be + y + adj. \implies$

$NP_I + Aux + Be + not + \begin{cases} so \\ as \end{cases} + adj. + as + NP_2 + (tn + Q)$

where $x \neq y$ and $Q = \begin{cases} \text{modal} \\ Be \\ have \end{cases}$

31. T-Positive Adverb (2)

(compare) $NP_I + Aux + V (NP) + x + adv. - NP_2 + Aux + V (NP) + y + adv. \implies NP_I + Aux + not + V (NP) + \begin{cases} so \\ as \end{cases} + adv. + as + NP_2 + (tn + Q)$ where $x \neq y$, $Q = do, modal$

32. T-Comparative Adjective (I)

(compare) $NP_I + Aux + Be + x + adj. - NP_2 + Aux + Be + y + adj.$

$\implies NP_I + Aux + Be + (\begin{cases} Z \\ much \end{cases}) + \begin{cases} more \\ er \end{cases} + adj. + than +$

$$NP_2 + (tn + Q) \quad \text{where } x > y, \quad Q = \begin{Bmatrix} \text{modal} \\ \text{Be} \\ \text{have} \end{Bmatrix} \quad \text{and } Z = x - y$$

33. T-Comparative Adjective (2)

$$(\text{compare}) \quad NP_I + \text{Aux} + \text{Be} + x + \text{adj.} - NP_2 + \text{Aux} + \text{Be} + y + \text{adj.}$$

$$\implies NP_I + \text{Aux} + \text{Be} + \left(\begin{Bmatrix} Z \\ \text{much} \end{Bmatrix} \right) + \text{less} + \text{adj.} + \text{than} + NP_2$$

$$(tn + Q) \quad \text{where } x < y, \quad Q = \begin{Bmatrix} \text{have} \\ \text{modal} \\ \text{Be} \end{Bmatrix}, \quad Z = y - x$$

34. T-Comparative Adverb (I)

$$(\text{compare}) \quad NP_I + \text{Aux} + V(NP) + x + \text{adv.} - NP_2 + \text{Aux} + V(NP) + y$$

$$+ \text{adv.} \implies NP_I + \text{Aux} + V(NP) + \begin{Bmatrix} \text{more} \\ \text{er} \end{Bmatrix} + \text{adv.} + \text{than} + NP_2 +$$

$$(tn + Q) \quad \text{where } x > y, \quad Q = \begin{Bmatrix} \text{have} \\ \text{do} \\ \text{modal} \end{Bmatrix}$$

35. T-Comparative Adverb (2)

$$(\text{compare}) \quad NP_I + \text{Aux} + V(NP) + x + \text{adv.} - NP_2 + \text{Aux} + V(NP) +$$

$$y + \text{adv.} \implies NP_I + \text{Aux} + V(NP) + \text{less} + \text{adv.} + \text{than} + NP_2$$

$$(tn + Q) \quad \text{where } x < y \quad \text{and } Q = \begin{Bmatrix} \text{have} \\ \text{do} \\ \text{modal} \end{Bmatrix}$$

36. T-Extrapolation of Comparative Suffix (Obl.)

$$\text{er} + \begin{Bmatrix} \text{adj.} \\ \text{adv.} \end{Bmatrix} \implies \begin{Bmatrix} \text{adj.} \\ \text{adv.} \end{Bmatrix} + \text{er}$$

37. T-Do Insertion (Obl.)

$$x - tn - y \implies x - tn + do - y , \text{ where } y \neq \left\{ \begin{array}{c} \text{modal} \\ \text{have} \\ \text{be} \\ \text{V} \end{array} \right\} + Z$$

38. T-Affix Incorporation (Obl.)

$$x - Af + Vb - y \implies x - Vb + Af - y$$

where Af = tn , -ing , -en and Vb = have, be, modal,
Verb

Thai Generative Grammar

Phrase Structure Rules

- P.S. 1 S $\longrightarrow$ NP + Pred. P
- P.S. 2 NP $\longrightarrow$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{NP + S} \\ \text{N (S)} \end{array} \right\}$
- P.S. 3 N $\longrightarrow$ วันอังคาร, สมศักดิ์, ฉัน, ท่าน, หมาสามตัวนี้,
สถานที่แห่งนั้น, ชาว, ความคิด, ขอความ,
ผู้ชายหาคน, ...
- P.S. 4 Pred. P $\longrightarrow$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{คือ + NP} \\ \text{(Aux) VP (Adverbial)} \end{array} \right\}$
- P.S. 5 Aux $\longrightarrow$ $\langle \text{(Mood) (จะ) (ต้อง)} \rangle$ (time)
- P.S. 6 Mood $\longrightarrow$ คง, ควร, อาจ, ย่อม, น่าจะ, มักจะ, จำเป็น,
ดูเหมือน, ...
- P.S. 7 Time $\longrightarrow$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{(ยัง) - อยู่} \\ \text{กำลัง - อยู่ (แล้ว)} \\ \text{(กำลัง) จะ - (อยู่) (แล้ว)} \\ \text{จนจะ - (อยู่) แล้ว} \\ \text{(ได้) - (แล้ว)} \\ \text{เคย - (แล้ว)} \\ \text{เพิ่งจะ -} \end{array} \right.$
- P.S. 8 VP $\longrightarrow$ VB (V_c)
- P.S. 9 VB $\longrightarrow$ $\left\{ \begin{array}{l} \text{VT + NP} \\ \text{VI} \\ \text{V}_{des} \\ \text{VL + NP} \end{array} \right.$

P.S. IO	VT	→	ชอบ, หนุ่ก, มี, รัก, ใ้, เรีย่น, ยิง, ถาม, จ้าง, ทำลาย, แต่งตั้ง, เลี้ยงดู, นอกใจ, ...
P.S. II	VI	→	ยืน, ยิ้ม, นั่ง, กระโดด, อยู่, ร้องใ้, ตาย, ป่วย, วายว้าย, เค้นทาง, เสียใจ, ยินดี, ...
P.S. I2	V _{des}	→	$\begin{cases} V_{des\ I} \\ V_{des\ 2} \end{cases}$
P.S. I3	V _{des I}	→	สูง, คำ, คำ, ลั่น, เก่ง, ฉลาด, สกปรก, หนาว, ร้อน, สวย, รวย, จน, มีด, สว่าง, หนัก, ยาว, กว้าง, ...
P.S. I4	V _{des 2}	→	น่าสนใจ, น่าเอ็นดู, น่าสงสาร, น่ายู่, น่าขัน, น่าสงสัย, ...
P.S. I5	VL	→	เป็น, เหมือน, คล้าย, เท่า, หมายถึง, ...
P.S. I6	V _c	→	$\begin{cases} V_{CI} \\ V_{C2} \\ V_{C3} \end{cases}$
P.S. I7	V _{CI}	→	ไป, มา, ขึ้น, ลง, เข้า, ออก, ไว้, เสีย, ออกไป, เข้ามา, ลงไป, ขึ้นมา, ...
P.S. I8	V _{C2}	→	ได้, เป็น, ไหว
P.S. I9	V _{C3}	→	จบ, ทัน, หาย, กลับ, เห็น, พัน, ตก, ...
P.S. 20	Adverbials	→	เหลือเกิน, จังเลย, แน่ ๆ, เร็ว, ซ้า, มาก, อย่าง รวดเร็ว, โดยทันที, ทางนี้, ข้างบน, ในครัว, กลางทะเล, คี้นี้, ทุกเช้าและบ่าย, เมื่อสามปี มาแล้ว, ประมาณ 2,000 ฟุต, รวม 50 กิโลกรัม, ค่วยปากกา, ให้แก่นักเรียน, เพราะโรคมะเร็ง, ...

Transformational Rules

1. กฎการลดรูปคำบุพบท (Adverbial Accusative Transformation) - Opt.

$$x - NP (Aux) + \left\{ \begin{matrix} VT + NP \\ VI \end{matrix} \right\} + prep. + NP - y \Rightarrow x - NP (Aux) + \left\{ \begin{matrix} VT \\ VI \end{matrix} \right\} + NP + y$$

where VT = กิน, ยิง, เขียน, ...
 VI = ตก, เช่า, ไป, อยู่, ...
2. กฎการย้ายตำแหน่งกริยาวลี (T-Extrapolation of the Verb Phrase) - Opt.

$$NP + V + x - y \Rightarrow \begin{cases} V + NP + x - y, & \text{where } x = V_c \\ V + x + NP - y, & \text{where } V + x = \text{Pred. P} \end{cases}$$
3. กฎการย้ายตำแหน่งกรรม (T-Extrapolation of Object NP)

$$x - NP_I (Aux) + VT + NP_2 - y \Rightarrow x - NP_2 (NP_I) (Aux) + VT - y,$$

Obl. when NP_2 is emphasized
4. กฎการสร้างกรรมวาจก (T-Passive) - Opt.

$$x - NP_I (Aux) + VT + NP_2 - y \Rightarrow x - NP_2 (Aux) + \left\{ \begin{matrix} ถูก \\ โดย \end{matrix} \right\} + NP_I + VT - y,$$

where VT expresses unpleasant meaning
5. กฎการรวมกริยา แบบที่ 1 (T-Compound Verb Type I)

$$x - NP_I (Aux) + VP_1 - NP_I (Aux) + VP_2 - NP_I (Aux) - VP_3 - NP_I (Aux) + VP_4 \dots \Rightarrow x - NP_I (Aux) + VP_I + VP_2 + VP_3 + VP_4 \dots$$

where $VP \neq VL$
6. กฎการรวมกริยา แบบที่ 2 (T-Compound Verb Type II)

$$x - NP_I (Aux) + VP_I - NP_I + \underline{จะ} + VP_2 - y \Rightarrow x - NP_I (Aux) + VP_I + \left\{ \begin{matrix} (ที่) \underline{จะ} \\ \underline{เพื่อที่} \underline{จะ} \end{matrix} \right\} + VP_2 - y$$
7. กฎการรวมกริยา แบบที่ 3 (T-Compound Verb Type III)

$$x - NP_I (Aux) + VP_I - NP_2 (Aux) + VP_2 - y \Rightarrow x - NP_I (Aux) + VP_I + \underline{ที่} + NP_2 (Aux) + VP_2 - y$$

8. กฎการสร้าง Telescopic Construction - Obl.

$$x - NP_I (Aux) + VT + NP_2 - NP_2 (Aux) + VP - y \implies x - NP_I (Aux) + VT + NP_2 + VP - y$$

9. กฎการเติม "ให้" แบบที่ 1 (T-Purposive Construction Type I) - Obl.

$$x - NP_I (Aux) + VT + NP_2 - NP_2 (Aux) + VP - y \implies x - NP_I (Aux) + VT + NP_2 + \underline{\text{ให้}} + NP_2 + VP - y$$

when this rule is applied, T-Deletion of Equivalent NP must be followed.

10. กฎการเติม "ให้" แบบที่ 2 (T-Purposive Construction Type II)

$$x - NP_I (Aux) VT_I + NP_2 - NP_3 (Aux) + VT_2 + NP_2 - y \implies x - NP_I (Aux) + VT_I + NP_2 + \underline{\text{ให้}} + NP_3 + VT_2 - y$$

11. กฎการเติม "ให้" แบบที่ 3 (T-Purposive Construction Type III)

$$x - NP_I (Aux) VT_I + NP_2 + \text{prep.} \underline{\text{ให้}} + NP_3 - NP_3 (Aux) + VT_2 + NP_4 - y \implies x - NP_I (Aux) + VT_I + NP_2 + \underline{\text{ให้}} + NP_3 + VT_2 + NP_4 - y$$

12. กฎการสร้างการติดการก (T-Causative) - Obl.

$$x - NP_I (Aux) + \text{ทำ} + \text{บางสิ่งบางอย่าง (dummy obj.)} - NP_2 (Aux) + VP - y \implies NP_I (Aux) + \left\{ \begin{array}{l} \text{ทำ} + \text{inanimate noun} \\ \text{ทำให้} + \text{animate noun} \end{array} \right\} + VP - y$$

13. กฎการเติม "ว่า" (T- ว่า Insertion)

$$x - NP_I (Aux) + VP + S \implies x - NP_I (Aux) + VP + \underline{\text{ว่า}} + S ,$$

where $VP \neq V_{des}$

14. กฎการเติม "จน (กระทั่ง)" (T-Resultative Construction)

$$x - NP_I (Aux) + VP_I (\text{adv.}) - NP_2 (Aux) + VP_2 - y \implies x - NP_I (Aux) + VP_I (\text{adv.}) + \text{จน (กระทั่ง)} + NP_2 (Aux) + VP_2 - y$$

If NP_2 is equivalent to NP_I , it will be deleted.

I5. กฎการเติม "เกินไปที่จะ" (T-Excessive Construction)

$$x - NP_I (Aux) + VP_I + y - (Negative) NP_2 (Aux) + VP_2 - z \implies$$

$$x - NP_I (Aux) + VP_I + y + \left\{ \begin{array}{l} \text{เกินไปที่จะ} \\ \text{เกินกว่าที่จะ} \end{array} \right\} + NP_2 (Aux) + VP_2 - z$$

If NP_2 is equivalent to NP_I , it will be deleted.

I6. กฎการเติม "พอที่จะ" (T-Sufficient Construction)

$$x - NP_I (Aux) + VP_I + y - NP_2 (Aux) + VP_2 - z \implies$$

$$x - NP_I (Aux) + VP_I + y + \text{พอที่จะ} + NP_2 (Aux) + VP_2 - z$$

If NP_2 is equivalent to NP_I , it will be deleted.

I7: กฎการลดคำที่ซ้ำกัน, คำที่ไม่ชี้เฉพาะเจาะจง, หรือคำซึ่งเป็นที่เข้าใจกันดีแล้ว

(T-Deletion of Equivalent NP, Unspecified NP or Understood NP)

$$x + w + y \implies x + y$$

where w = Equi. NP, Unspecified NP, or Understood NP

I8. กฎการเปรียบเทียบ แบบที่ 1 (T-Equal Degree of Descriptive Verb)

$$\begin{aligned} & (\text{เปรียบเทียบ}) Q - NP_I (Aux) + V_{des} + x - NP_2 (Aux) + V_{des} + y \\ & \implies NP_I (Aux) + V_{des} + \text{เท่า (ัก)} + NP_2 - Q \end{aligned}$$

where $x = y$

I9. กฎการเปรียบเทียบ แบบที่ 2 (T-Equal Degree of Adverb)

$$\begin{aligned} & (\text{เปรียบเทียบ}) Q - NP_I (Aux) + VP + adv. + x - NP_2 (Aux) + VP + \\ & adv. + y \implies NP_I (Aux) + VP + adv. + \text{เท่า (ัก)} + NP_2 - Q \end{aligned}$$

where $x = y$ and $VP \neq V_{des}$

20. กฎการเปรียบเทียบ แบบที่ 3 (T-Superior Degree of Descriptive Verb)

$$\begin{aligned} & (\text{เปรียบเทียบ}) Q - NP_I (Aux) + V_{des} + x - NP_2 (Aux) + V_{des} + y \\ & \implies NP_I (Aux) + V_{des} + \text{กว่า} + NP_2 + z - Q \end{aligned}$$

where $x > y$ and $z = x - y$

21. กฎการเปรียบเทียบ แบบที่ 4 (T-Superior Degree of Adverb)

$$\begin{aligned}
 & (\text{เปรียบเทียบ}) \quad Q - NP_I (Aux) + VP + adv. + x - NP_2 (Aux) + VP + \\
 & adv. + y \Rightarrow NP_I (Aux) + VP + adv. + (\text{มากกว่า}) \text{กว่า} + NP_2 + z - Q \\
 & \text{where } x > y, z = x - y \text{ and } VP \neq V_{des}
 \end{aligned}$$

22. กฎการเปรียบเทียบ แบบที่ 5 (T-Inferior Degree of Descriptive Verb)

$$\begin{aligned}
 & (\text{เปรียบเทียบ}) \quad Q - NP_1 (Aux) + V_{des} + x - NP_2 (Aux) + V_{des} + y \\
 & \Rightarrow NP_I (Aux) + V_{des} + \left\{ \begin{array}{l} \text{ไม่เท่า} \\ \text{น้อยกว่า} \end{array} \right\} + NP_2 - Q, \\
 & \text{where } x < y
 \end{aligned}$$

23. กฎการเปรียบเทียบ แบบที่ 6 (T-Inferior Degree of Adverb)

$$\begin{aligned}
 & (\text{เปรียบเทียบ}) \quad Q - NP_I (Aux) + VP + adv. + x - NP_2 (Aux) + VP + \\
 & adv. + y \Rightarrow NP_I (Aux) + VP + adv. + \left\{ \begin{array}{l} \text{ไม่เท่า} \\ \text{น้อยกว่า} \end{array} \right\} + NP_2 - Q \\
 & \text{where } x < y \text{ and } VP \neq V_{des}
 \end{aligned}$$

คำอธิบายคำย่อและเครื่องหมาย

(Symbol Key and Abbreviations)

Adj.	Adjective
Adv.	Adverb
AP	Adjective Phrase
Aux	Auxiliary Verb
Comp.	Complements
D.S.	Deep Structure
_en	Past Participle Morpheme
_er	Comparative Suffix
_ing	Present Participle Morpheme
NP	Noun Phrase
Obl.	Obligatory Rules
Opt.	Optional Rules
Pred.	Predicate
Pred. P	Predicate Phrase
Prep.	Preposition
S	Sentence
S.S.	Surface Structure
tn	Tense
T.S.	Terminal String
V	Verb
VB	Verbal or Main Verb
V _c	Completive Verb
V _{des}	Descriptive Verb

VI	Intransitive Verb
VL	Linking Verb
V _m	Middle Verb
VP	Verb Phrase
VT	Transitive Verb
Q, R, X, Y, Z,	Position Markers

→	ประกอบ
⇒	จะต้องเปลี่ยนให้เป็น
↔	อ้างถึง หรือ มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน
....	รายการที่ไม่สมบูรณ์, ละเอาไว้บางส่วน
*	ไม่ถูกต้องตามไวยากรณ์
=	เท่ากับ หรือ เหมือนกันกับ
≠	ไม่เท่ากับ หรือ ไม่เหมือนกันกับ
+	ตามหลังด้วย หรือ อยู่ติดกับ
-	ติดต่อกันกับ
/	จังหวะหยุด
()	จะเลือกใช้ หรือ ไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในวงเล็บก็ได้
[]	1. ใช้แสดงลักษณะ (features) ต่าง ๆ ใน Segment-Structure Rules
	2. ใช้แทนการรวมประโยคในโครงสร้างเล็ก
({ })	จะใช่สิ่งที่อยู่ในวงเล็บหรือไม่ก็ได้ ถ้าใช้ต้อง เลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง
{ }	ให้เลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่งในวงเล็บนี้